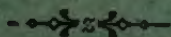

ശ്രീരാമവർഗ്ഗനാഥവലി, നമ്പർ 43

ശ്രീ
പ്രജ്ഞാപരിതം. No. 1217.

(കിളിപ്പാട്ട്)

RVK
112892
പ്രജ്ഞാപരിതം
ശ്രീരാമവർഗ്ഗനാഥവലി
നമ്പർ 43

കൊച്ചി

മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നു

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്.

ശ്രീ

ML. 67.

പ്രാർത്ഥന.

(കിളിപ്പാട്ട്)

കൊച്ചി

മലയാളപ്രാർത്ഥനാപരിഷ്കാരസമിതിയിൽനിന്നു

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

കോപ്പി 500

1114.

ഏകദേശം

രണ്ടു രൂപയ്ക്കും അധികമില്ല

അച്ചടിച്ചു.

പകർപ്പുകൾക്കും കമ്മിറ്റിയിൽ മാത്രം]

[വില 10 ഞ.

മുഖവുര.

‘പ്രജ്ഞാഭചരിതം’ എന്ന ഈ പുസ്തകം, ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിലെ പ്രസിഡൻ്റ് കമ്മിറ്റിയുടെ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കും, തൃപ്പൂണിത്തുറ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയതാണ്. ഈ കിട്ടിപ്പാട്ട് കേരളത്തിലെ ഒന്നാംകിട ശുഭഗാനങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ പെടുത്തുവാൻ തക്ക കവിതാഭംഗിയോ ഉല്ലേഖചാതുര്യമോ ഉള്ളതല്ലെങ്കിലും, ആ കപ്പാടെ ഒരൊഴുക്കും പ്രസന്നതയുമുള്ളതും വിശേഷിച്ചു പഞ്ചവിധഭക്തികളിൽ വെച്ചു സ്നേഹരൂപവും ക്രോധരൂപവുമായ ഭക്തികളുടെ പ്രകാശം പ്രസ്താവിക്കുന്നതുമായ ഒരു കൃതിയാകയാൽ, ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നു ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചതാകുന്നു.

പ്രജ്ഞാഭചരിതത്തിലെ ഇതിവൃത്തം ഭാഗവതമഹാപുരാണത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മൂലകഥയിൽനിന്നു പറയത്തക്ക വ്യതിയാനമൊന്നും കിട്ടിപ്പാട്ടിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഭക്തനായ പ്രജ്ഞാഭന്റെ ഹിരണ്യകശിപുവിനോടുള്ള വചനങ്ങൾ, സഹപാഠികളോടുള്ള ഉപദേശം, വിഷ്ണുഗേവാൻ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത് എന്നു തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങൾ ഈ കഥയിൽ അതിപ്രധാനമായ സന്ദർഭങ്ങളാണ്.

അവയുടെ വണ്ണത്തിൽ ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രണേതാവും സവിശേഷം മനസ്സിലുണ്ടു്. ഹിരണ്യകശിപുവും പ്രല്ലാഭനും തമ്മിൽ അനേകം തവണ കൂടിക്കാണുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഈ കൂടിക്കാഴ്ചകൾ ഓരോന്നിലും ഹിരണ്യനു വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ പേരിലുള്ള വിഭേഷവും തന്മൂലകമായ ക്രോധവും അധികമായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു; അതുപോലെതന്നെ, പ്രല്ലാഭനു് ഭഗവാന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിസ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉത്തരോത്തരം ഉൽകടമായും വരുന്നുണ്ടു്. ഭാവത്തിന്റെ ഈ ക്രമികമായ ആരോഹത്തെ കവിലേശംപോലും പ്രതിബന്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വായനക്കാർക്കു് ബോധപ്പെടുന്നതാണു്. കവി വലിയൊരു പണ്ഡിതനല്ലെങ്കിലും രസജ്ഞനാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു് ഇതു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ ആജ്ഞാകരന്മാർ ചെയ്ത മരണകാരകങ്ങളായ പലവിധം ശാരീരഭണ്ഡങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രല്ലാഭൻ അതുഭാവമായ വിധം രക്ഷപ്പെടുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു വിഷ്ണുഭഗവാനാണെന്നു് ആ ഭക്തൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഹിരണ്യകിങ്കരന്മാർ പ്രല്ലാഭനെ കൊണ്ടുപോയി സമുദ്രത്തിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തിയപ്പോൾ വരണഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച് ആ ബാലനെ കരയ്ക്കു കയറ്റി രക്ഷിക്കുന്നു. ഈ അത്യാപത്തിൽ നിന്നു മുക്തനായപ്പോൾ പ്രല്ലാഭൻ തന്റെ രക്ഷിതാവായ വിഷ്ണുഭഗവാനെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടാൽക്കൊള്ളാമെ

ന്നു കാംക്ഷിക്കുകയും, ഭക്താഭീഷ്ടത്തെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകനായ ഭഗവാൻ ആ ബാലന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിലുള്ള വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ വണ്ണന ഈ പുസ്തകത്തിൽ സർവ്വാഭരി മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്.

“സേവകനുള്ളഴൽ പോക്കവനെന്നോർത്തു
ദേവനും വൈനതേയോപരി പൊങ്ങിനാൻ.
രണ്ടുപാടും ചാമരങ്ങൾ വീഴിയവെ
വിണ്ടലർ പൂമലർകൊണ്ടു ചൊഴിക്കവെ
കോടിചന്ദ്രാഭരേടും കുട പൊങ്ങവെ
പാടി നാകസ്രീകളാടിക്കളിക്കവെ
ശംഖനാദം പല വാദ്യം മുഴങ്ങവെ
പങ്കജനാഭനേവോടെഴുന്നള്ളിനാൻ”

എന്നു തുടങ്ങിയ ആ വണ്ണന ഏതു സഹൃദയനേയും രസിച്ചിക്കുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കവിതാരീതി ഒട്ടും വൃഥാസമൃദ്ധമല്ല. എന്നാൽ അല്പം ചില ഭാഗങ്ങളുടെ ഔചിത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു വായനക്കാർക്ക് അഭിപ്രായഭേദം ഉണ്ടായിക്കൂടാത്തുതരില്ല. ഉദാഹരണമായി ഹിരണ്യകശിപുവിന്നു ചാമരം വീശുന്ന സ്രീകളുടെ അംഗവണ്ണനയെ എടുക്കാവുന്നതാണ്. കഥയിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കാത്ത ഈ ചാമരഗ്രാഹിണികളുടെ കേശാഭിപാദാനന്തരമായുള്ള വണ്ണന കറെ അനുചിതമായിപ്പോയില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സന്ദർശിപ്പുന്ന സരിച്ച രസസ്ഫുർത്തിയും അലങ്കാരഭംഗിയും ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽ മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്.

“നെററിയായുള്ളോരു മുററത്തിലാമ്മാറു
പററിക്കളിക്കും കുരുനീരശോഭയും”

“ഭന്തത്തിനോടുമധരബിംബത്തോടു-
മന്തരാ തോററിതു മുത്തും പവിഴവും
മാലയായിട്ടു ഗളതലമാശ്രിത്യ
ഞാലുവാൻ കാരണം മറേറതു മില്ലഹോ”

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥയിലേയും

“ഭാനുവിനെക്കണ്ടു പ്രഹ്ലാദനും തദാ
മാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നീടിനാനാദരാൽ
ഉത്തമന്മാർ പരബ്രഹ്മമറിഞ്ഞിട്ടു
ചിത്തപത്മേ കണ്ടിരിക്കും കണക്കിനെ.
അർക്കൻ പ്രകാശിച്ച നേരം തമസ്സക-
ളൊക്കെയും നീങ്ങി മറഞ്ഞിതു ഭൂരവേ
മാനസത്തിങ്കലുള്ള സ്വകാരങ്ങളും
ജ്ഞാനേന മാഞ്ഞുപോയീടും കണക്കിനെ.
വാരിജമെല്ലാം വിരിഞ്ഞു ശോഭിച്ചതേ
ശൈശവകഥ കേട്ട ചിത്തം കണക്കിനെ”

എന്നു തുടങ്ങിയ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടിലേയും ചില വരികളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നവയാകുന്നു.

ഭക്തിരസപ്രധാനമായ ഈ കിളിപ്പാട്ടിന്റെ മുദ്രണത്തിൽ ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിക്ക് കുറയേറെ ശ്രേണങ്ങൾ സമീക്ഷേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മുദ്രണത്തിനാസ്സഭമായ കയ്യെഴുത്തുപുസ്തകത്തിൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില വരികളും മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ വരികളുടെ അംശങ്ങളും വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ആ വക സ്ഥലങ്ങളിൽ വരികൾ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ളതായി സൂചിപ്പിക്കുവാൻ രേഖയിടുകയല്ലാതെ വേറെ ഗതിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മറ്റു ചില ഇടങ്ങളിൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ വൈശല്യക്കുറവുകൊണ്ട് അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമുള്ള ചില പദങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആ വക പദങ്ങൾക്കു നേരെ ചോദ്യചിഹ്നങ്ങൾ ഇടുവാൻ മാത്രമേ കഴിവുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അബദ്ധമെന്നു തോന്നിയ പദങ്ങളിലെ അക്ഷരപ്പിഴകൾ യഥാശക്തി നിവാരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർക്കു കാണാവുന്നതുമാണ്.

മലയാളഭാഷയിലെ ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ കിളിപ്പാട്ടിനു മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിക്കാമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അപ്രകാരമുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രണേതാവ് ആരാണെന്നോ അദ്ദേഹം ഏതു കാലത്താണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നോ പറയുവാൻ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു യാതൊരു സൂചനയും കിട്ടുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ “ഇതി ശ്രീമഹാഭാഗം

തെ പ്രജാഭാഗ്യം" എന്ന് എഴുതിക്കൊണ്ടു
നന്നുകൊണ്ട് ഈ കവി പക്ഷേ ഭാഗവതത്തിലെ മറ്റു
കഥാശാഖകളെയും ഇങ്ങനെ കിളിപ്പാട്ടായി നിർമ്മിച്ചിരി
ക്കാമെന്ന് ഉറപ്പിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്.

ഇതിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തിൽ അത്യാവശ്യമെന്നു തോന്നി
യ ചില പദങ്ങൾക്കു സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു വിവരണം
കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്ക
മെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകം ഇപ്രകാരം തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ പ്രൊ
ഫസർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരവർക്കും ഭാഷാപരിഷ്കരണ
കമ്മിറ്റി കാര്യദൾയായ വിദ്വാൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ
അവർക്കും വിലയേറിയ ഉപദേശസാഹായ്യങ്ങൾ ചെ
യ്ക്കിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു.

എന്ന്,

ശ്രീമാൻ

4-9-114

കമ്മിറ്റിപ്പണ്ഡിതർ,

കെ. വാസുദേവൻമുസ്സത്.

ശ്രീ പ്രഹ്ലാദചരിതം.

കിളിപ്പാട്ട്.

ലക്ഷ്മീപതേ! കൃഷ്ണ! ഗോവിന്ദ! കേശവ!
പക്ഷിന്ദ്രവാഹന! പത്മനാഭ! ഹരേ!
രക്ഷകലാരേ! രഘുപതേ! ഗോപതേ!
മോക്ഷദായിൻ! മുകുന്ദാനന്ത! മായവ!
കാരണപൂരുഷ! നീരജലോചന!
നാരദസേവിത! വാരണമോക്ഷഭ!
നാരായണ! ഹരേ! നാരായണ! ഹരേ!
നാരായണ! ഹരേ! നാരായണ! ഹരേ!
ഇത്തരം നാമസങ്കീർത്തനം ചൊല്ലുന്ന
തത്തേ! വരികരികത്തു മനോഹരേ!

10

സതപരം പാൽ പഴം പഞ്ചസാരാദിയും
ചിത്തം തെളിവോളവും തരുണുണ്ടു ഞാൻ
അല്ലലെല്ലാം കളഞ്ഞീടുവാനുള്ളൊരു
നല്ല കഥ പറഞ്ഞീടേണമോമലേ!
ചൊല്ലിനാളെന്നതു കേട്ടു തെളിവോടു
കല്പമോദം കിളിബാലികയും തദാ.

കുഭിമുഖനായ തമ്പുരാൻ ചിത്തത്തി-
ലമ്പിൽ കുടികൊണ്ടുളളെന്നെപ്പൊഴും
വമ്പിച്ച വാഴപ്പഴങ്ങളും ശക്ത
കൊമ്പിൽ പഴുത്ത പനസവുമപ്പവും

20

ചെങ്കരിമ്പുമിളന്നീരും വിരിപ്പവിൽ
* മാങ്കനിയും നാളികേരവുമെന്നിവ
നിഷഴൽതാരതിൽവെച്ചു വണങ്ങവ-
നെങ്കലുണ്ടായൊരു വിരല്ലമകറുവാൻ.
വാണിമാതേ! മമ നാവിലമ്പോടു നീ
കാണി പോലും പിരിയാതെയിരിക്കണം.
വൃഷ്ണികൾ നാഥനായ് വന്നു പിറന്ന ശ്രീ-
കൃഷ്ണനാമുണ്ണി തുണയ്ക്കേണമെപ്പൊഴും.
മുക്കുണ്ണിൽ (?) മേവിന തമ്പുരാന്നെന്റെ
മുക്കുണ്ണരും തിരുവുള്ളമായിടണം.

30

വ്യാസാഭിമാമുനിമാരും ഗുരുക്കളും
ഭൂസുരന്മാരുമനുഗ്രഹിക്കേണമേ!
യോഗീശനാകിയ പ്രല്ലാഭനാഭിയാം
ഭാഗവതന്മാർ പരാശരരാദികൾ
എന്നതിൽ പ്രല്ലാഭജനം പഠവതി-
ന്നെന്നാലെളുതല്ല; ചൊല്ലവനെങ്കിലും:—
വാപഹരമായിരിക്കും കഥയിതു
ഭാഗവതമെന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നിതു.

നൈമിശാരണ്യം പ്രവേശിച്ച ശൗനക-
മാമുനിമാർ മഹാസത്രസമാപ്തിയിൽ

40

* മായാഴവിശേഷം (മാവിന്റെ കനി=മാങ്ങക്കനി, മാങ്കനി)

വന്നൊരു സൂതനെ വന്ദിച്ചിരുത്തിട്ടു
 തിന്നവരോടുകൂടിയായി സൂതനും:
 യോഗ്യരായുള്ളൊരു നിങ്ങളെക്കൊണ്ടാൽ
 ഭാഗ്യവാനായ് കൃതകൃത്യനായെന്നും;
 ഇന്നു സഹലമായ് വന്നിതു ജന്മവു-
 മിന്നു മൽഗോത്രം പവിത്രമായ് വന്നതേ.
 ഇത്തരം സൂതവാക്യം കേട്ടവർകളു-
 മുത്തരമങ്ങവനോടു ചൊല്ലിടിനാർ:
 മംഗലമായ് വന്നിതെത്രയും ഞങ്ങൾക്കി-
 ന്നിങ്ങു ഭവാനാഗമിക്കുകൊണ്ടു വിഭോ!

50

അന്യോന്യമിങ്ങനെ ചൊന്നൊരു നേരത്തു
 ധന്യരാം ശൗനകന്മാരപേക്ഷിക്കയാൽ
 നേരേ സഭേന്ദ്യൻ നടുവീന്നു സൂതനും-
 മോരോ പുരാണങ്ങൾ കേൾപ്പിച്ചുനന്ദരം
 പിന്നെയും ശൗനകരോടുമത്യാദരാൽ
 വന്ദിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ ഭാഗവതത്തെയും.
 ഭൂപതിയാകിയ ശ്രീപരീക്ഷിത്തിന്നു
 ശാപമകപ്പെട്ടു മാമുനിയാൽ പുരാ.
 'ദുഷ്ടനായ് പോക നീ തക്ഷകനാലഹോ
 ദുഷ്ടൻ ചെയ്തതു മൂലമായ് ഭൂപതേ!'.

60

എന്നു മുനിശാപമേറാതു കാരണം
 വിന്നായ് വാഴുന്ന നാളിൽ മഹീപതി
 ഭാഗവതോത്തമനാകും ശ്രുകമുനി
 ഭാഗവതത്തെയവന്നു കേൾപ്പിച്ചതേ.
 കേട്ടുകൊണ്ടാലും മദീയവാക്യമിതു
 വാട്ടമകന്നു ഭൂപാലേന്ദ്രനെമേ!

ശുരരാകുന്നാരസുരരാജാക്കളെ
 വൈരഭാവം പൂണ്ടു കൊന്നു ജഗൽപതി
 ഭക്തപരായണനായ നാരായണൻ
 മുക്തിപ്രദൻ മുക്തൻ പുരുഷോത്തമൻ.

70

എന്നു മനിയരൾ ചെയ്തതു കേട്ടൊരു
 മന്നവനും തൊഴുതിങ്ങനെ ചൊല്ലിനാൻ
 ബന്ധുശത്രുപരനെന്നുള്ളതൊക്കെയും
 സന്തതം ഭുജ്ജനസമ്മതം മാമനേ!
 കാരണ്ണുവാരിധിയാകുന്ന ദേവനും
 വൈരമാരാനോടുമുണ്ടോ നിരൂപിക്കിൽ?
 അങ്ങനെയുള്ള ഭഗവാനസുരരെ-
 യന്റെ സൃഷ്ടിച്ചു ഹനിച്ചതുമെന്തിനായ്?
 ചോദ്യമരുതു കഥയിലെന്നാകിലും
 ബോധ്യമെങ്കിൽ പറയേണമിതു മനേ!

80

എന്നു ചൊല്ലും ധരിത്രിപതി തന്നോടു
 മന്ദസ്തിതം പൂണ്ടു ചൊല്ലിനാൻ മാമനി.
 ഏങ്കിലോ കേൾക്ക ഭഗവാൻ പരൻ പുമാൻ
 പഞ്ചനാഭൻ പ്രളയകാലമതിൽ
 സൃഷ്ടിക്കു വേണം ഭൂവനത്തെ നാമെന്നു
 പുഷ്പമോദം മനതാരിൽ കരുതിനാൻ.
 ലോകത്തെയുണ്ടാക്കിയുള്ളിൽ കടന്നുട-
 നാകവേയന്റെ നിറഞ്ഞുകൊണ്ടാൻ പരൻ
 മൂലപ്രകൃതിയാം മൂന്നു ഗുണങ്ങളാൽ
 തൈലം തിലത്തിലിരിക്കും കണക്കിനെ

90

സത്വഗുണത്തിനാൽ ഭക്തരെച്ചൊക്കവേ
 സത്വരം രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും ഹരി.

രാജസംകൊണ്ടു ഖലന്മാരെയൊക്കവേ
 രാജീവലോചനൻ സംഹരിക്കുന്നതും
 ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണാലോര ബന്ധുവു-
 മങ്ങവനില്ലെന്നറിക നീ ഭൂപതേ!
 അങ്ങനെയെന്നു വരികിലതിനു ഞാൻ
 മംഗലാത്മാവേ! പറഞ്ഞിടുന്നുണ്ടോ,
 കംഭുസ്ഥമാകും ജലത്തിൽ ഗഗനവു-
 മമ്പിൽ വിളങ്ങുന്നതുപോലെയായിടും.

100

അന്തരീക്ഷം ഘടത്തിൽ കടന്നിടുമോ
 ചിന്തയിൽ തോന്നിയതെന്നിയേ, മന്നവ?
 സോമൻ ജലത്തിലിളകുന്ന പോലെയും
 വ്യാമത്തിൽ നില്ക്കുന്നവനിലകീടുമോ?
 എന്നാലസ്യരെയെന്തിനു കൊന്നിതു
 പന്നാഗശായി താനെങ്കിലോ കേട്ടുകൊൾ.
 രാജസ്യയത്തെ യജിച്ചു യുധിഷ്ഠിരൻ
 രാജാക്കളേയും ജയിച്ചുകൊണ്ടീടിനാൻ
 നല്ലവൻ ചൊല്ലുകേട്ട നരപാലനും
 മല്ലാരി തന്നെഞ്ജിപ്പിച്ചിതഗ്രഗ്രമായ്.

110

എന്നതു കേട്ടൊരു ചേരീശനും തദാ
 വന്നു സഭ തന്നിൽനിന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ:
 “ഗോപാലനാകിയ കൃഷ്ണനിവിടെയി-
 ബ്ഭൂപാലരോടുകൂടെ സ്ഥിതി ചെയ്തമോ?
 അതുമല്ല നല്ലൊരു യാഗമിതി-
 നെത്ര കഷ്ടം വൃഥാ തന്നെയായ് വന്നിതേ.
 ഉഗ്രരായുള്ള രാജാക്കളിരിക്കവേ-
 യഗ്രമിവെന്നു കല്പിച്ചതാരിഹ്!

പുതനയക്കൊന്ന പാതകമെങ്ങുപോയ്,
മാതൃലനയക്കൊന്ന പാതകമൊക്കുമോ? 120

ബാലനെന്നുള്ള നാളേ കട്ട വെണ്ണയും
പാലും ഭുജിക്കുന്ന പാതകനാമിവൻ
തെറ്റൊന്നു ക്ഷത്രിയനായിപ്പിറന്നിട്ടു
മറ്റൊരു ജാതിയിൽ മാറ്റമായ് പൂക്കളും
ഭോഷങ്ങളിങ്ങനെയുണ്ടിവന്നതു
ഭോഷരേ! നിങ്ങളിങ്ങെന്തറിയാഞ്ഞതും?"
ഉന്നതനാകിയ മന്നവനിങ്ങനെ
ചൊന്നതു കേട്ടു കോപിച്ചു മല്ലാരിയും
വിക്രമം പൂണ്ടവൻ തന്നെയുമല്ലൊഴേ
ചക്രത്തിനാലെറിഞ്ഞിട്ടു കൊന്നീടിനാൻ. 130

അന്നേരമങ്ങവൻ ജീവനുമുള്ളതും
നിന്നവരെല്ലാവരും കണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ
മിന്നൽ പോലെ വിളങ്ങിപ്പറപ്പെട്ടുടൻ
ചെന്നു മുക്കുനോടങ്ങു ചേരും വിധേയ
അന്നേരമങ്ങതു കണ്ടു ധർമ്മാത്മജൻ
നന്ദിച്ചു നാരദനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ:
“പഞ്ചമാപാതകം ചെയ്തവർക്കും സഭാ
വഞ്ചനം ചെയ്തവർക്കും ദുഷകർമ്മേ
പാരമരുകാല ചെയ്യും ജനത്തിനും
ധീരതയുള്ള ശഠനം കൃതഹ്ലാസം 140

നാരായണനാടെ നാമസ്മരണയാൽ
നേരേ വരും മുക്തിയെന്നു ചൊല്ലും വിധേയ
എല്ലാജന്മാഴും ഭഗവാനെ നിന്ദി(?)യ്ക്കുന്ന
വല്ലാത പാപിയായുള്ള നരപതി

മല്ലാരി തന്നോടു ചേരുവാനുള്ളൊരു
 വല്ലഭമുണ്ടായതെന്തു മഹാമുനേ?
 ധർമ്മജൻ ചൊന്നതു കേട്ടു തെളിഞ്ഞുടൻ
 നിർമ്മലൻ നാരദനും പറഞ്ഞീടിനാൻ:—
 ഭക്തിയും കാമവും ക്രോധം ഭയം സ്നേഹ-
 മിത്ഥമങ്ങഞ്ചു വിധം ഭക്തിയെന്നറി

150

ഓരോന്നിലെ ഫലങ്ങൾ പറഞ്ഞീടുകിൽ
 നേരമനന്തമായിട്ടു വന്നീടുമേ
 എന്നതിൽ വൈരഭാവത്തിന്നു നേരതാ-
 യൊന്നുമില്ലെന്നതറി നീ നരപതേ!
 എപ്പോഴുമുള്ളിൽ സ്മരിച്ചിരുന്നീടുകി-
 ലപ്പോലെയായ് വരുമെന്നതു നിണ്ണയം.
 കാണമാറില്ലയോ വണ്ടു പുഴുവിനെ
 പ്രാണനോടെ കൂട്ടിലിട്ടടച്ചിട്ടുടൻ
 തന്നുടെ രൂപമാക്കിച്ചുടയ്ക്കും പോലെ
 വന്നു കൂട്ടുന്നിതു ഭാവനയാലെടോ.

160

അല്ലാതെ പിന്നെയുമുണ്ടൊരു കാരണം
 ചൊല്ലാം നൃപഗതിക്കുള്ളതു ധർമ്മ!
 പണ്ടു വിരിഞ്ഞു പുത്രരായ് നാലു പേ-
 രുണ്ടായിതു മഹാതാപസശ്രേഷ്ഠരായ്
 ചൊല്ലുമവരെ സനകാദി (1) കളെന്ന്
 തുല്യരായുള്ളു വരില്ലവരോടെടോ.
 നാല്പതുമായി വൈകുണ്ഠലോകത്തിന്നു
 ദേവമാലോകിതും പോകും ദശാന്തരേ

*ശങ്കരൻ, കഴിപ്പു. (1) സനകൻ, സനാതൻ, സനാതനൻ, സനാതകുമാരൻ

ലോകപാലയ മുക്കുപ്പിയെ ഭണ്ഡിനെ
സാരെ ജയവിജയാഭിധാനാവുളെ

170

ഉൾപ്പക്ക പോകുന്ന യോഗികളെക്കണ്ടു
നില്പിനിങ്ങെന്നു ചൊല്ലിച്ചെരുന്നീടിനാർ.
വാരിതരാകിയ (1) താപസരും തദാ
വാരിച്ച കോപേന ചൊല്ലിനാരിങ്ങനെ:-

“കഷ്ടമീവണ്ണം തടുക്കയില്ലെങ്ങുമേ
ഇഷ്ടമായ് സഞ്ചരിച്ചീടുമെല്ലാക്വം
ദഷ്ടരേ! ഇന്നിതുകാരണമായ് ഭൂവി
പെട്ടെന്നു ദൈത്യരായുതടവിച്ചീടുവിൻ
ശൂരരായ് മൂന്നു ജനം കഴിഞ്ഞിട്ടുടൻ
ചേരുക വൈകുണ്ഠലോകമനന്തരം”

180

എന്ന ശാപത്തെയേററിട്ടവരല്ലാഴേ
വന്നു പിറന്നിതു ദൈത്യരാജാക്കളായ്
മുമ്പിൽ ഭിതിക്കു തനയരായിട്ടവ-
രമ്പിൽ ഹിരണ്യകശിപുവായൊന്നതിൽ
സോദരനെക്കാല ചെത്തിതു പന്നിയാ-
യാദരവിൽ ഭൂവനേശ്വരൻ മാധവൻ
പിന്നെ ഹിരണ്യനും പ്രാഗ്യാദനാകിയ
തന്നുടെ പുത്രനെ ദേവചിക്ഷമൂലമായ്
സിംഹരൂപം പൂണ്ടു തൂണിൽജനിച്ചീടു
സാഹരിച്ചാനസുരേന്ദ്രനെയച്യുതൻ

190

രണ്ടാമതും പിറന്നാരവരും ദശ-
കണ്ഠനും കംഭകണ്ഠനെന്നു ചൊല്ലുവാൻ;

അപ്പോൾ ദശരഥൻതന്നുടെ പുത്രനായ്
കെല്ലോടു രാമനായ് നിഗ്രഹിച്ചു ഹരി;
ഇന്നു ശിശുപാലദന്തവക്ത്രരെന്ന
മൂന്നാമതും പിറന്നാൻ നൃപശ്രേഷ്ഠരായ്;
കൃഷ്ണനായ് വന്നിവരെയൊടുക്കീടുവാൻ
വിഷ്ണു താൻതന്നെ വസുദേവപുത്രനായ്.
ഇത്തരം നാരദൻ ചൊന്നതു കേട്ടുടൻ
ചിത്തം തെളിഞ്ഞു ധർമ്മാത്മജനം മുദാ

200

സതപരം മാമുനിതന്നെത്തൊഴുതുടൻ
ബലാഞ്ജലി പൂണ്ടു ചൊല്ലിനാനിങ്ങനെ
താപസശ്രേഷ്ഠ! നമോ നമസ്സന്തതം
താപങ്ങൾ നീങ്ങും തവ മൊഴി കേൾക്കിലോ
ഉണ്ടു മനതളിരിൽ വിഷാദമതു-
കൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചിടുന്നു മഹാമുനേ!
ചിത്രം ഹിരണ്യാസുരൻ തനിക്കെങ്ങനെ
പുത്രനെ ദോഷമുണ്ടായതു കേവലം?
പുത്രനേക്കാൾ വലുതായിട്ടു മറെറാരു
മിത്രമില്ലെന്നല്ലയോ വദിക്കുന്നതും?

210

എന്നുടെ പുത്രനെങ്ങനെയോ വർണ്ണം (?)
തന്നുടെ പുത്രനെങ്ങനെയൊരു രാഗവും
അങ്ങനെയുള്ള തനയനിലെന്തിനാ-
യങ്ങസുരേന്ദ്രന ദോഷമുണ്ടായതും?
അക്കഥയൊക്കവേ കേൾപ്പതിന്നായെന്നി-
ക്കൾക്കാമ്പിലെത്രയുമുണ്ടൊരു കെഴുതുകും
ധർമ്മജനിക്കെന്നെ ചൊന്നതു കേട്ടുടൻ
നിർമ്മലൻ നാരദൻ പ്രീതി പൂണേററവും

മനുഷ്ഠിതം പൂണ്ടു മാധവൻ തന്നെയും
വന്ദിച്ചു ധർമ്മനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ. 220

വാരിജലോചനന്റെ കഥ ചൊല്ലുവൻ
പാരിലപൂർവ്വമിതെന്നറിഞ്ഞീടു നീ
ഏുന്നതിലും മുരുകമിതു കേൾപ്പവ-
രെന്നുള്ളതു മറിഞ്ഞീടു നീ ഭൂപതേ!
പുണ്യരീകാക്ഷചരിതാമൃതത്തിനു
പാണ്ഡുസുത! തവ ശ്രദ്ധയുണ്ടാകയാൽ,
പരജനാഭപ്രിയൻ ധർമ്മനന്ദന!
തികൾകലദീപമേ! കുന്തിനന്ദന!
വിശ്വാതനാകം ഹിരണ്യാത്മജൻകഥ-
യൊക്കവേ ചൊല്ലുവാനാമല്ലനന്തനും 230

ഒടു മുരുകമായിപ്പറഞ്ഞീടുവൻ
കേട്ടുകൊണ്ടാലും നരപതിരത്നമേ!
പണ്ടു ഹിരണ്യാക്ഷനാമസുരേന്ദ്രനും
കൊണ്ടുപോയിജ്ജലേ ഭൂമിയെത്താഴ്ത്തിനാൻ;
പാരിനെ വീണ്ടുകൊൾവാനന്നു പന്നിയായ്
നാരായണനുമവതരിച്ചീടിനാൻ.
മുങ്ങിക്കിടന്നോരു ഭൂമിയെ മെല്ലവേ
പൊങ്ങിച്ചു തേററമേൽ കൊണ്ടുപോരുംവിധേയ
നേരിട്ടെതിർക്കും ഹിരണ്യാക്ഷനെത്തടാ
കീറിക്കളഞ്ഞു കൊന്നീടിനാനച്യുതൻ. 240

സോദരൻതന്റെ പരലോകകർമ്മത്തെ-
യാദരവോടു കഴിച്ചു ഹിരണ്യനും;
അപ്പൊഴുതേ വൈരമുള്ളിൽ വളിച്ചിതു
ചിത്പുമാനോടു ഹിരണ്യദൈത്യേന്ദ്രനും.

പിന്നെയസുരരെയൊക്കെ വരുത്തിട്ടു
 വിന്നത വന്നതു ചൊല്ലിനിന്നീടിനാൻ.
 നാരായണനും നിരോധിച്ചു നമ്മെയും
 ചാരേ ചതിച്ചതു ദേവകളല്ലയോ?
 ഇങ്ങനെ ചെയ്തിച്ച വിണ്ടലരും പുന-
 രെങ്ങു പോകുന്നതെന്നു മറുവാവതും.

250

വൈരികളാകിയ ദേവകളെയിനി
 സൈപരമായ് വാഴ്വാന്യെന്നുയില്ലൊട്ടുമേ.
 നാരായണനെനൊരു ബലം കണ്ടിട്ടു
 നേരേ തെളിയുന്നിതു മദം പൂണ്ടവർ.
 ശാശ്വതമാകിയ ധർമ്മമത്രേ ഹരി-
 ക്ഷാത്രയമെന്നതും ധരിച്ചിട്ടവിൻ.
 ഗോക്കുളം ബ്രാഹ്മണരും സത്യമെന്നിവ-
 യോർക്കിൽ ഹരിക്ക ബലമതിനാലിനി
 അന്തണരേയും പശുക്കളേയും പുന-
 രാതം വരുത്തുക, താപസന്മാരെയും;

260

ദേവാലയങ്ങളിടിച്ചു കളഞ്ഞിട്ടു
 ദേവകളേയും പിടിച്ചു കെട്ടിട്ടവിൻ;
 ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന നേരം ഹരിയുട-
 നങ്ങു തേഞ്ഞിട്ടു മപരപക്ഷം* പോലെ.
 മായകൊണ്ടേറ്ററം മറഞ്ഞുകൊണ്ടങ്ങനേ
 ന്യായവും ശക്തിയുമില്ലവനൊട്ടുമേ
 വഞ്ചന കോലുമിയഞ്ചനവണ്ണരെ-
 ചെഞ്ചെമ്മെ കണ്ടു കിട്ടിടുകിലിന്നു ഞാൻ

കണ്ഠം തെറിച്ച് കളഞ്ഞതന്റെ വാളിനു
വേണ്ടുവോളം രക്തപാരണ നല്ലവൻ.

270

എന്നവരോടു പറഞ്ഞാരനന്തരം
വിനയാം മാതാവിനോടു ചൊല്ലിയിനാൻ.

“അമ്മേ! കരഞ്ഞതു പോരു, മടങ്ങുക
ചെമ്മേ കരഞ്ഞാൽ വരുവതുമെന്തിനി?
ഉണ്മയെച്ചിന്തിച്ച കാണുന്നതാകിലോ
നിന്മനോഃഘത്തിനില്ലൊരു കാരണം
ആത്മാവിനില്ല ജനനമരണമെ-
ന്നാത്മനി നന്നായുറച്ചുകൊള്ളേണമേ.
ദേഹത്തിനുണ്ടോ ജനനമരണവും
മോഹമത്രേയിവ തോന്നുന്നതൊക്കയും

280

കേൾക്ക മാതാവേയിതിഹാസമൊന്നിതു
പോക്കുക നിന്മനോഃഘമെപ്പേരുമേ.

പണ്ടൊരു രാജാ യുധിയെന്നു പേരതാ-
യുണ്ടായിതു മകരജാപജതുലനായ്.

വൈരികളോടു പൊരുതു മരിച്ചവൻ

വീര്യസ്വർഗ്ഗം പ്രവേശിച്ചൊരനന്തരം

അമ്മാഹീപാലകദേവിമാർ ടുഖിച്ചു

സമോദമോടു ശവത്തെയും പൂണ്ടുടൻ

കേഴുന്നതു കണ്ടു കാലനും വന്നിട്ടു

കോഴ തീർപ്പാൻ ബാലരൂപേണ ചൊല്ലിനാൻ:- 290

‘കോടിയുഗം നിങ്ങൾ കൂടിക്കരകിലും

പാദേ വരികയില്ലാ മുതനായവൻ

ഇത്ര വയസ്സു ചെന്നിട്ടു മരിക്കയെ-

ന്നത്ര കഷ്ടം! വൃഥാ കേഴുന്നതെന്തിനായ്!

ദേഹമെന്നു പറയുന്നതു പാക്കിലോ
 ഹാഹാ കണമാത്ര* മെന്നറിഞ്ഞീടുവിൻ.
 ആത്മാവിനെയാറിയായുനിമിത്തമാ-
 യാത്മവേദത്തിനു നിങ്ങൾക്കു കാരണം.
 ആകയാൽ നിങ്ങളാരെക്കുറിച്ചിട്ടിനി-
 ശ്ലോകിച്ചു കൊള്ളുന്നതു, വ്യപസ്ത്രീകളേ? 300

ദേഹത്തെയോ നിരൂപിച്ചു കേഴുന്നതു?
 ദേഹിയെത്തന്നെയോ? ചൊല്ലുകെന്നോടീടും.
 ചത്ത ശവം പോലിരിക്കുന്നതു ശവം
 കൃത്യമെന്നാകുന്നതും പറഞ്ഞീടുവിൻ
 നിത്തുവിൻ നിങ്ങളെ ശോകത്തെയാക്കു-
 മോത്തു കാണിനഹോ നിങ്ങളുമെന്നെയും.
 താതനമില്ല ജനനിതാനമില്ല
 ഭ്രാതാക്കളും പുനരില്ലെന്നറിക മേ.
 ആരുമില്ലാതെ ഞാനുമിഹ ഭൂമിയിൽ
 ധീരനായ് സഞ്ചരിച്ചിടുന്നതിന്നുമേ. 310

വാക്കുകൾ മാമകം കേൾക്കു നാരികളേ!
 പോക്കുക നിങ്ങളെ സങ്കടമാക്കു
 പണ്ടൊരു വേദൻ വനത്തിലകംപുക്കു-
 കൊണ്ടു വലയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടനെ
 പെൺപക്ഷി തന്നെ വധിച്ചതു കണ്ടുട-
 നാൺപക്ഷിയുമതു കണ്ടു കേണീടിനാൻ.
 അയ്യോ! വിധിമതം വന്നിതു മാമകം
 ചെയ്യുന്നതെന്തു ഞാനിന്നിതു ദൈവമേ?

---

* കണമാത്രം=നിസ്സാരം

അമ്മയെക്കാണാതെ കേഴുന്ന ബാലരേ
ചെമ്മേ ഭരിക്കുന്നതെങ്ങനെ ഞാനഹോ? 320

ദേഹത്തിലുൾവും ഭാര്യതാനല്ലയോ
മാഹന്ത കേഴുമാറായി ഞാനിങ്ങനെ
എന്നതിലും മമ ഭാര്യ പതിവ്രതാ
എന്നിനിക്കാണെന്നിതെന്തെ പതിയെ?
ഇത്ര വലുതായ ബന്ധുവിനെപ്പിരി-
ഞ്ഞത്ര വാഴ്കെന്നതും കല്പിച്ചിതീശ്വരൻ
വല്ലഭയില്ലാത്ത പാപിയിവനെന്നു
ചൊല്ലുവാനോ വിധി കല്പനയായതും?
ഇത്തരം ചൊല്ലിക്കരയുന്ന പത്രിയെ- (1)
പ്രതി(2)കൊണ്ടെയ്ക്കു കൊന്നീടിനാൻ വേടനും. 330

അപ്പോലെ കേഴുന്ന നിങ്ങളേയും യമൻ
കെല്ലോടു കൊണ്ടുപോകാതെയിരിക്കുമോ?
വല്ലാതെ കേണം കാലങ്ങളെയിങ്ങനെ-
യെല്ലാം കളയാതെ നല്ലതോർത്തിടുവിൻ.
ചാകയെന്നുള്ളതു നിണ്ണയമേവനും
പോകുംവഴിക്കുപായം നിനയ്ക്കേണ്ടതും.
ഈശ്വരനെസ്സദാ ചിന്തിച്ചു സേവിച്ചു
വിശ്വാസമോടു കഴിക്കു കാലമിനി.
എന്നു ചൊല്ലി യമനും മറഞ്ഞീടവേ
വിന്നത നീക്കി ഞെളിഞ്ഞിതു നാരിമാർ. 340

അപ്പുണ്ണമിന്നു നീ പുത്രശോകത്തെയും
ചൊല്ലോടെ പോക്കിക്കളകു ജനനി നീ"

ഇത്തരം വാക്കുകൾകൊണ്ടു ഹിരണ്യനും
 സതപതം മാതൃഭവമകരവീടിനാൻ.
 അത്തലെല്ലാമകലെക്കുളഞ്ഞിട്ടവൻ
 സ്വസ്ഥനായിട്ടിരുന്നീടിനാൻ ഭൂപതേ!
 വമ്പനാകുന്ന ഹിരണ്യനന്തരം-
 മമ്പോട്ട മേൽവരും കാര്യമോർത്തിട്ടുടൻ
 തന്നിലേ മെല്ലവേ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിതു
 മൂന്നുമേ ചെയ്ക്കുള്ള വിക്രമമൊക്കയാ

350

ദിക്കുകൾക്കൊക്കെയുച്ചി വഴിപോലെ
 ദിക് പാലരേയുമാട്ടിക്കുളഞ്ഞനന്ദം
 ദേവകളേയും ജയിച്ചിട്ടുതന്നായ്
 ദേവനാരികളെക്കൊണ്ടിങ്ങുപോന്നതും
 ഐരാവതത്തെയും കൊണ്ടുപോന്നീടിനേൻ
 പോരതിലിങ്ങനെയും ജയിച്ചല്ലയോ?
 കാലനെക്കൂടെജയിച്ചിട്ടവന്റെ
 കാലദണ്ഡം പാശവും കൊണ്ടുപോന്നൊൻ
 അപ്പതി*യോടു പൊരുതു ജയിച്ചിട്ടു
 കെല്ലോടവൻപുരമൊക്കെക്കവന്നതും

360

വീരോടു കായിപനെജയിച്ചതി-
 ലേറിയിരുന്ന ധനം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുടൻ
 കൈക്കൊണ്ടു പുഷ്പകമാം വിമാനത്തെയും-
 മൊക്കവേ കിന്നരരും വശമായിതേ
 പാതാളലോകത്തു ചെന്നു ജയിച്ചുഥ
 ഭൂമികളൊക്കെക്കവന്നുകൊണ്ടെന്നതും

ഭീതിയാൽ സർപ്പജനങ്ങളും വന്നിട്ടു
കൈതൊഴുതിട്ടു സേവിക്കുന്നു സന്തതം,
ഇന്ദ്രപദം മഹാരാജപദങ്ങളും
ചന്ദ്രപദവുടക്കിവാഴുന്നു ഞാൻ

370

ഭാനവന്മാർ രാജാവു ഞാനായതും
ഭീനരായ് സേവിച്ചിട്ടു ദേവാദികൾ.
എന്തിനുകൊണ്ടു കാരുമെന്നിരിക്കിങ്ങിനി-
യന്നമെന്നുള്ളതൊന്നു ന്ദായിരിക്കുവേ?
ജനമുണ്ടാകയാലേ മൃതിനിണ്ണതും
കർമ്മമൃതി വരാത്തൊന്നതു ചെയ്തു ഞാൻ?
സത്യലോകത്തിലിരിക്കും വിരിഞ്ചനം
സപ്തർഷികളു (1) മശ്ശകരൻ വിഷ്ണുവും
അഷ്ടവസുക്കളു (2) മാദിത്യരുദ്രരും
പെട്ടെന്നു ഗന്ധർവ്വചാരണസാഗ്രയം

380

കിന്നരർ കിന്ദുരുഷാദികളും ബത
ധന്വന്താരാകും നവമഹർഷികളും (3)
എന്നിയേ പിന്നെജഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധരാ-
യൊന്നെന്നിയേയുള്ള സർപ്പജനങ്ങളും
പാരം തപസ്സുകൾ ചെയ്തുമുലമാ-
യോരോപദത്തെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ.

(1) മരീചി, അഗ്നി, പുലഹൻ, വചസ്സുഗൻ, കൃതു, അംഗിരസ്സ്, വസിഷ്ഠൻ.

(2) ധരൻ, യുധൻ, സോമൻ, ആപൻ, അനലൻ, അനിലൻ, പ്രജാപതി, പ്രഭാസൻ.

(3) കവി, ഹരി, അരുദിക്ഷൻ, പ്രബുദ്ധൻ, പിപ്പലായനൻ, ആപിഹോത്രൻ, ദ്രവിഡൻ, പമസൻ, കരോജനൻ ഇവരെ നവമഹർഷികളെന്നും പറയും.

ഓന്നമച്ചുണ്ണ തപസ്സചെയ്തീടുവൻ
 നൂനമിനി മരണമകറീടുവാൻ
 മദ്ധ്യേ തപസ്സിൽ മരിച്ചുപോയിടില-
 ഞ്ഞമമാ പദവും ലഭിച്ചീടുമേ

390

ഇത്തരം ചിന്തിച്ചുറച്ചുസരേന്ദ്രനും
 സതപരമജ്ഞ പുറപ്പെട്ടിതാദരാൽ
 മെല്ലവേ നീളേ നടന്നു തപസ്സിനു
 നല്ല നിലം വേണമെന്നതോർത്തിട്ടവൻ
 വിന്ധ്യാലയം കണ്ടു ചി.ത്തം തെളിഞ്ഞുടൻ
 സന്തുഷ്ടനായിക്കരേറിനാനന്ദത്തിൽ
 ഇപ്പോലെ നന്നായൊരു നിലമില്ലിനി-
 ക്കല്ലതപസ്സധികം ഫലം നവ്യമേ
 ഐനാജറച്ചു ഫിരണ്ഡാസുരൻ തദാ
 പിന്നെസ്സമാധിയായിട്ടു നിന്നീടിനാൻ.

400

മനിലജ്ഞിനു പാദമിളക്കാതെ
 നന്നായുയർത്തിത്തൊഴുതു കരങ്ങളാൽ
 പഞ്ചാഗ്നിമദ്ധ്യഗനായി നിന്നിട്ടവൻ
 ചഞ്ചലമെന്നിയേയുൾപനയനനായ്
 അസ്ഥിയിൽ ശ്വാസമടക്കിപ്പരബ്രഹ്മ-
 വസ്തുവെബ്ബോവിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നീടിനാൻ.
 കണ്ടമൃഗങ്ങളെല്ലാമവൻമേനിമേൽ
 കണ്ഠമുരുമ്മീട്ടു സ്തംഭമെന്നോക്കയാൽ;
 കായ്മെന്നോത്തുടൻ പക്ഷിഗണങ്ങളും
 ഗോഷ്ടങ്ങളുൾക്കൂട്ടിയും കാട്ടിച്ചിരിക്കയും

410

പുററിനാൽ മുടിച്ചിതലരിച്ചേററവും
 മുററും ചില മരവും മുളച്ചു തദാ.

ചുറിയും പിന്നെ ലതയാലവനടൽ
 മറു പറഞ്ഞത്തു കാരിയം, ഭൂപതേ?
 അസ്ഥിമാത്രം പുനരങ്ങ ശേഷിച്ചിതു
 അസ്ഥിയും മണ്ണിൽ മറഞ്ഞുപോയൊക്കവേ.
 അക്കഥയങ്ങനെ പോക, തുകാലത്തു
 മുഴുനായുള്ള ദേവാദികളൊക്കയും
 കാടുകൾത്തോറും മറഞ്ഞുകിടന്നവർ
 കൂടെയൊരുമിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നീടിനാൻ. 420

നല്ലകാലം നമുക്കാഗതമായെന്നു
 ചൊല്ലി മഹേന്ദ്രനോടും കലന്ദനങ്ങനെ
 വാൻവകംപുക്കു വാനവർമേവിടും
 സ്ഥാനത്തു പിന്നെ വസിച്ചുകൊണ്ടിടിനാൻ.
 വിണ്ണവർനാഥനമുള്ളിൽ നിരൂപിച്ചു
 വിണ്ണവരോടു ചൊല്ലിടിനാനിങ്ങനെ.
 ഭൂതരാകുന്നോരസുരരെ നാമിനി
 നാട്ടിൽനിന്നാട്ടിക്കളക വേണ്ടുന്നതും.
 ദൈത്യേന്ദ്രനാൽ ധൃതമായ ധനങ്ങളും
 പ്രീത്യാ നമുക്കിങ്ങ കൊണ്ടുപോരേണമേ. 430

പോരിന പോകെന്ന് ചൊല്ലിപ്പറച്ചു
 നേരേയമരണം യുദ്ധസന്നദ്ധരായ്
 ഭാനവന്മാരോടെതിരിട്ടു ചോരമായ്
 മാനമോടെ പൊരുതീടുംഭഗാനരേ
 പോരിൽ പരാജിതരായിട്ടസുരരും
 പാരാതെ പാതാളലോകത്തൊളിച്ചുതേ.
 അട്ടിക്കളഞ്ഞസുരന്മാരെയാക്കയും
 കോട്ടയിലും കടന്നീടിനാൻ വിജയലർ.

മുമ്പിൽ ഹിരണ്യൻ കവൻ ധനങ്ങളെ
വമ്പോടു വീണ്ടുകൊണ്ടാത്തുപുളച്ചവർ 440

ഘോരനാകുന്ന ഹിരണ്യാസുരനുടെ
ഭാരത്തെ*യാരാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിച്ചവർ
തേരിലേറ്റിത്തെളിഞ്ഞതത്രയും ദേവകൾ
പോകുന്നനേരത്തു ദൂരവേ നിന്നുടൻ
'നാരായണ! ജയ' എന്നു പാടിക്കൊണ്ടു
നാരദൻ വീണയുമായി വരുന്നതു
കണ്ടതുനേരം മുനിവരൻപാദത്തി-
ലിണ്ടലകന്നു കമ്പിട്ടിതു ദേവകൾ.
നന്ദിച്ച മാമുനിയും മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ-
നിന്നു മഹേന്ദ്രനോടേവമരുളിനാൻ:— 450

“എന്തിനു തോന്നുവാനിന്നഹോ നിന്നുടെ-
യന്ധത പാത്തുകാൺകിൽ ചെറുതല്ലെടോ
മംഗലനാകിയ നിൻതൊഴിലൊക്കെയു-
മിങ്ങനെയായ് വന്നതെന്തു, പുരന്ദര?
വൈരികളെജ്ജയിക്കുന്നതു യോഗ്യമാം—,
നാരികളെക്കൊണ്ടുപോവതു യോഗ്യമോ?
പണ്ടു നീ പെട്ട പാടെല്ലാം മറന്നിതോ?
ഉണ്ടോ കുറഞ്ഞൊരു ചിത്തഭ്രമം തവ?
മത്തനായുള്ള ഹിരണ്യാസുരനുടെ
പത്നിയിവളെന്നതു മറിഞ്ഞീലയോ? 460

നാമീമണിയാമിവളസുരപ്രിയ
നേരേ പതിവ്രതയെന്നറിഞ്ഞീടു നീ.

* നിത്യബ്രഹ്മവചനാനുമായ പരമാണിത്. 'ഭാരങ്ങളെ' എന്നാണ് ശരിയായ വേദമുദാഹരണം.

ഇണ്ടലും പൂണ്ട കരയുന്നിതേറ്റവും
 വണ്ടാർകഴലിയാകം കമലേക്ഷണ
 വൈകാതെയിന്നിവളേയയച്ചിട്ടു നീ
 നാകപാല! പോക നല്ലതാകുന്നതും.”
 ഏന്നു മുനിയരുളും മൊഴി കേട്ടുടൻ
 പൊന്നിന്മുടിയൊന്നിളക്കി മഹേന്ദ്രനും
 നാരദം പ്രേക്ഷ്യ മന്ദസ്ഥിതപൂർവ്വകം
 ചാരുതരമിവണ്ണം പറഞ്ഞീടിനാൻ:

470

“തീർക്കുമുഖിയാം ഭനുജാധിപപ്രിയ
 പത്മജലോചന ഗർഭിണിയാമിവൾ
 ഗർഭസ്ഥനാകിയ ബാലനുമെത്രയും-
 മതുളതം താതനേക്കാൾ പ്രബലനിവൻ
 പാരിലിവൻ ജനിച്ചു വളർന്നീടുകി-
 ലാരുമെതിരാകയില്ലെന്നു നിണ്ണയം.
 എന്നതുകൊണ്ടിവളെ ബർഭരിച്ചിട്ടിനി
 നന്ദനനുണ്ടായ് വരുമളവും മനേ!
 പെറ്റു വീണീടുന്ന ബാലനേയും കൊന്നു
 തെറ്റൊന്നിവളേയയച്ചിടുന്നുണ്ടു ഞാൻ.

480

അല്ലാതെ ഞാനയച്ചീടുകില്ലെന്നുമേ
 ചൊല്ലാതേ മാമനേ! പിന്നെയെന്നോടീടും.”
 ദേവേന്ദ്രവാക്യം നിശ്ചയ മുനിവര-
 നേവം പറഞ്ഞിതു പിന്നെയും ഭൂപതേ!
 “നാളെ ഹിരണ്യൻ തപസ്സും കഴിഞ്ഞിങ്ങു
 വാളുമായ് വന്നതു കാണുന്നതാകിലോ
 ഓരോ ദിശി പറഞ്ഞാക്കുവേ നിങ്ങളും
 വാരാതെ പാതാളേ പോയൊളിക്കും ദ്രവ്യം.

കാട്ടിൽ കരേറി മരത്തിലും മററിനി
മാട്ടിൻ മുകളിലും പോട്ടിലും പുകമേ. 490

തങ്ങളിൽ കാണാതെ വെച്ചേറെ വേറിട്ടു
പൊങ്ങിന ഭീതി കൊണ്ടെത്രയും മീനരായ്
അക്ഷികൾ നട്ടുകൊണ്ടെങ്ങുമേ കാണാതെ
പക്ഷികൾ പോലെ പറക്കുമല്ലോ മിശി.
ജീവിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതിയെന്നു കല്പിച്ചു
സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കണ്ടിടാം
ഇന്നുമുണ്ടൊന്നു പറയുന്നു നിന്നോടു
നന്നായിതു കേട്ടുകൊൾക സുരപതേ!
എന്നാലിനിക്കും നിനക്കുമുണ്ണമേ
..... 500

പങ്കജലോചനനും കമലസ്ഥനും
ശങ്കരനും മറുമുള്ള വർഷം തഥാ
പാരിടംതന്നിലുള്ളോരു മത്സ്യർഷി-
ങ്ങീരേഴു ലോകത്തിലുള്ള വർഷാക്കയും
സാക്ഷിയായിട്ടൊരു ദൈവമുണ്ടെന്നതും
സൂക്ഷ്മമായിട്ടറിഞ്ഞീടു നീ സന്തതം.
സർവ്വമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഞാൻ കേൾക്കെടോ;
പൂർവ്വദേവായിപദേവിഗർഭസ്ഥിതൻ*
കീർത്തിമാനത്രയും വിഷ്ണുഭക്തനിവൻ
വാഴ്ത്താവതല്ലിവൻതന്നുടെ വൈഭവം? 510

ലീലകളിലും ഹരിതന്നിലെന്നിയേ
ചാലേ മനം നിന്നു പോകയില്ലെന്നുമേ

---

* ശൈത്യ ശാപത്തിയുടെ ഗർഭത്തിലുള്ളവൻ

നിദ്ര ചെയ്യുമ്പോഴും ഭക്തിയിലും
ചിട്ടുപസക്തിവന്നെനരിക നീ
അല്ല പകലും ഹരിഭക്തി മാനസേ
നല്ലവണ്ണം കടികൊണ്ടിരിക്കും ദ്രവം.
സേവകനാക്കൊരു ക്ലേശമേശ്വര-
ദ്രേവനും ചക്രിയായിട്ടു പാലിക്കുമേ
ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ തന്നാലൊരിക്കലും
മംഗലമെന്തു വിരോധമുണ്ടാകുമോ?

520

മല്ലാരിയാം മകന്ദൻ പുരുഷോത്തമ-
നെല്ലാവരേയും ഭരിച്ചുകൊള്ളും ദ്രവം.
നാരായണനൊടു നേരായി മററിനി-
യാരുമില്ലെന്നതിനെലാരിച്ചീട നീ.
ആകയാലിന്നിവളേയും തൃജിച്ചു നീ
നാകലോകത്തിനു പോക പുരന്ദര!"
നാരദോക്ത്വാ ഹിരണ്യപ്രിയാം വാസവൻ
നേരേ പരിത്യജ്യ വാനിൽ വാണീടിനാൻ.
വാരിജലോചന തന്നോടു കൂടവേ
നാരദൻ പണ്ണശാലയ്ക്കുഴുന്നള്ളിനാൻ.

530

ഖിന്നയാകമസുരഭാതുതന്നോടു
പിന്നെയിവണ്ണമരുൾചെയ്തു നാരദൻ.
“കൂരബലികളെ വെച്ചുകുളഞ്ഞിനി
നേരായി രക്ഷിക്കുമീശ്വരനെസ്സഭാ
സന്തതം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നീടുകിൽ
സന്താപമെല്ലാമകലുമല്ലോ തവ
കാലേ പ്രഭാതേയെഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടുടൻ
ബാലേ! തിരുനാമമോതിയാവോളവും

പൊയ്ക്കയിൽ ചെന്നു കുളിച്ചു ശുചിപ്പുണ്ടു
വൈകല്യവും മനുഷീധയുമെന്നിയേ

540

മന്താരമോടു തുളസി ചേരുന്നിയും
ചെന്താമര ചെത്തി പിടുകും കൊന്നയും
ചമ്പകം നന്നിയാർവട്ടവും മല്ലയും
തുമ്പലഭരമശോകവും മല്ലിക
എന്നിവയാദിയായുള്ള പൂഷ്പങ്ങളെ-
ച്ചെന്നു കൊണ്ടുനടന്നത്രയും തൃഷ്ണയായ്
വിശ്വാസമോടു ഭഗവാനെയെച്ചിട്ടു
വിശ്വകർത്താവിനെക്കൈതൊഴുതീടു നി
നാമന്തെയും ജപിച്ചീടുകയാവതു-
മാമയമെല്ലാമകുന്നു പോകും ദൃഢം.

550

കാന്തൻ വരുമളവും കമലേക്ഷണേ!
സന്താപവും തീർത്ത ഭീതിയുമെന്നിയേ
വാണീടുകയില്ലതന്നെ" യെന്നു ചിരം
വീണാധരനും തെളിഞ്ഞരുളീടിനാൻ.
മാമുനിവാചാ ഹിരണ്യാസുരപ്രിയ
കോമള ഭുഖമകനുവാണീടിനാൻ.
ഇന്നിയും കേട്ടുകൊൾകെന്നഥ മാമുനി
മന്നവൻ ധർമ്മജനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ:—
ശൂരനായുള്ള ഹിരണ്യാസുരേന്ദ്രനും
ഘോരമായുള്ള തപസ്സു ചെയ്യുംവിധേന

560

മുലാഗ്നി*വളർച്ച മുഖോവതനീനു
ജപാലയെഴുന്നു തുടങ്ങിതു ഘോരമായ്;

* മൂലാഗ്നിയെന്നതിന്നു പൊങ്ങിയ അഗ്നി.

ലോകങ്ങളെല്ലാം ഭവിക്കുന്നതു കണ്ടു
 ലോകവാസികളും ഭീതിപൂണ്ടീടിനാർ;
 അണ്ണവമേഴും കലങ്ങിമറിഞ്ഞുടൻ;
 തിണ്ണം ജലദങ്ങളും മുറയിട്ടുതേ;
 ഉള്ള മലകളെല്ലാമിളകീ തദാ;
 തുളളിത്തുടങ്ങീതു സർപ്പജന്തുക്കളും;
 പായും നദികളുമൊക്കെത്തിളച്ചുടൻ
 വായുവും വീശിത്തുടങ്ങീതു ഘോരമായ്; 570

അർക്കസോമന്മാർ നിജപദം കൈവിട്ടു;
 നിഗ്നമിച്ചാർ മറുമുള്ള ഗ്രഹങ്ങളും;
 ആത്മരാധേഹം മഹാമുനിവൃന്ദവും
 വീഴ്ത്തുകൊണ്ടീടിനാർ വാനലകത്തിലും;
 നാകികളും ഭീതിപൂണ്ടു വിറച്ചുട-
 നാകലന്മാരാം മുനികളുമായുടൻ
 “നാഥ! പരിപാഹി”യെന്നു ചൊല്ലി ഭൂതം
 വേധാവൃതന്നുടെ കാക്കൽ വീണീടിനാർ
 ഇണ്ടുപുണ്ടുളളായ വിണ്ടലർതമ്മെയും
 കണ്ടു വിരിഞ്ചനം വ്യാകലവിത്തനായ് 580

കൈയുമുയർത്തി വിധാതാവുമപ്പൊഴേ
 പയ്യവേ ദേവകളോടരുളിച്ചെയ്തു: —
 “നിങ്ങളും ഭയപ്പെടാസ്തിനെന്നിനമിഹ
 മംഗലം നല്ലവാനുണ്ടു നാരായണൻ
 ആമയം പോക്കുവാനിന്നു നമുക്കിങ്ങ
 ദാമോദരനെന്നതോർത്തു കൊണ്ടീടുവിൻ
 എന്നതുകൊണ്ടു ഭയത്തെക്കളഞ്ഞിഹ
 വന്നതിൻകാരണം ചൊല്ലുവിനാമരാൽ

ഭാനവനാരാജപ്രവചിച്ചതു
ഞാനറിഞ്ഞത്രേയിരിക്കുന്നു എന്നുമേ.

590

ഇപ്പൊഴുവെണ്ണമോ മററതെന്നിയേ
കെല്പോടു നാകലോകത്തെയകന്നിതോ?
കുറങ്ങും പറ്റലരായവരെയും
തെറ്റന്നു ചെയ്തവാരണോ പുതുമയായ്?
ഇന്നതെന്നു പറഞ്ഞീടുവിൻ നമ്മോടു
പിന്നെയതിന്നുപായ നിരുപിച്ചിടാം.”
സ്രഷ്ടാവിവണ്ണമുള്ളും മൊഴി കേട്ടു
ധൃഷ്ടനാമിന്ദ്രനും ചൊല്ലിനിന്നീടിനാൻ:—
“നിന്തിരുവുള്ളത്തിനാൽ ജഗത്തൊക്കയും
സന്തതം സൃഷ്ടിച്ചതും ഭവാനല്ലയോ?

600

സ്ഥാനങ്ങൾ വെച്ചേറെയോരോ ജനങ്ങൾക്കു
ഭീനതകൂടാതെ നൽകുന്നതും ഭവാൻ.
സൃഷ്ടജന്തു മുതലാദിയിലൊക്കെയും
സാക്ഷിയായിട്ടിരിക്കും നിന്തിരുവടി.
ഇതരേഴു ലോകം ധരിച്ചുരുളുന്നതും
സാരസോൽഭൂതനാകും ഭവാനല്ലയോ?
എന്നതിലും വിശേഷിച്ചു ഭവാനഹോ
ഉന്നതമായ കരുണയുണ്ടെങ്ങിളിൽ.
വിശ്വാതനാകും ഹിരണ്യമഹാസുര-
നിഷാലമങ്ങു തപസ്സു ചെയ്തും വിധേയ

610

ഉത്തമാംഗം പിളർന്നിട്ടു മൂലാഗ്നിയാൽ
കത്തിയെഴുന്നു ഭംഗിച്ചു ലോകങ്ങളും.
ആടൽപൂണ്ടെങ്ങുമിരുന്നു കൂടായ്ക്കയാ-
ലോടിവന്നു വയമത്ര ജഗൽപ്രഭോ!

ഏതെന്തവന്റെയഭിമതമെന്നതു
നിന്തിരുവുള്ളത്തിലേറവേണമിനി.
അല്ലായ്യിലോ ജഗത്തൊക്കെയുമിന്നിമേ-
ലില്ലാതെവന്നുകൂടും കരുണാനിയേ!
വിശ്വതനാം പരമേഷ്വിൻ! നമോസ്തു മ-
ററാശ്രയമില്ല ഞങ്ങൾക്കു ജഗൽപതേ!”

620

നാകനാഥനിവണ്ണമുരയ്ക്കും വിധൗ
പോക നാമെന്നു പുറപ്പെട്ട നാമുഖൻ.
രാജഹംസത്തിൻ കഴുത്തിൽ കരേറീട്ടു
രാജീവസംഭവനേററം വിളങ്ങിനാൻ.
ചെന്നു മൃഗം നിരന്നു മുദാ ദേവകൾ
വന്നു തുടങ്ങി മുനികളുമാരൊൽ.
മററും മഹായോഗികൾ സനകാദികൾ
മുററും നിരന്നുകൂടിതജൻസന്നിധൗ.
'സപാമിൻ! ജയ! ജയേ'തി പുകണ്ണൊറവു-
മാമോദമോടു ഗീതങ്ങൾ വാദിക്കയും

630

സാമവേദത്തെയുയരെജ്ജപിക്കയും
പൂമലർകൊണ്ടുടൻ വഷം പൊഴിക്കയും
വെണ്മതി പോലെ കുടകൾ നിരക്കവേ-
യുണ്മയിൽ നാരദൻ വീണ വായിക്കയും
അപ്സാരസ്രീകൾ കൊണ്ടാടിക്കളിക്കയും
കെല്ലോട്ടു നാകികളൊക്കെപ്പുളയ്ക്കുവ
ഭേരി പടഹമുട്ടക്കു മുരളുകൾ
നേരേ തകിലുമിടയ്ക്കു തമ്മിട്ടവും
ആനകം ദന്ദഭി മദിച്ചു തപ്പുകൾ
ചീനക്കുഴൽ കൊമ്പു കാളവും വീണയും

640

ഉത്തമമാകുന്ന വാദ്യങ്ങളൊക്കെയും-
 മത്സ്യന്തവും മുഴക്കിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ
 വാരിജസംഭവനമെഴുന്നള്ളിനാൻ
 നേരേ ഹിരണ്യൻ വസിക്കുന്ന ലിക്കതിൽ.
 ഇരക്ഷണഗോചരഃനല്ലാത്തസുരനെ-
 സ്സുക്ഷ്മദൃഷ്ട്വാ ഭരിശിച്ചു വിരിഞ്ചനം.
 പുണ്യമിയന്ന കമണ്ഡലുനീരിനാ-
 ലണ്ണോജസംഭവൻ പ്രോക്ഷിച്ചു മെല്ലവേ.
 പുററീന്ത സപ്തം പുറപ്പെട്ടതുപോലെ
 തെറാന്നെഴുന്നേറുന്നിനിതു ഭാനവൻ.

650

മുന്നമേ മാഞ്ഞുപോയോരു ശരീരവു-
 മന്നേരമെത്രയും ചിത്രമായ് വന്നതേ.
 നീലാഞ്ജനഗിരിപോലേ വളന്വൻ-
 കോലത്തെ വാഴ്ത്താൻ വേലയുണ്ടെത്രയും.
 ചെമ്പിച്ച കേശവും മീശയുണ്ടെന്നെ
 വമ്പിച്ച നെററിത്തടം ചില്ലിവല്ലിയും
 ചെമ്പരത്തിപ്പൂവു പോലേ ചുകന്നടൻ
 വമ്പിച്ച കണ്മിഴി കാൺകിൽ ഭയങ്കരം
 ഉന്നതനാസികയും കുഴ കാതതിൽ
 മിന്നുന്ന കണ്ഡലവും മകരോപമം

660

അമ്പിളിത്തെല്ല പോലേ വളഞ്ഞെററവും
 വമ്പിച്ച ഭംഗങ്ങളുമതി ഭീഷണം
 വൃത്തമൊത്തുള്ള ഗളത്തിലണിഞ്ഞുള്ള
 മുത്തരത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള മാലകൾ.

ഉന്നതമാകിയ തോളിനു തുല്യമായ്
കുന്തപോലം പുനരില്ലെന്നു നിണ്ണയം.
വണ്ണം തിരണ്ടു നീണ്ടുള്ള ഭജങ്ങളിൽ
തിണ്ണം തിളങ്ങും തരിവള തോറുവള
കല്പ വെച്ചുള്ള നല്ലംഗുലീയങ്ങളാ-
ലല്ലസിച്ഛീടും വിരലുകൾ പത്തിലും

670

വിസ്തൃതമാകിയ വക്ഷസ്സലങ്ങളിൽ
കസ്തുരിയാദിയായുള്ള ചേപ്പങ്ങളും
നേരേയുദരവും നാഭിപ്പുതുരയും
പാരമായുള്ള ജഘനവുമങ്ങിനെ
കാഞ്ചനകാഞ്ചികൾകൊണ്ടു മുറുകിട്ട
പൂഞ്ചലമീതേ നിരന്നുകൊണ്ടോറവും
ഉരജാനുക്കളധികമിതെത്രയും
നേരേ ഞെരിയാണിയും പ്രപദങ്ങളും*
ഇങ്ങനെ നിന്നു വിളങ്ങുമസുരനെ-
യങ്ങു കണ്ടീടിനാർ വിണ്ടലരാദികൾ.

680

ഉന്നതനാകമവനമനന്തരം
മുനിലാമ്മാറു വിരിഞ്ഞ്നെക്കണ്ടടൻ
ഭണ്ഡമാനേന v നമസ്കരിച്ചോറവും
തിണ്ണം തെളിഞ്ഞു പുകണ്ണു തുടങ്ങിനാൻ:
“നാനുഖായ നളിനാസനായ നമോ
മേന്മയേറും ബ്രഹ്മരൂപായ തേ നമഃ
ലോകകർത്തേ നമോ ലോകഭർത്തേ നമോ
ഏകനാകം പരബ്രഹ്മമുതേ! നമഃ

* പാദാഗുരൂരും. v ഭണ്ഡം കുന്നക്കെ.

ആയിരം വട്ടം ചതുർശ്രം പോകിലേ
 ആയിരവും പകലെന്ന ചൊല്ലും വിഭോ! 690

പിന്നെയൊരു സമസ്രംകൊണ്ടു രാത്രിയാ-
 മന്നു നിദ്രയാം കാലമതല്ലയോ?
 നിദ്രയാം കാലം കഴിഞ്ഞു ജഗത്തെയും
 ഭദ്രമായ് സൃഷ്ടിച്ചതും ഭവാനല്ലയോ?
 കാത്തുകൊണ്ടിടുന്നതും ഭവാനെത്രയും
 ചേർത്തുതരോ സംഹരിക്കുന്നതും ഭവാനും.
 മൂന്നു തൂണത്തെയും (1) പൂണ്ടുകൊണ്ടേററവും
 നന്നായ് തെളിഞ്ഞു കൊണ്ടിടുന്നതും ഭവാനും
 മായയ്ക്കു ധിപതിയായഞ്ചു മാത്രമായ് (2)
 നാനാകലാ (3) രൂപനാഥനായേകനായ് 700

പഞ്ചഭൂതനായ് (4) പ്രപഞ്ചസ്വരൂപനായ്
 സഞ്ചിതപഞ്ചവിശതത്വ (5) രൂപനായ്
 വേദാന്തവേദനായ് വേദസ്വരൂപനായ്
 ആദിയുഗന്തവുമില്ലാത്ത വസ്തുവായ്

(1) സതപം, രജസ്സ്, ജമസ്സ്.

(2) ശബ്ദതന്മാത്രം, സ്വർഗ്ഗതന്മാത്രം, രസതന്മാത്രം, രൂപതന്മാത്രം,
 ഗന്ധതന്മാത്രം, മൂന്നുള്ള പഞ്ചതന്മാത്രങ്ങൾ.

(3) ചന്ദ്രകലകൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ജ്യോതിഷകലകളുടെ
 രൂപങ്ങൾക്കു നാമം.

(4) പഞ്ചഭൂതമയൻ.

(5) ക്ഷിതി, ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശം, ഗന്ധം, രസം,
 രൂപം, സ്വർഗ്ഗം, ശബ്ദം, നേത്രം, നാസിക, കീഥം, കർണം,
 തപസ്, ഹസ്തം, പാദം, മുഖം, പായു, ലിംഗം, പ്രകൃതി, മന
 സ്സ്, ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം എന്ന ഇരുപത്തുനാലു തത്വങ്ങളിൽനിന്നു കവിതയ്ക്ക് ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ തത്വമായ സഭാ
 ശിവതത്വം.

നാലു വേദത്തിനാലായമായുള്ള
 നാലു മുഖവനാം തന്മൂരാനെ! ജയ.
 വാണിമാതിൻ മണവാള! ജയ ജയ!
 പ്രാണിപതേ! പത്മയോനേ! ജയ ജയ
 ഞ്ഞരറിയും നിന്തിരുവടി തന്നുടെ
 ധാരമായുള്ള വിലാസങ്ങളൊക്കെയും?

710

അന്ധനാകുന്നോരടിയനിങ്ങോക്കുകി-
 ലെന്തറിയാം കമലാലയനാം വിഭോ!”
 ഇങ്ങനെ ചൊല്ലി സ്തതിച്ചു ഹിരണ്യനും
 മംഗലപാദങ്ങൾ കൂപ്പി നിന്നീടിനാൻ.
 എന്നവൻതന്നെ നോക്കിത്തെളിഞ്ഞെററവും
 മന്ദസ്തിതം പൂണ്ടരുളിനാൻ നാരുമൻ:
 “സന്തുഷ്ടനായേനഹമസുരേശപര!
 ചിന്തിക്കിൽ നിന്നോടു തുല്യരില്ലാരുമേ.
 എത്രപേരുണ്ടു തപസ്സുചെയ്യുന്നവർ
 ചിത്രം തവ തൊഴിലോത്തുകാണം വിധേയ.

720

ദേവവർഷം ശതം ദേഹവും കൂടാതെ
 കേവലമന്ദിയിൽ ജീവനെ വെച്ചു നീ.
 ഉഗ്രമായിത്തപം ചെയ്യുന്നവരിൽ വ-
 ചുഗ്രനെന്നുള്ളതും നിണ്ണയം നീയെടോ.
 ചിന്തിപ്പതിനെത്തരുന്നതുമുണ്ടു ഞാ-
 നെന്തു വേണ്ടുന്നതു ചൊല്ലുകെന്നോ ടിനി”
 പ്രീത്യാ വിമിശ്ചനരുളും മൊഴി കേട്ടു
 ദൈത്യനമഞ്ഞുലി പൂണ്ടു ചൊല്ലീടിനാൻ
 “ഇല്ലാച്ച നൽവരം നൽകുന്നതാകിലോ
 മെച്ചമായ് ചൊല്ലുന്നതുമുണ്ടു കൃപാനിധേ!

730

ജീവജന്തുക്കളായുള്ള വററാലുടൻ
 രാവു പകലുമകത്തും പുറത്തുമേ
 മംഗലനായ ഭവാനുടെ സൃഷ്ടിയിൽ
 തങ്ങുന്നവറാലവല്ലെന്നായിടുവാൻ
 തന്നീടുക വര"മെന്നു കേട്ടിട്ടുജൻ
 തന്നേനിതെങ്കിൽ ഞാനെന്നരുളീടിനാൻ.
 തന്നോടു കൂടി വന്നുള്ളമരന്മാർക്കു
 പിന്നെയജനം വിട കൊടുത്താദരാൽ
 സ്വത്വലോകത്തെഴുന്നള്ളിത്തെളിഞ്ഞുടൻ
 സ്വസ്ഥനായിട്ടിരുന്നീടിനാൻ നാമ്പുവൻ.

740

കേട്ടുകൊൾക ഭൂമിപാലേന്ദ്രരതമേ!
 വാട്ടമകന്നു ഹിരണ്യനനന്തരം
 ഇഷ്ടമായുള്ള വരം ലഭിച്ചിട്ടുടൻ
 തുഷ്ടനായ് തന്നുടെ നാട്ടിലും പുകിനാൻ.
 കാഴ്ചയുമായ് വന്നു കണ്ടുകൊണ്ടീടിനാൻ
 വേഴ്ചയിൽ വന്നുള്ള ദാനവരൊക്കെയും.
 എല്ലാവരുമൊത്തു കൂടി വണങ്ങീട്ടു
 ചൊല്ലിനാരങ്ങവനോടുമസൂരകൾ:-
 "നാഥനായുള്ള ഭവാനേ വയമിഹ
 പ്രീതിപൂർവ്വം ദരിശിച്ചുകൊണ്ടീടുവാൻ

750

എത്രയും പുണ്യമുണ്ടായ് വന്നതുകൊണ്ടു
 ചിത്രമത്രേ വരുവാനിഹ കാരണം.
 അണ്ണോജസംഭവനം പ്രീതിപൂണ്ടുടൻ
 തിണ്ണം വരം തന്നതും ഭാഗ്യമല്ലയോ?
 ഇന്നുമുണ്ടാന്നു പറയുന്നു ഞങ്ങളും
 വിന്നത വന്നതുമൊക്കവേ കേൾക്കുമോ

അങ്ങു തപസ്സിനു പോയോരു നേരത്തു
സംഗരത്തിന്നു*വന്നിടിനാർ ദേവകൾ
പോരിൽ ജയിച്ചു പുരന്ദരൻ നിന്നുടെ
ഭാര്യയെക്കൊണ്ടു പോകുന്നത് കണ്ടുടൻ

760

നാരദനാകം മുനിവരൻ തന്നുടെ
ഗീരുക്കൾകൊണ്ടു വീണ്ടിടിനാൻ മെല്ലേവ.
തന്നുടെ പണ്ണശാലയ്ക്കൽ വെച്ചിട്ടുടൻ
വിന്നത തീർത്തു പാലിച്ചുകൊണ്ടിടിനാൻ”
എന്നവർ ചൊന്നതു കേട്ടു ദൈത്യേന്ദ്രനും
നന്നായ് ചുവന്നിതു കണ്ണുകളേററവും
പല്ലം കടിച്ചു വിറപ്പിച്ചു മീശയും
ചില്ലിത്തലയൊന്നിളകി വളഞ്ഞുതേ
രാഷ്ട്രാധരവും വിറച്ചുതിളിമാ-
യട്ടമസിച്ച് ചൊല്ലിടിനാനിങ്ങനെ:

770

“നമ്മുടെ വർത്തമാനത്തെ മറന്നിതോ
ചെമ്മെ വനത്തിലൊളിച്ചു നടന്നതും
ആഞ്ഞില്ലാത്തവൻ തന്നെയെന്നെന്റെ
കണ്മണിലാമ്മാറു കണ്ടു കിട്ടീടുകിൽ
പാരാതവനെയും കൊണ്ടു വന്നിട്ടു ഞാൻ
നേരേ പിടിച്ചു കെട്ടിച്ചമച്ചീടുവൻ
കേൾപ്പിനസൂരകളേ ഇന്നു തൊട്ടിനി-
ക്കെല്ലോടു കാണുകിലെന്നോടു ചൊല്ലുവിൻ
അല്ലായ്ക്കിലോ നിങ്ങൾ കൊല്ലുകിലും മതി
വല്ലായ്ക്കയുണ്ടാമതല്ലയെന്നാകിലോ”.

780

എന്നു നിയോഗിച്ചു പിന്നെ ഹിരണ്യനം
 തന്നുടെ സേനയോടുമൊരുമിച്ചുടൻ
 നാകലോകം പ്രവേശിച്ചു ജയിച്ചുവ-
 നാകവേ പിന്നെയടക്കി ഭൂവനവും
 ഭാര്യയോടും കലനേന്ദ്രനും തെളിഞ്ഞവൻ
 നേരേയമരാവതിയിൽ വാണീടിനാൻ.
 അപ്പുതന്നെക്കൊന്നു യോഗ്യമെടുപ്പതിൽ
 മെച്ചമേ ചിന്തയും പൂണ്ടുകൊണ്ടാദരാൽ
 ഇന്ദ്രലോകത്തു യഥാസുഖമാംവണ്ണം-
 മിന്ദ്രാരിയും വാണു കൊണ്ടിരുന്നീടിനാൻ.

790

പാണ്ഡവ! കേട്ടുകൊൾ ഭാനവവീരനും
 വിണ്ണിൽ സുവിച്ചിരിക്കും പ്രകാരങ്ങളും.
 മാണിക്യജാലങ്ങൾകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചുള്ള
 ചേണരൊഴും മതിലേഴുണ്ടു മുഴുവും.
 ഓരോ മതിലിനും നാലുണ്ടു ഗോപുരം
 മേരുശ്രംഗോപമം സൂര്യസമപ്രഭം.
 പുത്തൻ മണിനിര കൊണ്ടു പടുത്തുള്ള
 രത്നസോപാനമാഗ്ഗമതിമോഹനം
 പൊന്നയമായ് പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടേററവും
 നിർമ്മലമായ തെരുവുകളൊക്കയും

800

ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ചമച്ചുള്ള ഭിത്തിക-
 ഉത്രയുമതുതം പാതുകളോളവും.
 വെണ്മതിപോലവേ നിന്ന ശോഭിച്ചെഴും
 വെണ്മാടജാലങ്ങളിങ്ങു ചൊല്ലാവതോ?
 തോരണംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വഴികളും
 പാരമ്യമുൻ മിന്നും കൊടിക്കൂറുകൾ

വാരണശാലകൾ വാജിശാലകളും
ചാരുവാം നാടകശാലകളെന്നിവ
ആളിമാരോടു കലൻ തരുണിമാർ
കേളികോലും ഭവനങ്ങളും മോഹനം.

810

ഉത്തമമാകിയ നൽപുരിതന്നുടെ
മദ്ധ്യത്തിൽ മേവും മഹാരാജധാനിയും
വിത്തങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞുട-
നെത്രയും മോഹനം പാതു്കണ്ടോളവും
ഇന്ദ്രനീലക്കല്ലുകൊണ്ടുമിടയിടെ-
ച്ചന്ദ്രശിലയാൽ ചമച്ച മുററങ്ങളും
മാളികയും മഹാമണ്ഡപജാലവും
നീളമുളോരു സ്തംഭങ്ങൾ പലതരം
കല്പകദാരുക്കൾകൊണ്ടു ശോഭിച്ചെഴും
ശില്പംകലൻമുള പൂങ്കാവനങ്ങളും

820

പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ലതകളും-
മെപ്പൊഴും വീയി നില്ക്കുമിളഞ്ഞെന്നലും
മന്ദം മുരളുന്ന വണ്ടിൻകലങ്ങളും-
മന്നങ്ങളാദിയായുള്ള പക്ഷികളും
സാരസംകൊണ്ടു ശോഭിച്ചുമേവീടുന്ന
വാരുറു നില്ക്കും സരസ്സുകളൊക്കയും
ഇങ്ങനെയുള്ള രാജ്യത്തിലസുരനും
പൊങ്ങിനമോദന വാണുകൊണ്ടീടിനാൻ.
എന്നതുകണ്ടുള്ള ദേവകളൊക്കയും
നന്നായസുരനെസ്സേവിച്ചു മേവിനാർ.

830

അംബരചാരികളായവരും തദാ
തുംബുരുനാരദന്മാരും സ്തതിക്കണം.

രണ്ടു മുതലായ നാരിമാരൊക്കെയും
 വമ്പോടു തുത്തമാടേണം മഹീപതേ!
 സപ്തമുനികളെല്ലാം വന്നു നിത്യവും
 സാതപികരായ് പുരാണങ്ങൾ കേൾപ്പിക്കണം.
 കാലത്തു വന്നു ബൃഹസ്പതി നിത്യവും
 കാലഫലങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞിടണം.
 പാവകദേവൻ പരിചോടശനങ്ങൾ
 കേവലം വച്ചുകൊള്ളേണമനുദിനം.

840

വായുവുമെങ്ങുമടിച്ചു കോരീടണം,
 തോയപനല്ലോ തളിച്ചു കൊള്ളുന്നതും.
 പുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നീടേണമാദരാൽ
 കെല്ലോടു കാന്തഭേദവതമാരുമേ.
 ഏങ്ങു കണ്ണാടിയെന്നു പറയുന്നേര-
 മങ്ങു ശശി മുത്തിമാനായി നില്ക്കണം.
 ഏറെപ്പറഞ്ഞതു കാര്യം ഭൂപതേ!
 നേരേ ത്രിമുർത്തികളേയൊഴിച്ചൊക്കെയും
 തന്നുടെ ചൊൽക്കലടക്കി ലോകങ്ങളും
 തന്നായൊരു കടകീഴിൽ വാണീടിനാൻ.

850

കേട്ടുകൊണ്ടാലും നരപതേ! ദാനവൻ
 വാട്ടമകന്നു പാലിക്കും പ്രകാരവും.
 മേദിനി തന്നിൽ വിതച്ചു വിത്തൊക്കെയും
 മോദമോടകുയമായി വളർച്ചിച്ചിടും.
 തിങ്ങളിൽ മൂന്നു മഴ പൊഴിഞ്ഞിടണ-
 മെങ്ങുമേ നല്ല നിറവിളവാകണം.
 ജന്തുവും മല കടലും തെളിഞ്ഞേത്തറവും
 വീരോടു ദിവ്യരത്നങ്ങൾ നല്കീടണം.

ചഞ്ചലമെന്നിയേ പൂങ്കാവിലെങ്ങുമേ
തേഞ്ചൊരിഞ്ഞീടണം പൂത്തു നിന്നേററവും. 860

കാലത്തു പൂത്തു കായ്ക്കേണം തരക്കളം
ബാലികമാരും പ്രസവിക്ക വേണമേ.
ചൊൽക്കൊണ്ടു നിന്നുള്ള ഭാനവനിങ്ങനെ
വിശ്വാതപെരുത്തും വാഴും ദശാന്തരേ
ആടൽ പൂണ്ടീടിത ദേവകളൊക്കയും
കൂടി നിരൂപിച്ചു ചൊല്ലി നിന്നീടിനാർ:
“എത്ര കാലമിവൻചൊല്ലുകൾ കേട്ടു നാ-
മത്ര വസിക്കുന്നതുമഹോ വിന്നരായ്!
മല്ലാരിതൻ ചരണാംബുജമെന്നി മ-
ററിലൊരാലംബം നമുക്കു ചിന്തിക്കിലോ. 870

എല്ലാവരുമായി വൈകാതെ ദേവനോ-
ടല്ലലല്ലാമുണർത്തിക്കു വേണ്ടുന്നതും.
പന്നഗശായി താനല്ലയോ നമ്മുടെ
ഖിന്നത തീർത്തു പാലിച്ചതു മുന്നമേ?”
മേന്മയോടിങ്ങനെ ചൊല്ലീട്ടു ദേവകൾ
നാനുഖനോടുമൊരുമിച്ചു ചെന്നടൻ
പാലാഴി പുകു പുരുഷസൂക്തംകൊണ്ടു
ചാലവേ നിന്നു പുകണ്ണാരനന്തരം
മോദിതനായ മുകുന്ദനമവിനോ-
ടാദിതേയാൻ സ്തിതപൂർവ്വമുചേ മദാ: 880

“നിങ്ങളുടെ വൃസനങ്ങളെല്ലാമഹ-
മിങ്ങറിഞ്ഞത്രേയിരിക്കുന്നു മുന്നമേ.
ഞാനറിയാതെ കണ്ടൊന്നമില്ലെങ്കിലും
ഭീനതയൊക്കെയറിഞ്ഞുപോരുന്നുതേ.

എന്നാലുദാസീനമെന്തിനാണെങ്കിലോ
 നന്നായതു കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ നിങ്ങളും.
 കാലമല്ലോ സകലശ്ചമോർത്ഥീടകി-
 ലാലംബമായിട്ടു പോരുന്നതെത്രയും.
 കാലം വരുമളവും പാർത്തുകൊണ്ടിനി
 വേലകളുത്തു വാണീടുക വേണ്ടതും.

890

ജ്ഞാതൻ തമ്മെയും ദോഷിച്ചു കർമ്മങ്ങൾ
 നേരേ മുടക്കിച്ചമച്ചുകൊണ്ടേററവും
 പാതിവ്രത്യംപൂണ്ട യോഷിജനത്തെയും
 പ്രീതിപൂർവ്വം മരംകൊണ്ടു പുണർന്നടൻ
 കേഴുമാറാക്കിക്കലസ്രീജനത്തെയും
 പാഴായ്ക്കുയിത്തരംചെയ്തു വസിക്കയാൽ
 ജീവന്യുതനായിരിക്കുമിപ്പാഴനെ-
 കൊൽവതിനായ് മമ ഭണ്ഡമില്ലാട്ടുമേ.
 പുത്രനൊരുവൻ പിറക്കുമിവൻ തനി-
 കെത്രയും ഭക്തിമാനായും വരും മയി.

900

പിന്നെയവനോടു വൈരമുണ്ടാമിവ-
 നന്നു ഞാൻ സിംഹമായ് സംഹരിച്ചീടുവൻ”
 എന്നരുൾചെയ്തു മറഞ്ഞു മുകന്ദനം
 ഖിന്നതനീക്കിത്തെളിഞ്ഞു വാനോർകളും
 ഭാനവൻതന്നെ മൃതനെന്നു നന്നായി
 മാനസംതന്നിലുറച്ചു വാണീടിനാർ.
 അക്ഷഥ നിവൃത്തി ഭാനവപതിക്ക
 ഗർഭംതികഞ്ഞു നോവുതുടങ്ങീ തഭാ.
 ധർമ്മം പ്രകാശിക്കവേണമെന്നും നല്ല
 കർമ്മഫലമിവണ്ണം വരുമെന്നതും

910

ദേവകൾക്കുണ്ടായ സങ്കടംപോക്കുവാൻ
 മേവും ഹരിയുടെ നാമഫലത്തിനും
 ശ്രീപതിനാമസ്തരണചെയ്യുന്നവ-
 ഷ്ഠാപത്തണയുകയില്ലെന്നതിന്നുമേ
 നിശ്ചലമായുള്ള ഭക്തിയുണ്ടാകിവി-
 ണ്ണമൃതൻ രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നുമേ
 ഭക്തരെ ദോഷിപ്പവർത്തിന്റേറ ഫലം
 വ്യക്തമായതന്നേ ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതും.
 ചൊല്ലുള്ള ഭാഗവവീരൻ മേന്മയിൽ
 നല്ല ഗതി വരുവാൻമങ്ങാദരാൽ

520

ചേററിൽ മുളച്ചുള്ള താമരപ്പൂവുപോൽ
 തെററന്ന പുത്രരത്നം ജനിച്ചു മുദാ.
 പുത്രനുണ്ടായെന്ന വൃത്തമിങ്ങപ്പൊഴേ
 ചിത്രമായ് ഭാഗവനോടു ചൊല്ലിനിനാർ.
 ഉണ്ണിയുണ്ടായെന്ന വാർത്തകേട്ടിവ-
 നെണ്ണമില്ലാത സന്തോഷം മുഴുത്തുടൻ
 ചൊല്ലിനിന്നീടുന്നവർക്കു കനിവോടു
 നല്ല പട്ടവയുമാഭരണങ്ങളും

തന്നുടെ മെയിലണിഞ്ഞവയൊക്കെയു-
 മൊന്നൊഴിയാതെ നല്കിനിനാൻ പ്രീതനായ്. 930

ഭംഗി പുണ്ടീടിനോരംഗനമാർകളും
 മംഗലപാണികളായി വന്നാദരാൽ
 നാലു ദിക്കിലും ദീപവും വച്ചുട-
 നാലയമെല്ലാമലങ്കരിച്ചിടിനാർ.

സ്വർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു ചമച്ചുകൊണ്ടുള്ളൊരു
 പൂർണ്ണകുടുംബം നിരത്തിനാരെങ്ങുമേ.

ദാനവരാജന പുത്രനാണായെന്ന
മാനീതിമാരും പറഞ്ഞു നിന്നീടിനാർ.
എന്നതു കേട്ടുള്ള ദേവികളൊക്കെയും
ഖിന്നഭാവം കളഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു മുദാ.

940

നന്ദനാണായ വാൽ കേട്ടത്രയും
നന്ദിതരാകിയ മന്ത്രികളൊക്കെയും
ദൈതേയവീരനരികത്തു ചെന്നടൻ
പൈതലുണ്ടായ തോഷം പറഞ്ഞീടിനാർ.
സന്തോഷവാരിയിൽ മുങ്ങിയസുരനും
ചിന്ത തെളിഞ്ഞു പൂരിച്ചിതു ദേഹവും
മെയ്യും മറന്നു ചെച്ചേണ്ടും കർമ്മങ്ങൾ *
പയ്യവേയൊന്നുമറിയാതിരുന്നടൻ
പൊന്മയമാകിയ സിംഹാസനത്തിന്നു
ചെമ്മെയിറങ്ങി നടന്നടനാദരാൽ

950

സ്നാനവും ചെയ്താൻ മണ്ടി വന്നിട്ടുടൻ
ദാനങ്ങൾ ചെയ്തു ഭൂദേവരുമായ് മുദാ
മംഗലമാകിയ വേദധ്വനിയോടു-
മങ്ങു തൻ മന്ദിരം പൂക്കു സന്തുഷ്ടനായ്
എന്നുടെ വംശം തഴുപ്പിപ്പതിന്നാശു
വന്നുള്ള പുണ്യമാകുന്ന കുമാരനെ
കൊണ്ടു വരികെന്നു കേട്ടോരു നേരത്തു
കൊണ്ടുവന്നാളൊരു കൊണ്ടൽവേണീമണി.
പട്ടു പട്ടവയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടന്നവർ
പെട്ടെന്നു ദാനവൻ കൈയിൽ നൽകീടിനാൾ. 960

താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാരോവോടവൻ
 പാങ്ങാകവേ മടിയിൽ കൊണ്ടിരുന്നുടൻ
 മന്ത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിത്തലയിൽ മുകന്നിതു
 തന്ത്രികളായുള്ള ഭൂദേവർ ചൊല്ലിനാൽ.
 ജാതകമ്ം കഴിച്ചിട്ടു ഹിരണ്യനം
 മാതാവു കൈയിൽ കൊടുത്തു തനയനെ
 ആരണർ ചൊല്ലിനോരാശിയും കേട്ടു കേ-
 ട്വാശ തെളിഞ്ഞിരുന്ന സുരവൈരിയും.
 നാമകരണം കഴിച്ചു കമാരന-
 ങ്ങാമോദമോടു പ്രാണാനെന്നാദരാൽ.

970

നേരേ പറഞ്ഞുകൂടായിന്നവനുടെ
 സാരമായുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഭൂപാലക!
 സർവ്വലോകത്തിനാധാരഭൂതനായ്
 സർവ്വകർമ്മത്തിനും സാക്ഷിയുമായവൻ.
 ഭൂദേവനെന്നുള്ള പേരു കേട്ടീടുകി-
 ലാദരവോടു വണങ്ങി നിന്നീടുവോൻ.
 ഇന്ദ്രിയമായുള്ള വൈരികൾക്കെന്നുമേ
 തന്ത്രി * കുമാരപ്പുണ്ണമേ വശമല്ലവൻ.
 തന്നുടെ ജീവനെപ്പോലെ തന്നേ സദാ
 നന്നായനകമ്പയുണ്ടു ജന്തുക്കളിൽ.

980

സത്തുക്കളായവരെക്കണ്ടുതെങ്കിലോ
 ചിത്തമോദന കൈകൂപ്പി നിന്നീടുവോൻ.
 മാനസംതന്നിൽ കരുണയുണ്ടോറവും
 ഭീനരെക്കാണുന്നതാകിലോ ഭൂപതേ!

ആവാദ്യനെക്കൊടുവെന്നു ചിട്ടിച്ചുട-
നാചരിച്ചീടുവോൻ വിശ്വാസമോടവൻ.

(1) ആറായ ശതകങ്ങളെഴുതിച്ചീടുവാ-
നേറും ബലം പാർത്തുകാണുന്നതാകിലോ.

ശതകങ്ങളെ പ്രശംസിക്കുമവനുടെ

ചിത്രമായുള്ള ഗുണങ്ങൾ കാണും വിധേയ 990

നാരായണൻ തിരുനാമമവനോടു

പാരാതെ ചെന്നങ്ങു ചേരുകമൂലമായ്

കാരിയമായുള്ളതെന്തെന്നറിയാതെ

പാരമാമാനന്ദവാരിയിൽ മുങ്ങുവോൻ.

ഭീനഭാപംപൂണ്ടു കേഴുമിടയിടെ

മാനസേ മോദം കലൺ ചിരിക്കയും

ഉറങ്ങു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള കരുങ്ങൾ

കാണിപോലുമറിഞ്ഞീടുകയില്ലവൻ.

ചിത്തഭ്രമംപൂണ്ടു മത്തനായേററവും

ബലമോദന നിലവിളിച്ചീടുവോൻ. 1000

എന്നതു കണ്ടുള്ള മാലോകർ തങ്ങളിൽ

നിന്നു പറഞ്ഞു തുടങ്ങിനാരിങ്ങനെ:-

ബാധിതനായിതു വർത്താ (?) ലെന്നതു

ബോധമേ ഭ്രാന്തിയത്രേയെന്നിതു ചിലർ.

ചൊല്ലാം പിറവിഗുണമെന്നതേ ചില-

രല്ലെടോ ദൃഷ്ടമെന്നു തന്നെ ചിലർ.

ഭീഷണമാകും പുലിയുടെ ഗർഭത്തിൽ

മൂഷികവാദക (2) നണ്ടായതു പോലെ

(1) ആറുശതകങ്ങൾ = കാമരക്തായലോദമോഹമമോത്സവങ്ങൾ (2) മംഗളാകൻ

ശൂരനാകന്നോരസുരരാജാവിനി-

ദൂരക(1)നൊട്ടുമേ ചേരുവോനല്ലോ! 1010

ഇത്തരം ഭാഷണം ലോകർ ചൊല്ലുന്നതും

സ്വതന്ത്രം കേട്ടു പ്രശ്നാദനാം ബാലനും

ദോഷമില്ലാത്ത നമുക്കിവയൊക്കെയും

ഭ്രഷണമെന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിടീനാൻ.

ഭക്തിക്കു വില്ലും വലസേവയെന്നതും

വ്യക്തമായ് ചൊല്ലുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളാദരാൽ

സത്തുക്കളോടു വേണം ചേർന്നു കൊള്ളുവാൻ

മുക്തി വരേണമെന്നാകിലങ്ങേവനും.

ഇന്നിവനും പുനരിങ്ങനെയായതു

മന്നവ! ശങ്കയുണ്ടാകിൽ ഞാൻ ചൊല്ലുവൻ. 1020

അർത്ഥനായ് ഗർഭപാത്രമതിൽ പുന-

രുത്തവിച്ചുള്ള നാളേ ഭക്തിമാനിവൻ.

ഭൃഷ്ണനാകും ഹിണ്യോസുരമന്ദിരേ

പുഷ്പമോദനേ വളർന്നു പ്രശ്നാദനം.

(2) വാരിരാശെഴ മകരേണ (3) സമനപിതം

നേരേ മണി വന്ദിച്ചീടും കണക്കിനെ.

എല്ലായ്പ്പോഴും ഹരിയെ സ്മരിച്ചാദരാ-

ലല്ലയെന്നു വളർന്നുകൊണ്ടിടീനാൻ.

വിത്തു ചെറുതായിരിക്കിൽ വൃക്ഷങ്ങളു-

മോളുകാങ്കിൽ ചെറുതായ് വന്നുകൂട്ടുമോ? 1030

നല്ല പ്രണവം(4)ചെറുതായിരിക്കിലും

ചൊല്ലാവതല്ലതിന്റേറ ഫലമേവനും.

അങ്ങനെ തോന്നമഞ്ഞാനികൾക്കൊക്കെയും
 മങ്ങാത ബാലനെന്നാകിലും ഭൂപതേ!
 പാരമായുള്ളോരു ഭക്തിയുണ്ടാകയാ-
 ലാരുമെതിരവരോടില്ല നിണ്ണയം.
 നാരായണനായ കല്പകശാഖിയെ
 നേരോടു ചിന്തയിൽ ചിന്തിച്ചിരിക്കയാൽ
 ഭക്തിയായുള്ളോരു വല്ലിയെസ്സുവ്വാ
 സകുതിയോടുമാശ്രയിച്ചതു മുലദായ്

1040

നല്ല ഫലങ്ങളെ നല്ലി നിന്നീടുമേ
 മല്ലാരിഭക്തിയായുള്ളോരു വല്ലിയും.
 ഭക്തിയായുള്ള മാതാവിനെച്ചിന്തയിൽ
 നിത്യവും വിശ്വസിച്ചിട്ടു വസിക്കയാൽ
 ജ്ഞാനമായുള്ള മുലപ്പാലു തന്നെയും
 മാനിച്ചു നല്ലി വളർത്തു മാതാവു താൻ.
 ചങ്ങാതിമാരോടു കൂടിക്കൂടിക്കിലും
 മംഗലമായ നാമസ്തുതിയെന്നിയേ
 മറ്റൊന്നിലും ചെന്നു ചിത്തമൊരിക്കലും
 പറ്റുകയില്ലതു സൽസ്വഭാവമെടോ!

1050

ദിവ്യഗുണമുള്ള ത്രൈലോകമാരനും
 ലൊപ്തോടിച്ചന്തികൾ പോലെ വളർന്നതേ.
 കേൾക്ക മഹീപതേ! ബാലനു വത്സര-
 മാക്കുമോടഞ്ചൊരു ചെന്നോരനന്തരം
 ഗർവ്വിതനായ ഹിരണ്യനക്കാലത്തു
 കാവ്യ * നാകം ഗുരു തന്നെ വരുത്തിനാൻ

സൽക്കാരപൂർവ്വമിരുത്തിട്ടു തന്നെട-
യുൾക്കാമ്പിലുള്ള മനോരഥമുചിവാൻ:
“ഭൂപതിയായ് മദം പൂണ്ടുകൊണ്ടേററവും
താപമകന്നു വാണീടുന്നവർക്കുമോ

1060

ഭൂതിയായുള്ളൊരജ്ഞാനേന മാനസേ
നീതിയായുള്ളതു തോന്നുകിലൊട്ടുമേ.
മൽകലദേവതയും ഗുരുവും ഭവാ-
നോക്കിൽ തവ ഭാസനശ്രേയടിയനും
പുത്രന വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചിയാതുള്ളൊരു
ശത്രുക്കൾ മാതാപിതാക്കളാകുന്നു പോൽ
പുന്നാമമായ x നരകത്തിൽ വീഴാതെ-
യെന്നെ രക്ഷിച്ചതിനായ പ്രശ്ലാഭനും
വിദ്യ പഠിപ്പിക്കു വേണം ഭവാനിനി-
യ്യുൽകരുണയാ ശിക്ഷയോടേററവും.

1070

യൗവനാരംഭം വരുമളവും പാർത്തു
പയ്യവേ താൻ യുവരാജ്യവും നല്ലുണം
ആത്മജൻ ലോകം ഭരിപ്പതു കണ്ടുട-
നാത്മമോദനേ വസിക്കവേണം മമ”.
ഇഹതരം ഭാനവചിത്താഭിലാഷങ്ങൾ
സമ്പരം കേട്ടു ഗുഹ്യൻ പറഞ്ഞീടിനാൻ
“അങ്ങനെ തന്നെയൊരന്തരമില്ലിതി-
നിങ്ങിനെത്താൽ കുറവുണ്ടാകയില്ലേടോ!”
എന്നരുൾചെയ്തു സോത്ഥാനം y പ്രവേശിച്ചു
നന്ദിതനായിരുന്നീടിനാൻ കാവ്യനും.

1080

ചൊന്നവണ്ണംതന്നെ പ്രല്ലാഭനാം തദാ
 ചെന്നു തുരുവരൻചാരത്തിരുന്നടൻ
 ബാലകന്മാർ പലരോടുമൊരുമിച്ചു
 കാലേ പഠിച്ചുതടങ്ങിനാൻ വിദ്യകൾ.
 കാവ്യങ്ങൾ നാടകാവകാശമൊക്കെയും
 ദിവ്യമാം നീതിശാസ്ത്രം ലക്ഷണങ്ങളും
 ഭൂപതിമാർക്കു വേണ്ടുന്ന ഗുണങ്ങളും
 ചാപം തുടങ്ങിയുള്ളൊര്യുദ്ധവിദ്യയും
 പട്ടാഭിഷേകത്തിനുള്ള വിധികളും
 വാടുമന്ത്രേ ലോകരക്ഷാചെയ്യുന്നതും

1090

തന്നിലധികരായുള്ളവർ(1)തമോടു
 നന്നായ് നിരന്നു (2) ചേരേണ്ടും പ്രകാരവും
 തുല്യരായുള്ളവരോടു യുദ്ധംചെയ്തു
 വെല്ലുപാനുള്ള സുതർഗ്ഗതയൊക്കെയും
 പഞ്ചതന്ത്രവും (3) ചതുരപായങ്ങളും (4)
 ചെഞ്ചമ്മേ ഭോഗം ഭൂമിക്കും പ്രകാരവും
 പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടും വഴികളും
 വസ്ത്രാന്ത്രമങ്ങൾ ധർമ്മങ്ങളിതൊക്കെയും
 മന്നവന്മാർക്കു വേണ്ടുന്ന ധർമ്മങ്ങൾ മ-
 ററന്ത്രങ്ങളായുള്ളതുദ്യുതിച്ചുടൻ

1100

ഒക്കപ്പറിച്ചു വിരക്തിവന്നിട്ടു ത-
 ന്നാർക്കാമ്പിലിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചു തന്നിലേ:

(1) തന്നക്കാൾ ബലമേറിയവർ (2) യോജിച്ചു (3) മിത്രാഭേദം, മിത്രസംബ്രാഹ്മി, ദോഷാലാപകീയം, ലബ്ധപ്രണാശം, അപരിക്ഷിതകാരകം എന്ന അഞ്ചു തന്ത്രങ്ങൾ. (4) സന്ദേഹം, ഭാഗം, ദേവം, ദണ്ഡം.

“സന്തതം വിദ്യ പഠിച്ച കാലം വൃഥാ
 ഹന്ത ചോക്ഷനു ഹരിസ്തൂതിയെന്നിയേ
 കണ്ണൻ. തിരുനാമമില്ലാത ശാസ്ത്രങ്ങൾ
 വേണ്ണീററിലാട്ടുതി ചെയ്യുന്നപോലെയാം
 മൂന്നമേ തന്നെയറിയാത മുഖരെ-
 പ്പിന്നെയും വൻകഴിക്കാക്കമിറ്റാസ്തവം
 മൂന്നമേതന്നെ മൂതനായവൻതന്നെ-
 ക്കൊന്നീടുമാറുമുണ്ടോ പുനരേവനും? 1110

അന്ധനായുള്ള വൻതന്നെയും കൂപത്തി-
 ലുന്തീടുമോ പുനരേവനും പാക്കിലോ?
 താതന്നൊന്നുമറിയായ് കൊണ്ടല്ലയോ
 നീതിശാസ്ത്രം പഠിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചതും?
 എന്നാലുമീശ്വരനല്ലോ മമ പിതാ
 വന്ദിതനല്ലോ നിരൂപിച്ച കാങ്കിലോ.
 എപ്പോഴും കാത്തു രക്ഷിച്ചുകൊള്ളും നാഥ-
 നിപ്പോൾ മനസ്സാപമൊക്കെക്കളകുമേ”
 എന്നിവയെല്ലാം നിനച്ച പ്രജാഭനം
 നന്നായ് സൂവിച്ചു വാണീടിനാൻ ഭൂപതേ! 1120

രാജാവൊരിക്കൽ നവരത്നമണ്ഡപേ
 * രാജമാനന്ദയൊരത്ര തരണിവൽ
 രത്നസിംഹാസനം പ്രാപ്യ സത്തൃപ്തനായ്
 രത്നമാല്യാഭരണം പൂണ്ട ശോഭയാ
 ആലവട്ടങ്ങൾ വെഞ്ചാമരമെന്നിവ
 ബാലത്തരുണിമാർ നിന്നു വീശീടവേ

* രാജമാനന്ദം = ശോഭിക്കുന്നവൻ.

പൂവേണിമാരുടെ രൂപഗുണങ്ങളെ
നാവിനാൽ വാഴ്ത്താവതല്ല നരപതേ!
വണ്ടിൻനിരകളും കൊണ്ടലുമിണ്ടലാൽ
മണ്ടുമേ കന്തളകാന്തി കാണും വിധേയ 1130

പഞ്ചമിച്ചന്ദനം നെഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
ചഞ്ചലം നല്ലം നിടിലവും മോഹനം
നെററിയായുളേളാരു മുററത്തിലാമ്മാറു
പററിക്കളിക്കും കുരുനീര ശോഭയും.
നീളത്തിലുള്ള കുറികളതിനുള്ളിൽ
മേളം കവൻ തിലകാഭ ചൊൽവതോ?
മല്ലബാണനുടെ വില്ലിനെ വെല്ലുന്ന
ചില്ലിക്കൊടിയിണയ്ക്കാപ്പ ചൊൽവാൻ പണി
വാരിജം വെല്ലുന്ന ലോചനം പാക്കിലോ
മാരന നല്ലൊരു ബാണങ്ങളായ് വരും. 1140

കണ്ണാടിയോടു തിരകൊണ്ടുപോരുന്ന
ഗണ്ഡത്തിലാമ്മാറു മിന്നുന്ന കണ്ഡലം
എരുപ്പുവിനമഴലുരുപ്പുവിലുണ്ടല്ലോ
കെല്ലോടു നാസികയ്ക്കാപ്പമല്ലായ്കയാൽ
ഭന്തത്തിനോടുമധരബിംബത്തോടു-
മന്തരാ തോററിതു മുത്തും പവിഴവും
മാലയായിട്ടു ഗളതലമാശ്രിതു
ഞാലുവാൻ കാരണം മറേറുമില്ലഹോ
സുന്ദരമാം മുഖകാന്തികണ്ടേറുതേ
ഇന്ദ്രവും പങ്കജവുമൊരുമിച്ചുടൻ 1150

അല്ല പകലും പൊതുതുകൊണ്ടീടുവാൻ
 വല്ലഭമില്ല നിന്നീടുവാനേകനായ്
 കുംബവും കണ്ണത്തിനോടു തോററിട്ടു പോ-
 യംബുധിതന്നിൽ മുഴുകി നടന്നതേ
 ചെമ്പൊൽക്കരങ്ങളാത്തുന്ധിക്കരത്തിന്നു
 കമ്പം വരുത്തി മേവീടുമങ്ങേററവും
 മിക്കൈയ്ക്കതരിവളുകൊണ്ടു ശോഭിച്ചുകൊ-
 ണ്ടംഗുലീയങ്ങളുണിഞ്ഞതിമോഹനം
 ചാരുവായുക്കളൊരു പൊൽക്കലശങ്ങളും
 നേരോടെതിരില്ല കൊങ്കകളോടെടോ! 1160

ആലിലപോലെ വിലസുമുദരവും
 നീലിമ പൂണ്ട രോമാളിയും മോഹനം
 മുഴുതന്നുള്ളിലടങ്ങുന്ന മല്യവും
 പട്ടുടയാടയും രത്നകാഞ്ചികളും
 പൊൽത്തുണുപോലെ വിലസും തുടകളും
 പുത്തനാം ചെപ്പിനെ വെല്ലും മുഴുകഴൽ
 മോഹനം ജംഘ കണങ്കാൽ പുറവടി
 മോഹനമെത്രയും കാണുന്നതാകിലോ.
 സൗന്ദര്യമെന്നു ചൊല്ലും സമുദ്രത്തിൽ
 മന്ദമായ് നീന്തിക്കളിക്കും കണക്കിനെ 1170

കാണം ജനങ്ങൾ തൻ കണ്ണിനു ചന്ദന (?)
 വാണിമാരിങ്ങനെ നിന്നു മേവീടിനാർ.
 കൈവളകൾ കിലുങ്ങീടുമാറങ്ങനെ
 പയ്യുവേയാലവട്ടങ്ങൾ വീയിടിനാർ

പിന്നെയൊരു തരുണീമണി ചെന്നടൻ
 മന്നവൻചാരത്തു നിന്നടനാദരാൽ
 പാക്കു പഴക്കയും ഖണ്ഡിച്ചു മേളമാ-
 യാക്കുമോടങ്ങവൻകയ്യിൽ നല്ലീടിനാൾ
 വീടികുതന്നെക്കൊടുപ്പതിനായിട്ടു
 തേടിയവസരവും പാത്തു മേവിനാൾ

1180

അന്യയും വെള്ളികൊണ്ടുള്ള കാളാഞ്ചിയെ-
 അന്നുടെ കയ്യിനാൽ താങ്ങിനിന്നീടിനാൾ
 ഓരോ പുരികളെ രക്ഷിപ്പതിന്നു താൻ
 നേരേ നിയോഗിച്ചസുരപ്രവരനും
 തങ്ങളെ വർത്തമാനം ധരിച്ചീടുവാ-
 നങ്ങെഴുതീടിന വാചകമൊക്കയും
 കേൾപ്പിപ്പതിന്നവനുള്ള മന്ത്രികളും
 കൂപ്പിയൊരു ഭാഗമേ നിരന്നീടിനാർ.
 വല്ലഭമേറുന്ന മല്ലഭം വന്നിട്ടു
 മല്ലകൾ കാട്ടിക്കളിച്ചു നിന്നീടിനാർ.

1190

മൗനഗജത്തിൻ കഴുത്തേറി വന്നുള്ള
 ശക്തനും കൈ തൊഴുതിട്ടു പിൻവാങ്ങിനാർ
 അശോപാപരി വന്ന വിശ്രുതശ്വേദകർ
 വിശ്വാസമോടു വണങ്ങി നിന്നീടിനാർ
 മററുള്ള കാലാൾപ്പടകളും വന്ദിച്ചു
 തൊറന്നു വാങ്ങിനിന്നീടിനാർ ദൂരവേ
 ആരണരാശിയും നല്ലിനിന്നീടിനാർ

.....

ഗായകന്മാരും സ്ത്രീകളും ജനങ്ങളും
മായമകനുള്ള നന്തകരാദിയും

1200

ഭൂതപുരോഹിതന്മാരുമൊത്തരും
പ്രീതിപൂർവ്വം വണങ്ങിട്ടു നിന്നിടീനാർ.

എത്രയും പ്രാഭവമോടസുരായിപൻ
ചിത്രസഭാനേ മരുവും ദശാന്തരേ
ശൂകം വിലോക്യാഥ മന്ദസ്ഥിതത്തോടു

* ചക്രീശനേവം ജഗാദ മന്ദം മുദാ:

“മൽക്കലജാതനായുള്ള പ്രാഗ്വാദി-
ങ്ങാക്കവേ പാഠമായ് വന്നിതോ വിദ്യകൾ?
ചൊന്നതെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചീടുവാൻ പാത്രമോ
ഇന്നിയുമൊടു നാളഭ്യസിക്കേണമോ?

1210

എത്രയും പാരം പ്രയത്നമല്ലോ മനേ!
പാത്രമല്ലാതവനെപ്പഠിപ്പിക്കയും”

ദൈത്യവ്രഹ്മണിങ്ങനെ ചൊന്നതു കേട്ടുടൻ
പ്രീത്യാ ഭൃഗുസുതനും പറഞ്ഞിടീനാൻ:

“നന്ദനൻതന്നെപ്പഠിപ്പിച്ചു വിദ്യക-
ളിന്നവനോടു ചോദിച്ചു കേട്ടീടു നീ”

എന്ന നേരം സുതൻതന്നെ വരുത്തുവി-
നെന്നു നേരേ നിയോഗിച്ചിതു ഭൃഗരെ.
മോദനേ ചെന്നറിയിച്ചാരവസ്ഥകൾ
സാദരം ഭാനവർ ദേവിയോടപ്പൊഴു

1220

എന്നതു കേട്ടോരു സുന്ദരഗാത്രിയും
നന്ദനനോടു ചൊല്ലീടിനാളാദരാൽ:

“പ്രീതരേയ് നിൻപിതാവിൻനിയോഗത്തിനാൽ
 *താത! വന്നാരിവരെന്നറിഞ്ഞീടു നീ
 ഇന്നിവരോടുമൊന്നിച്ചു നീ വൈകാതെ
 ചെന്നു പിതാവിനെ വന്ദിക്കവേണ്ടതും”
 എന്നു പറഞ്ഞു കുമാരനെയമ്പോടു
 നന്നായ് മണമിയലുന്ന തൈലത്തിനാൽ
 തേച്ചു കളിപ്പിച്ചു മേളമായങ്ങനെ
 നൽച്ചേലതന്നെയും ചാർത്തിച്ചു മേളമായ് 1230

ചേർച്ചയായുള്ള സുഗന്ധങ്ങൾ ചേർത്തു ന-
 ല്ലിച്ചായാ ചന്ദനത്താൽ കുറിച്ചേർത്തുടൻ
 പൊന്തയമായോരുമാലുതന്നെയും
 നന്മയോടേ ധരിപ്പിച്ചിതു മോഹനം
 കണ്ണങ്ങളിൽ കല്ലു വെച്ചുള്ള കണ്ഡലം
 തിണ്ണം വിളങ്ങുമാറങ്ങു ചേർത്തിടീനാൾ
 ഉൽപലതുല്യമാകും നയനമതിൽ
 ശില്പമാമഞ്ജനവും ചേർത്തു മെല്ലവേ
 ചാരുവാകുന്ന പുലിനഖമോതിരം
 ഹാരവും വിഭൂമവും പരക്കങ്ങളും 1240

കാഞ്ചനമായ കൂപ്പാസ*മതിന്നുമേൽ
 ചെഞ്ചമ്മെ മാലകൾകൊണ്ടു നിറച്ചുടൻ
 അങ്കണം (?) കങ്കണം നൂപുരമെന്നിവ
 കിങ്കിണിയും കാഞ്ചിയും ചേർത്തു മേളമായ്
 തണ്ടു ചിലമ്പും മണികളും കാഞ്ചനം-
 കൊണ്ടു ചമച്ചുള്ളതൊക്കെയും ചേർത്തുടൻ

വാലും പഴുവുമായിബ്ഭജിപ്പിച്ചു തൻ-
ബാലകൻതന്നെപ്പണൻ സതുഷ്ടയായ്
ഉത്തമാംഗേ മുകന്നേററം സുതനോടു
ചിത്തം തെളിഞ്ഞിവണ്ണം പറഞ്ഞീടിനാൾ 1250

“ബാല! നീ ചെന്നു പിതാവിനെക്കണ്ടിട്ടു
കാലേ വരികെ”ന്നനന്തനൽകും വിധേയ
കെല്ലോടു ബാലകനാ ജനനീപദം
കൂപ്പിനാൻ മെല്ലേ നടന്നാൻ മുമ്പിപതേ!
പോകുന്ന നേരത്തു തന്നെതാരതി-
ലാകവേ ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ തന്നിലേ:
“ചന്തമാകുന്നോരു ഭ്രഷണമിന്നിവ-
യെന്തിനെന്നിങ്ങ ചിന്തിച്ചു കാണാം വിധേയ?
ഭ്രഷണം നാരായണേ ചിരം തങ്ങുന്ന
ഭോഷമകന്നുള്ള ഭക്തി താനല്ലയോ? 1260

ഭാമോദരപദത്തിങ്കൽ നമിപ്പതും
കോമളപാദപുഷ്പം ധരിക്കുന്നതും
താമരമൊട്ടു പോലെ കരം കൂപ്പിനി-
ന്നാമോദമോടു ശിരസി വെക്കുന്നതും
എന്നതെല്ലാം ശിരോഭ്രഷണമായതു-
മിന്നു കിരീടമല്ലെന്നതു നിണ്ണയം.
ചേതസാ നാരായണചരിതാമൃതം
കാതിനാൽ കേൾക്കയല്ലോ കണ്ണഭ്രഷണം.
നാവിനു നല്ല രസജ്വാലകുന്നതു

.....

1270

മൂക്കിനുമോക്കിൽ സുഗന്ധമാകുന്നതു
 പാൽക്കടൽവണ്ണപാദതുളസീഭം
 തൽപാദപത്മത്തിലച്ചുനംചെയ്തതു
 ശില്പമോദേ കരത്തിനലങ്കാരമാം.
 നാരായണാലയത്തിങ്കൽ ഗമിപ്പതും
 നേരായലങ്കാരമാം പദങ്ങൾക്കുവേദോ!
 ശൗര്യിയെച്ചിന്തിച്ചുകൊള്ളുന്നതാകിലോ
 പാരായണയുണ്ടാം പുളകവും മേൽക്കുമേൽ.
 അങ്ങനെയുള്ള കൂപ്പാസമതെന്നിയേ
 ഇങ്ങനെയുള്ള വ കമ്മമത്രേ ദൃഢം.”

1280

ഐന്നിവണ്ണം നിരൂപിച്ചു പ്രശ്നാനേം
 തന്നുടെ താതനെക്കൈവണങ്ങീടുവാൻ
 മനം നടന്നങ്ങു ചെല്ലുന്നതു കണ്ടു
 നന്ദനൻതന്നെ ഹിരണ്യനാഭരാൽ
 പ്രാഭവമോടു സിംഹാസനമണ്ഡപേ
 ശോഭയോടുമിരുന്നീടും ദശാന്തരേ
 ദൂരാൽ സുതാഗമം വീക്ഷ്യ സത്തുഷ്ടനായ്
 പാരമായാനന്ദവാരിയിലാണ്ടുടൻ
 കാരുണ്യമോടു തനയനെക്കണ്ടിട്ടു
 പാരം തെളിഞ്ഞിവണ്ണം നിനച്ചീടിനാൻ:

1290

“മത്തഗജമോ വരുന്നതുമെന്തുടെ
 ചീന്തേതാരു പുണ്യമാം മൽക്കലലിപമോ?
 എന്തുടെ വേദന പോക്കി നിന്നീടുവാൻ
 വന്നൊരു ഭാഗ്യമോ കാണുന്നതിങ്ങനെ?
 സ്നേഹനോ കന്ദുപ്തനോ മററതെന്നിയേ
 ഇന്ദുവോ മനം നടന്നു വരുന്നതും?”

എന്നവൻ മാനസേയോർദ്ധം ഭഗാന്തരേ
വന്നു വണങ്ങിനാൻ പ്രജ്ഞാനാദരാൽ.
കാല രണ്ടും പിടിച്ചിട്ടു നമിച്ചോരു
ബാലകൻതന്നെയെടുത്തു ഹിരണ്യനും

1200

സ്നേഹപരവശനായിട്ടു തന്നുടെ
ദേഹത്തിനോടൊന്നണച്ചു പുൽകീടിനാൻ
വൈകാതവണ്ണം മടിയിലിരുത്തിട്ടു
കൈകളാലേ തലോടീടിനാൻ മെല്ലവേ.
ശീഘ്രം സുകമാരമെഴുതിമേലമ്പിനോ-
ടാശ്ശായ * മന്ദമുഖേ സുതനോടവൻ:
“താത! നീയെത്രയും ബുദ്ധിമാനെന്നു നി-
ന്മാതാ ഗുരുവും പറഞ്ഞു കേൾപ്പണ്ടു ഞാൻ
ആത്മജ! നീ പഠിച്ചോരു വിദ്യകളി-
ലാത്മവിശ്വാസം വരുന്നതിനായ് മമ

1210

സാരാംശമായുള്ളതു പറഞ്ഞീടണം
ചാരത്തു നില്ക്കും മഹാജനം കേൾക്കവേ”
എന്നതു കേട്ടു പ്രജ്ഞാനമമ്പോടു
മന്നിലുള്ളോർ തൊഴും പന്നഗശായിയെ
ചേതസാ വാചാ ശരീരത്തിനാലുടൻ
പ്രീതിപൂർവ്വമൊരുമിച്ചു കൂപ്പീടിനാൻ.
“കേട്ടുകൊണ്ടാലും മദീയവാക്യമിതു
വാട്ടമകന്നസുരാധിപതേ! ഭവാനു
പന്നഗത്തിന്റെ ഹണത്തിൻ നിഴലതിൽ
നിന്നു തളച്ചുപോക്കീടുകിലേവനും

1220

എന്നപോലേ ഭവമെന്ന സുഖങ്ങളും
 നന്നായറിഞ്ഞു നിരാശനായ് വാഴു നീ.
 വിഷ്ണുകഥയാം നദിയിൽ കളിച്ചിട്ടു
 തുഷ്ണയാം സംസാരതാപം കളകിലോ
 എന്നതോളം സാരമായിട്ടു മററിനി-
 യൊന്നുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നിതെൻ മാനസേ”
 ഉക്തികളിങ്ങനെ കേട്ടു ഹിരണ്യനും
 കത്തിന ചിത്തമോടും പറഞ്ഞീടിനാൻ
 “ലക്ഷണമില്ലാത ബാലകനിന്നു വ-
 നിക്ഷണം ചൊന്നതെല്ലാവരും കേട്ടിതോ? 1330

ഒട്ടുമേ ശങ്കിയാതേ മമ വൈരിയെ-
 സ്സഷ്ടമോദേന പുകണ്ണു ചൊല്ലീടിനാൻ.”
 തന്നുടേ മാനസേ പൊങ്ങിന വേദന
 പിന്നെയൊരുമറിയാതെ മറച്ചവൻ
 സന്തോഷഭാവവും ഭാവിച്ചു ദാനവ-
 നന്തരാവൃതൻമകനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ:
 “എന്തു പറഞ്ഞുതിനിയൊരിക്കലതു
 ചന്തമായിട്ടു കേൾക്കേണമല്ലോ മമ
 ആകാതെയൊക്കിയാൽ X കല്യമാകാതെയായ്
 പോകുമെന്നുണ്ടൊരു കേളിയുമിങ്ങനെ. 1340

പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു കാണുമാറായിതു
 സത്യം തവ മൂലമായിട്ടിനിക്കുഹോ!
 സകുതിയോടും ഹരിയെ സ്മരിക്കെന്നുള്ള
 ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തെപ്പരിപിച്ചതാരെടോ?

സർവ്വം നമ്മുടെ ചൊൽക്കലാകുന്നതിൽ
 പൂർവ്വമെല്ലാവരും ചൊല്ലുവോരിങ്ങനെ”
 മുർഖനാം ഭാനവൻ വിഷ്ണുവെച്ചിത്തിച്ച
 മൂക്കിൽ കരാംഗുലം വെച്ചതിചിന്തയാ
 v കോടയിടി മുഴങ്ങീടും കണക്കിനേ
 പാടവമോടു ചിരിച്ചോരനന്തരം

1350

മംഗലനാകിയ പ്രഹ്ലാദയോഗിയു -
 മങ്ങതു കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചുണ്ടസാ
 തന്നുടെ താതനോടായിട്ടു പിന്നെയു-
 മന്നേരമൊന്നു പറഞ്ഞിതു മന്ദമായ്:
 “അല്പം സ്മരിക്കിലോ ഭോഷങ്ങളൊക്കെയും
 കെല്ലോടകറും ഭഗവാന്തെയിങ്ങനെ
 പാരം പരിഹസിച്ചീടുന്നതാകിലോ
 നേരായ് വരികയുമില്ലടനാഷ്ടമേ
 ശാർണ്ഗിയെ നിന്ദിപ്പവർക്കുള്ള കവൃഷം
 ഗംഗയിൽ മുങ്ങുകിലും പോകയില്ലല്ലോ.

1360

നാരായണനെ നിന്ദിച്ചുള്ള ഭോഷങ്ങൾ
 ദൂരവേ നീങ്ങുവാനായിട്ടു കേവലം.
 അഞ്ചുത നാമം ഹരിഹരിയെന്നിനി-
 ചെഞ്ചുമ്മ ചൊല്ലുക വേണ്ടുന്നതും ദ്രവ്യം
 പാവയെക്കൊണ്ടു കളിപ്പിക്കുമപ്പോലെ
 ദേവശക്ത്യാ ഭവിച്ചീടുമതു ഭവാൻ.
 എന്നതുകൊണ്ടിനിയൊട്ടുമേ മാനസേ
 പന്നഗശായിതന്നെടുപ്പിച്ചീടൊലാ.

ആയുനല്ലോ ദവാൻ കോപമുണ്ടാകൊലാ
കായ്മത്രേ പറഞ്ഞീടുന്നതുമഹം

1370

കല്പമൊക്കവേ വേരൂത്തിടവാൻ
ചിന്തയപാദപത്മം സ്മരിക്കേണമേ”
ഇത്ഥം സുതൻ പറഞ്ഞീടും ദശാന്തരേ
ചിത്തകോപേന ചൊല്ലിടീനാൻ ഭാനവൻ:
“എന്നുടെ ചാരത്തു നിന്നിവ ചൊന്നതു
പിന്നെയൊരുവന്നെനാകിലെൻവാളിനാൽ
വെട്ടുകൊണ്ടൊരു പിടഞ്ഞു കിടന്നവൻ
കൊട്ടയിൽ വാഴുവാനാളായിവന്നിടും
പുത്രനെനി പ്ലയായ് പോറ്റിവളർത്തു-
മത്രയും കഷ്ടം വൃഥാതന്നെയായിതേ”

1380

എന്നു പറഞ്ഞു കോപം മുഴുത്തിടവൻ
പിന്നെബുദ്ധസുതൻതന്നൊടു ചൊല്ലിനാൻ:
“അന്തണനായ നീയും മമ ബാലക-
മെന്തുമുലമിവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചതും?
ഗച്ഛുകൊണ്ടൊന്നു മറഞ്ഞുകൂടായ്ക്കയോ
ഉറ്റിയിൽ വാഴുവാനും കൊതിയില്ലയോ?
ഏറ്റും മദമുളളിലുണ്ടായിരിക്കിലോ
വേറൊന്നതായ് വരുത്തിടുന്നതുണ്ടു ഞാൻ”
കോപേന ഭാനവൻ ചൊല്ലും ദശാന്തരേ
വേഗേന ഭാഗ്യവാനും പറഞ്ഞീടീനാൻ:

1390

“ഭാനവരാജ! ജയിക്ക ജയിക്ക നീ
വാനുലകഞ്ഞെജയിച്ചവനല്ലയോ?
നിന്നുടേ ബാലകനിക്കുനെ ചൊൽവതു-
മെന്നുടെ കർമ്മഫലമെന്നറിക നീ”

എന്നു പറഞ്ഞു പ്രശ്നാദനെ നോക്കിട്ടു
 നിന്ന ഭൂതസുതനുമമ്മിടിനാൻ
 “ശിക്ഷിച്ചു നിന്നെപ്പരിപിയാതേ ഭിന്നം
 ഭിക്ഷയേറീടുകിൽ നന്നായിരുന്നിതും”
 എന്നു ചൊല്ലിട്ടു കോപേന നോക്കിടിനാൻ
 ധന്യനാകുന്നവനെലാരിത്രീ പതേ! 1400

“എന്തിനു കോപിച്ചിടുന്നു മമ ഗുരോ!
 ചിന്തിക്ക ലോകത്തിലുള്ള വെക്കാക്കയും
 അങ്ങു ഭവാനുമെനിക്കുമൊരു ഗുരു
 മംഗലഭൻ ഭഗവാനെന്നതും ദ്രവ്യം.
 ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുരുവിനെ വിശ്വാസ-
 മങ്ങിപ്പയായിൽ വസിപ്പതുമെന്തിനായ്?
 തൃപ്താ തിരുനാമമുച്ചരിച്ചീടാത
 ദൃഷ്ടമെച്ചൊല്ലാം കൃതഘ്നമെന്നുള്ളതും.
 ഏനോടുപദേശമോതിനാനിങ്ങിവ-
 നെന്നു നിരൂപിക്കരുതു മഹാമുനേ! 1410

വല്ലീകസീമ്നിപൂജ്യർ കരം ചേർക്കിലോ
 നന്മയല്ലെന്നു ചൊല്ലിടുവോർ കണ്ടവർ”
 പ്രീതനാകേണമെന്നെക്കുറിച്ചെന്നവൻ
 താതാംബ്രി കൈവണങ്ങിട്ടു നിന്നിടിനാൻ
 സുന്ദരനോടു പറഞ്ഞാനനന്തരം
 മാനിയാകും ഹിരണ്യാസുരനും മുദാ:
 “എന്തു ബാല! നിനക്കിമ്മഹാമോഹങ്ങള-
 ഉന്തണക്കുള്ള തൊഴിലെന്നറികെടോ!

*ശൗരിയമില്ലാത ഭൂസുരരാക്കയും
ശൗരിയെന്നുണ്ടു ചൊല്ലീടുന്നപോൽ പുരാ. 1420

ആരണരോടുള്ള സംഗത്തെയിന്നിമേൽ
ഭൂരേ തൃജിക്ക നീ വേണ്ടുന്നതുമെടോ!
വസപല്ലമാകുന്നതിങ്കൽ ചുവപ്പമ്പോടു
മെച്ചമേ ചേക്കിൽ ചുവന്നു കാണീലയോ?
അല്ലോലെ സംഗഭോഷത്തിനാൽ വന്നതു
കെല്ലോടു താവകം മാനസമിങ്ങനെ.
മത്സരനായ് ജനിച്ചിട്ടു മമ ബലം
വത്സ! നീയുമറിയുന്നതില്ലൊട്ടുമേ
പാർത്തു കാണുന്നടെ വൈഭവമാക്കയ്യ-
മോർത്തു കാഞ്ചിൽ പുനരാദരതിരെന്നതും. 1430

.....
സാരനാം ഭൂപാലനായതു ഞാനെടോ!
ആരൊത്തൻ മഹാവിരനാകുന്നതും
പാരിലവനീശപരനെന്നറിക നീ.
+ അല്ലകന്മാരാമരങ്ങ് ദൈവമാ-
യല്ലലനേത്രനുണ്ടെന്നു ചൊല്ലും ബലാൽ
മായയെന്ത്യ ബലമില്ലവനൊട്ടുമേ
നീയറിഞ്ഞീടുകിലിങ്ങനെ ചൊല്ലുമോ?
മല്ലാരിതന്നെ ക്ഷണം കണ്ടു കിട്ടുകിൽ
കൊല്ലാത്തയയ്ക്കയില്ലെന്നറിഞ്ഞീടു നീ. 1440

മാമകശൗര്യപരാക്രമം കണ്ടിട്ടു
ഭാമോദരൻതാൻ മറഞ്ഞുകൊണ്ടിടീനാൻ.

വൈരികളാകിയ ദേവമൃഗങ്ങൾക്കു
 വീരനാം ഞാനൊരു സിംഹമാകുന്നതും.
 മൽകീർത്തിയെന്നിയേ ലോകത്തിലുള്ളവ-
 രിക്കാലമുണ്ടോ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടു നീ?
 പന്നഗശായി നമുക്കു രിപുവെന്നു
 മുന്നേ പറയായു തന്നെ നിമിത്തമായ്
 നിന്നുടേ കുറുമല്ലേതുമേ മാനസം-
 തന്നിൽ വിചാരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടെന്നാം 1450

ശത്രുവായുള്ളവനെയിന്നു തൊട്ടിനി-
 പ്പതു! കീഴ്ന്നിച്ചു കൊണ്ടീടരുതൊട്ടുമേ.”
 ഇത്തരം ദാനവൻ ചൊന്നതു കേട്ടതി-
 നത്തരം ബാലകനും പറഞ്ഞീടിനാൻ:
 “ലോകത്തിനീശപരൻ ഞാനെന്നു ചൊന്നതി-
 ഷേകമൊട്ടൊക്കുമെന്നുള്ളതറിഞ്ഞു ഞാൻ.
 ഇതശപരാംശം ഭൂവി ജന്തുക്കളെന്നതി-
 ലീശപരത്വം ഭൂമിപാലരിലേറുമേ.
 പിന്നെയൊരു വാക്കു ചൊന്നതിങ്ങൊട്ടുമേ
 നന്നല്ല ദൈത്യേന്ദ്രനാം ഭവാനിന്നഹോ! 1460

വിപ്രസംഗം തൃജിഷേണമെന്നുള്ളതു-
 മപ്രിയമല്ലയോ പാർത്തു കണ്ടോളവും?
 അന്ധകാരേ ഗമിക്കുമ്പോൾ വിളക്കിനെ-
 യന്തരാ ചാട്ടുവാൻ ചൊല്ലും കണക്കിനെ.
 വിപ്രരെക്കാൾ വലുതായൊരു ദൈവവു-
 മിപ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടോ നിനച്ചീടുകിൽ?
 ഇജ്ജനത്താൽ റുണാം ദുർഗ്ഗതിയായതും
 സജ്ജനമല്ലയോ സൽഗ്ഗതിയായതും?

ഇപ്രപഞ്ചം ഹരിതന്മയമെങ്കിലും
വിപ്രതം ഗോകുളം ബന്ധുക്കളല്ലയോ? 1470

സപ്പിഷാ (1) ഹോമീപുതെങ്കിലമര-
മുൽപന്നമോദം ഭൂജിക്കുതല്ലൊഴേ.
പാപസമുദ്രം ജഗത്തികളൊക്കവേ
വ്യാപിച്ചിടത്തേ തടുപ്പതു സജ്ജനം.
അന്ധത നീക്കി വിജ്ഞാനത്തെ നല്ല വാ-
നന്തണമെന്നതു ചിന്തയിലില്ലയോ?
വാസുദേവന്റെ മഹിമകളൊക്കവേ
ഭൂസുരരെന്നി മററാരിയുണതും?
സജ്ജനമാന്യവിധിയിരിക്കുന്നതു
ദജ്ജനം താനറിയുന്നതുമെങ്ങനെ? 1480

നിന്ദിക്കരുതു സ്വപ്നേപി സത്തുക്കളെ
നിന്ദിക്കിൽ നന്നായ് വരികയില്ലെന്നുവേ?
വാക്കുകളിങ്ങനെ കേട്ടോരു ഭാനവൻ
മുക്കിൽ കരം വെച്ചു ചൊല്ലിനാനിങ്ങനെ:
“കഷ്ടമായുള്ളോരു കാലമേ നമ്മുടെ
ദുഷ്ടനീവണ്ണം പറയുന്നതു മുദാ.
മാജ്ജാരനാഖുവിനോടു (2) ചേരുംപോലെ
നിജ്ജരദാസനായ് വന്നിതു ഭാനവൻ.
തേൻമാമ്പഴം ഭൂജിച്ചീടും കിളികളും
(3) നിംബഫലം കൊതിച്ചീടും കണക്കിനെ 1490
തെറ്ററന്ന ഭാഗ്യമില്ലായ്കൊണ്ടല്ലയോ
.....

---

(1) നൈകൊണ് (2) ഏലിയോടു (3) വേപ്പിൻകായ്.

നിർമ്മിതനാകിയ ഗോവിന്ദനോടു നീ
 നിർമ്മിച്ചിടുന്ന മാർഗ്ഗമായ് കേവലം.
 കൃഷ്ണ കൃഷ്ണതി ചൊല്ലുന്ന നീയെപ്പൊഴും
 കൃഷ്ണനാകുന്നവനേവൻ ജളമതേ!
 മുത്തിയില്ലാത്തവൻ തന്നെ വാഴുന്നതു
 കീർത്തിഹീനൻ ചിത്രലേഖനം പോലെയാം.
 ഉണ്ണിയാകുന്ന നീ കണ്ടുവെന്നാകിലോ
 കണ്ണനെ ഞങ്ങളും കാണാഞ്ഞതെന്തെടോ?" 1500

ഇത്തരം ഭാവവൻ ചൊല്ലുന്ന നേരമ-
 ങ്ങത്തരം ബാലകനും പറഞ്ഞിടീനാൻ:
 "നന്മുനിമാർ മുതലാക്കും മുകുന്ദനെ -
 കാണാൻ പണിയെന്നറിഞ്ഞു കൊള്ളേണമേ
 * മാർച്ചുറിടും മുകുന്ദത്തിൽ നോക്കീടുകിൽ
 കാഴ്ചയുണ്ടോ പുനരെന്നതു പോലെയാം.
 സന്തതം ചിത്തപത്മത്തിലിരിപ്പവ-
 നന്തരാ കാമമതിനെന്തെളുതായതും?
 ശ്രീപതിഭക്തിയായുള്ള ജലത്തിനാൽ
 വാപമാം പങ്കുമെല്ലാം കളഞ്ഞാദരാൽ 1510

നല്ല ഹരിഭക്തിയാം സുഗന്ധത്തിനാൽ
 മെല്ലവേ തേച്ചുതേച്ചുണ്ടുപാക്കും വിധൗ
 മണ്ഡപമാം മനംതന്നിലെൻതമ്പുരാൻ
 പുണ്യരീകാക്ഷനെക്കാണുമല്ലോ തദാ.
 അണ്ണോജനേത്രാനെക്കാണുന്നതാകിലോ
 പണ്ണം ഭജിച്ചു തപസ്സുതിനായതും.

മായയുടനടൻ വന്നുവന്നുയാൽ
തോയജനേത്രനെക്കാണമാറില്ല ഞാൻ”
പെട്ടന്നു പ്രാദാനിങ്ങനേ ചൊന്നതു
കേട്ടു ഹിരണ്യനും കോപം മുഴുകയാൽ 1520

പലും കടിച്ചു തനയനെ നോക്കിട്ടു
ചൊല്ലിനാൻ പിന്നെയുമെത്രയും ക്രുദ്ധനായ്:
“ഇങ്ങനെ ചൊല്ലുകിൽ തന്നുടെ ഗർഭ-
കുളിങ്ങനേ പോകയില്ലെന്നതു നിണ്ണയം.
ഇത്തരം വാക്കിനു ശിക്ഷിച്ചിടായ്ക്കയാൽ
മത്തനായുത്തരം ചൊല്ലുന്നിതിങ്ങനെ.
മൽസൃതനെനുള്ള വാഞ്ചര കളഞ്ഞിവിൻ-
ദുഃസ്വപ്നഭാവം പോമളവും മഹാമുനേ!
മുന്നമേ പോലെ പഠിപ്പിക്ക”യെന്നവൻ
നന്നായ് നിയോഗിച്ചുകത്തു പുകിടിനാൻ. 1530

കാവ്യനും ബാലകനോടൊരുമിച്ചുടൻ
ദിവ്യമാമാലയം തന്നിലും പുകിനാൻ.
നൽക്കണിയത്രേ നമുക്കിന്നു കേവലം
മൽക്കണ്ണിനമിന്നു മംഗലമായതും.
എന്നു ചിന്തിച്ചു ദൈത്യേന്ദ്രകുമാരകൻ
തന്നോടു ശുക്രമുനിയരുളീടിനാൻ:
“എത്രയും ബുദ്ധിമാനാകിയ നീ മമ
പുത്രസമാനൻ പ്രധാനശിഷ്യനെടോ!
ചൊല്ലരുതൊട്ടും ഗുരുവോടനുതരങ്ങൾ
ചൊല്ലുകിൽ പഞ്ചമാപാപമുണ്ടായ് വരും. 1540

നാരായണങ്കലബ്ബ് ഭക്തിമാഗ്ഗങ്ങളെ-

പ്ലാരാതെ താതനെക്കേൾപ്പിച്ചതൊക്കയും
നിന്നടെ മാനസേ തോന്നുകയോ ബത
പിന്നെയാരാനും പറഞ്ഞു ഗ്രഹിക്കയോ?"

കെല്ലോട്ട ഭാഗ്ഗവൽ ചൊന്നതു കേട്ടട-
നപ്പൊഴുതേ പറഞ്ഞാനസുരാത്മജൻ:

"മാതാവിനെക്കണ്ട ബാലകനെപ്പോലെ
ചേതോ മഭീയം ഗമിക്കും ഫരിപദേ
മരൊരുവൻ പറഞ്ഞിട്ടു ഫരിസ്തൂതി
പററുകയില്ലെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളേണമേ"

1550

എന്ന നേരം ഭൃഗുനന്ദനൻ ബാലനേ-

യൊന്നു മിഴിച്ചു നോക്കിട്ടു ചൊല്ലിടിനാൻ:

"രാജപുത്രനെന്നു മാനിക്കയാലുടൻ

വ്യാജങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതിന്നുണ്ടുപായവും

നല്ല കോലിങ്ങു കൊണ്ടുനീടുവനിനി-

ക്കൊല്ലുക വേണം പ്രഹരിച്ചിവനെ നാം.

ഏതേതാളുമില്ല ഭയമിവനാരെയും

കള്ളൻ * കലപാംസകനതികശ്ശലൻ"

എന്ന ചൊല്ലിബ്ബേയം നൽകിട്ടു പിന്നെയും

മുന്നമേപോലേ പഠിപ്പിച്ചിതൊക്കയും

1560

നാനാകലകൾ ഗ്രഹിക്കും ദശാന്തരേ

ജ്ഞാനമാകും കല വർദ്ധിച്ചു പിന്നെയും

ഈശ്വരാനുഗ്രഹാൽ ബ്രഹ്മത്തെത്തുമവൻ

വിശ്വാസമോടുമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിടിനാൻ.

കേശവഭക്തിയുണ്ടാകുന്നവൻ മ-
 റോശാത വസ്തുവുണ്ടോ നിനച്ചീടുകിൽ?
 എല്ലാമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവർക്കും തഥാ
 വല്ലാത മുഖരായുള്ള ജനത്തിനും
 ബോധിച്ചൊരു കാരുമുണ്ടതുമെന്തിഹ
 (1)മേധയാം പിന്നിച്ചുകാഞ്ഞിൽ ധരാപതേ! 1570

കായബലം കുറഞ്ഞുള്ളവനും തഥാ
 മേയമല്ലാത രോഗം പൂണ്ട മർത്ത്യനും
 അഞ്ചുസാ ദിവ്യവേഷധംകൊണ്ടൊരു ഫലം
 (2) വൃഞ്ചിതമായിട്ടു വന്നീടുമോ ഭൂവി?
 മേദിനീപാലർക്കു വേണ്ടുന്ന വിദ്യക-
 ളാദരവോടു പഠിപ്പിച്ചു ശുഭ്രനും
 പ്രീത്യാ കമാരനോടും കൂടവേ ചെന്നു
 ദൈത്യേന്ദ്രനെദൂരിശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടീടിനാൻ
 വന്ദിച്ചുനില്ക്കും തനയനെക്കണ്ടിട്ടു
 നന്ദിച്ചു ഭാനുവേദ്രൻ പറഞ്ഞീടിനാൻ: 1580

“മുന്നേതിലേററം വിളങ്ങുന്നിതെത്രയും
 മന്ദത പോയെന്നു തോന്നുന്നു മാനസേ
 നേരേ (3) തുഷാരമകന്നിട്ടു സൂര്യനും
 പാരം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങും കണക്കിനെ
 ഏർത്തി പോകകൊണ്ടല്ലയോ കേവലം
 നന്മകൾ വന്നു ഞായം പുനരേവനും
 ആദികാലത്തു നിന്നെപ്പോലെ ഞാനെടോ!
 ബോധഹീനം പല കാലം നടന്നതേ.

കെല്ലോടു പിന്നെസ്സുകലമറികയാൽ
 ടുഞ്ചുലി തന്നെ തൃജിച്ചു കളഞ്ഞു ഞാൻ 1590

പുത്ര! നീ ലോകം ഭരിപ്പതു കാണതി-
 ന്നത്രയും കെരുകമുണ്ടു മന്മാനസേ.
 അഞ്ചു വയസ്സിനകത്തു ശിശുക്കളും
 കിഞ്ചന സഞ്ചരിച്ചീടും ദശാന്തരേ
 കൊഞ്ചിപ്പറയുന്ന വാക്കുകളൊക്കയും
 തൻചെവിക്കെത്രയുമിവമായ് വന്നീടും.
 കയ്യിനാൽ പൈതൽ വാമീടുമന്നത്തെയും
 പൊയ്യല്ല പീയൂഷമെന്നു ചൊല്ലേണ്ടതും
 മാനസേ മോദം വളുപ്പിതിനേററവും
 സുനവെക്കാളൊരു ബന്ധുവുണ്ടോ ഭൂവി? 1600

രാജനീതികളിൽ സാരാംശമെന്നോടു
 വ്യാജമെന്തേ ഗ്രഹിച്ചേടം പറകെടോ!
 അപ്പൊഴ്തേ താതനോടു ചൊല്ലീടിനാ-
 നല്ലവനേത്രഭക്തൻ തെളിഞ്ഞാദരാൽ:
 “ഉദയമോദം കേട്ടുകൊണ്ടാലുമെങ്കിലോ
 കോടി ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സാരത്തിനെ
 വൈകുണ്ഠനെ ത്രിവിധകരണത്തിനാൽ *
 വൈകല്യമെന്നിയേ ഭക്തിയോടാ മുദാ
 കൂപ്പുന്നതിന്നു സമം നിനച്ചീടുകി-
 ലപ്പോലെ സാരമില്ലെന്നു ചൊല്ലുന്നതേ: 1610

വിച്ചയാ ബാലവാക്യം ചെവിക്കിവമെ-
 ന്നച്ചോ പറഞ്ഞുതെല്ലോ ഭവാനു മുൻമേ.

* കായവാങ് മാനസങ്ങളാൽ.

എന്നതു നാരായണൻകഥ കേൾക്കിലോ
 വന്നുകൂട്ടമതു ചൊന്ന കണക്കിനെ
 നാടകമാം പതക്കത്തിന്നു നല്ലൊരു
 കൈടഭാരിതിരുനാമങ്ങൾ രത്നമാം.
 വല്ലാതെ ചൊല്ലുന്നതാകിലും കേവലം
 മല്ലാരിനാമമുണ്ടാകിൽ നന്നായ് വരും.
 ശാസ്ത്രം പഠിച്ചാൽ വരും ഫലമെന്തിഹ
 ചിത്രമായ് വിത്തങ്ങുളാജ്ജിക്കയെന്നിയേ? 1620

വിത്തത്തിനാലഹംകാരമുണ്ടായ് വരും-
 മോത്താൽ പരസുവെന്നു ചൊല്ലുന്നതേ.
 ഭൂതിയുണ്ടാക്കുവാൻ ശാസ്ത്രം പഠിപ്പവ-
 നായിക്കു പാത്രമാം മൂലനവനമോ!
 ഐഹികലോകേ സുഖിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന
 മോഹേന ശാസ്ത്രങ്ങളുൾച്ചീട്ടുവാൻ
 നീപ്പോളമാത്രമുണ്ടോ ശരീരമിതു
 വീഴ്ചെന്നിയേ പുനരില്ല കാണാനമോ!
 വിത്തം നിനച്ചു ശാസ്ത്രം പഠിയാതെക-
 ണ്ടുത്തമല്ലോകനെക്കീർത്തിക്കു വേണ്ടതും 1630

സമുജ്ജ്വലനായ് സകലകുമാധാരമാ-
 യുദ്വീധരനായുലകിന്നു നാഥനായ്
 സച്ചിന്ദനായ് കൃപാലുവാമെന്നുടേ-
 യച്ഛതനെ സ്തുതിയാത്തവനാരമോ!"
 ഇങ്ങനെ ചൊല്ലുന്ന നേരത്തസ്മരണം
 പൊങ്ങിന കോപം പൊറുത്തുകൂടായ്യാൽ
 ക്ഷിപ്രം ഭൂതസുതനെയൊന്നു നോക്കിട്ടു
 വിപ്രനെഞ്ചുമിടിക്കയെന്നു ചൊല്ലീടിനാൻ.

പെട്ടെന്നിവണ്ണ പരയുന്ന നേരത്തു
കേട്ടു വിറച്ച ശുക്രൻ പറഞ്ഞീടിനാൻ: 1640

“ഞാനറിഞ്ഞീലവോ! നിന്നുടെ ബാലകൻ-
മാനസത്തിങ്കലെച്ചിന്തിതമൊന്നുമേ.
ആരെച്ചതിപ്പാനിവൻകിനവെന്നതിൻ
കാരണമൊന്നുമേ തോന്നീല മാനസേ.
എന്നുടെ ഭൃത്യതമത്രേ ബലാലിവൻ-
തന്നെപ്പരിപ്പിച്ചതിന്നു തുനിഞ്ഞതും
എന്ദ്രിഴ നീ പൊരത്തീടുകെ”ന്നിങ്ങനെ
വമ്പിച്ച ഭാനവനോടു ചൊല്ലുംവിയെഴ
മാനസേ ചിന്ത കലൻ ദൈതേയനും
സുനവിനോടു ചൊല്ലീടിനാനന്ദസാ: 1650

“കഷ്ടമാമിത്തൊഴിലൊക്കയും നിന്നോടു
ഭൃത്യബലേ! ചൊന്നതാരെടോ സാരം?
പാലു കൊടുക്കിലും പന്നഗജാതിക്കു
* ഹാലാഹലം ഭൂവിച്ചീടും കണക്കിനെ
ഇത്തരമായുള്ള വിദ്യ പഠിച്ച നിൻ
ചിത്തത്തിലിങ്ങനെ തോന്നിയതെന്തവോ!”
ശ്രുതപാ പിതൃപചനം ഹിരണ്യാത്മജൻ
നതപാഥ മാന്യം ജനകനെസ്സതപരം
പ്രീതിപൂർവ്വം പിന്നെയും പറഞ്ഞീടിനാ-
നാരവോടുടൻ നല്ല മൊഴികളെ: 1660

“ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു വരുവതുണ്ടോ ഭൂവി
മല്ലാരിഭക്തിമാഗ്നത്തെയങ്ങേവനും?

മുന്നമേ താനറിഞ്ഞീടാതവൻ പുന-
 രന്ത്രനോടെങ്ങനെ ചൊല്ലുന്നു കേവലം?
 അന്ധൻ മറെറാർന്ധൻ വഴി കാട്ടുമോ
 ചന്തത്തിലോത്തുകാഞ്ച ഭവാനൊക്കയും.
 ഏങ്ങനെ ഭക്തിയുണ്ടാമെന്നു ചൊൽകിലോ
 മംഗലമായ സൽസംഗമേ കാരണം.
 സത്തുക്കളായതാരെന്നു ശങ്കിക്കിലോ
 നിത്യവും നാമസങ്കീർത്തനമോതുവോർ. 1670

നാമസംകീർത്തനം കേൾക്കുന്നതാകിലോ
 കോൾമയിർകൊള്ള മെല്ലാ ശരീരത്തിലും
 ഭാഗവതനോടു ചേർന്നുകൊണ്ടിടിലോ
 വേഗേന വന്നു കൂടും ദൃഢം ഭക്തിയും”
 ഏവം പറഞ്ഞതു കേട്ടു ഭക്തേന്ദ്രൻ പരി-
 ദേവനും*പൂണ്ടു കോപിച്ചു ചൊല്ലിടിനാൻ:
 “പുത്രനെനിട്ടു നിരൂപിച്ചിരുന്നതു
 ശത്രുവെന്നുള്ളതു ധിഷ്ടോളറിഞ്ഞു ഞാൻ.
 പാരാതെ ദോഷത്തിലുള്ള രോഗത്തെയും
 കീറിക്കളകിൽ വസിച്ചുകൊള്ളാം ചിരം. 1680

എന്നുടെ പുത്രനുല്പ ജലിലിവൻ-
 തന്നുടെ താതനുല്പ ഞാനാദരാൽ
 നല്ലവനല്ലിവനൊന്നുകൊണ്ടുമിനി-
 ക്കൊല്ലുക വൈകാതവണ്ണമുസരരേ!
 എന്നുടെ മൂന്നിന്നു കൊണ്ടുപോയിടുവിൻ”
 എന്നു നിയോഗിച്ചനന്തരം ഭൂപതേ!

ദൃഷ്ടരായുജ്ജ്വാലസുരതമപ്പൊഴേ
പെട്ടെന്നു പ്രസ്താവനാകിയ ബാലനെ
ചൊട്ടച്ചുരിക കടുത്തില വാഴുക-
ളീട്ടി മുസലം പരിവെ ചക്രങ്ങളും

1690

.....
ഒണ്ഡു ശൂലം ചാപമെന്നിവറാലുടൻ
മുഴും വളഞ്ഞുടൻ വെട്ടിയും കുത്തിയും
കോഴപ്പെട്ടുകുടം ദശാന്തരേ ബാലകൻ
* ഉഷ്ണീഷമായന്നവന്നെന്നറികെടോ!
വിഷ്ണുസ്തരണയായുള്ളൊരു മാനസം.
വീരവരായുധമേല്ക്കും ദശാന്തരേ
നാരായണൻ തലോടുന്നുപോൽ ബാലനെ
അന്നേരമങ്ങു പരായുധമൊക്കുവേ
ഭിന്നങ്ങളായിപ്പൊടിഞ്ഞു തെറിച്ചുതേ.

1700

പാരം ചിതറുന്ന ശസ്ത്രം തറച്ചുടൻ
കീറിയസുരകളും പതിച്ചീടിനാർ.
വിസ്മയമെന്നു ചിന്തിക്കിലാം ഭൂപതേ!
വിസ്മയമല്ല ഭക്തന്മാർക്കിവയെടോ!
ബാലനൊക്കെല്ലരുതാഞ്ഞിട്ടവർകളും-
മാലമ്പ്രമോടസുരേന്ദ്രമുഖേ ഭയാൽ:
“കൊന്നുകൂടാ ഭവാൻതന്നുടെ ബാലനെ-
യിന്നാടിയങ്ങളാലെന്നറിയേണമേ.”
കേട്ടു കോപേന താമ്രാക്ഷോ ഫിരണ്യനും-
മഷ്ടനാഗങ്ങൾ വിളിച്ചിട്ടു ചൊല്ലിനാൻ

1710

“യുയം മമാത്മജം ഭാശ്ര (?) കൊന്നീടുവി-
നായുധത്താലെടുത്തല്ലെന്ന് കേട്ടു ഞാൻ.
കാണാമിവന്റെ വിജ്ഞാതാൻ വന്നിട്ടു
പ്രാണനെപ്പാലിച്ചുകൊള്ളുന്നതുമിഹ”
എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു നാഗങ്ങളും
ചെന്നു കടിച്ചുതുടങ്ങിതു ചേവാരമായ്
അപ്പോളവനിരുന്നീടും പ്രകാരങ്ങൾ
കെല്ലോടു കേട്ടുകൊണ്ടാലും മഹീപതേ!
(1) കംബുവിൽ നിന്നിട്ടു ധാരയായ് വന്നീടു-
മംബുവിൽ മുങ്ങുന്ന പോലേ ഭവിച്ചുതേ. 1720

ചിത്തപത്തേ ഗരുഡാധിരൂഢം പുരു-
ഷോത്തമം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നീടിനാൻ.
സപ്തങ്ങളും കാളകൂടവിഷങ്ങളെ-
ളുപ്പേണ തുകയും ചുറിക്കടിക്കയും
തങ്ങളാലാവതെല്ലാം പണിപ്പെട്ടുട-
നങ്ങവൻമേനിമേലേററതില്ലേതുമേ.
പല്ലുകളല്ലാമൊടിഞ്ഞു രക്തം വീണ-
മല്ലലോടേ നയനങ്ങളും നട്ടു പോയ്.
കേട്ടുകൊണ്ടാലും നരപതേ! അന്നേര -
മോട്ടുമായ് വന്നു കൊണ്ടാൻ ഖഗരാജനും. 1730

വട്ടമിട്ടു വരും താർക്ക്യനെക്കണ്ടുട-
നയ്ക്കുനാഗങ്ങളും ..... (?)
..... (?)
ഗീർവാണവൈരി തന്നോടു ചൊല്ലിടിനാൻ:

“തുംഗനാം നിന്മകൻ ബാലകനെങ്കിലും
മെങ്ങും ജീവിച്ചതും ഭാഗ്യമത്രേ തുലോം
ശ്വാസത്തിനാൽ സമുദ്രത്തെ വരട്ടുവാൻ
വാസനയുജ്ജ്വാൽ വയമെന്നറികെടോ!
ദന്തങ്ങൾ തട്ടുന്നതാകിൽ ഗിരികളും-
മെന്തഹോ! ഭസ്മമായിട്ടുമല്ലോ ദ്രവം.

1740

അസ്സൽബലത്തിന് തുല്യമില്ലെങ്കിലും
യുഷ്മാകം ബാലനെക്കൊന്നുകൂടാ വിഭോ!”
എന്നവൻ തന്നോടുമൊത്തു വേഗേന
പന്നഗന്മാരും മറഞ്ഞുകൊണ്ടിടീനാൻ
സപ്തങ്ങൾ പോയോരനന്തരം ബാലനെ-
ക്കല്ലോട്ട കൊൽവാൻ നിനച്ചസമേദനം
ചിന്ത കലർന്നിരുന്നീടും ദശാന്തരേ
മന്ത്രികളും പറഞ്ഞീടിനാരാദരാൽ
“അല്പമതിയായ ബാലനെക്കൊല്ലുവാൻ
കല്പിച്ചതു വിധിയല്ലെന്നറിക തേ

1750

(1) ഷഡ്വൃത്തികളും ചതുരചായങ്ങളും-
മെണ്ണി വേണം പുനരൊന്നു ചെയ്യാൻ നൃപ!
ഇന്നവർക്കിന്നതെന്നോരാതെ കണ്ട മ-
ററമ്പ്രമാ ചെയ്തിൽ വിരോധമായും വരും”
എന്നവർ ചൊന്നതു കേട്ടൊരു ഭാനവൻ
തന്നുടെ ബാലകനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ
“ഉണ്ണീ! മകനേ! വരിക നീയുമിനി-
ദൃഷ്യനല്ലെന്നതുമിപ്പോളറിഞ്ഞു ഞാൻ

(1) ഷഡ്വൃത്തികൾ = സന്ധി, വിഗ്രഹം, യാനം, ആസനം,
ഭോധധീഭാവം, സമാഹാരം

തൃയ്യയത്താലുരഗത്തിനാൽ നിന്നുടെ
കായത്തിനന്തരമില്ലാത്തതതൃതം.

1760

ഇങ്ങനെ ഞാനമിരിക്കുന്ന നേരത്തു
ശാർങ്ഗിയോടുള്ള സംപദ്യം തൃജിക്കു നീ.
എന്നോടു തുല്യരായാരുമില്ലെങ്കിലും
മെന്നോടു തുല്യതയുണ്ടു നിനക്കെടോ!
നേരോടൊരു മരത്തിൻപഴം തന്നീന്നു
വേറൊരു പാദപമുതലവിച്ചീടുമോ?
എന്നതുകൊണ്ടു കൃപയുണ്ടു മാനസേ
നിന്നിലെന്നിക്കെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളേണമേ.
മത്തഗജപോലെ നിന്നുടെ ശക്തിയെ-
ച്ചിത്തത്തിലോരാത്തതെന്തു നീ ബാലക!

1770

ശോവിനനാമമെൻകണ്ണുങ്ങൾ കേൾക്കുവേ
കേവലം ചൊല്ലായ് വേണമിനിയെടോ!”
എന്നവൻവാമു കേട്ടല്ലൊഴുതേ മുദാ
പന്നഗശായിപ്രിയൻ പറഞ്ഞീടിനാൻ:
“ഉത്തമമാകും നദിയോടു ചേർന്നു ചെ-
ന്നൊത്താതവണ്ണം ചമയ്ക്കുന്നു വൈരികൾ
കാമാദികളെജയിച്ചുവനല്ലയോ
ഭാമോദരപ്രിയനെന്നു ചൊല്ലേണ്ടതും.

* ആത്മമാതരം കുടുംബിനി ചൊല്ലിയാൽ
പാപ്തമാൻ ദൂരെ തൃജിക്കും കണക്കിനെ

1780

മല്ലാരിയാകിയ വൈരിക്കൊരു ഗുണ-
മില്ലെന്നതു കരുതിടുക മാനസേ.

കാമാദികൾക്കു വശനാകമുലമായ്
 പൂമകൾകാഞ്ഞനെക്കൈവടിഞ്ഞു ഭവാൻ
 ആതപമാകിയ താപത്രയമേറു
 മാധവനാമസരസി മുങ്ങീടുവാൻ
 ഓർക്കുന്ന നേരത്തു തോയം കുടിക്കുന്ന
 ഗോക്കളെയൊട്ടുന്ന പാപികളെപ്പോലെ.
 ആറു രിപ്പുള്ളായുള്ളവ തമെയും
 നേരേ ജയിച്ചുകൊള്ളുന്നവൻ ശക്തിമാൻ 1790

ഓരാത്തതെന്തു തവ ബലമെന്നു മാം
 നേരേ പറഞ്ഞുതല്ലോ താതനും പുരാ
 ഏന്നടെ ശക്തിയെ ഞാനറിഞ്ഞീടിനേ-
 നിന്ദിരാവല്ലഭനെന്നതു കാരണം.
 നാമവും രൂപവുമില്ല പാഷം വിധേയ
 ഭാമോദരനെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളേണമേ.
 ഭൂഷണമായ് ഭവാൻ ശൈരീയെച്ചൊന്നതു
 ഭൂഷണമല്ല പരുഷോത്തമനതും.
 ബ്രഹ്മത്തിനാദിയുചന്തവുമില്ലെന്ന
 നിർമലന്മാർ പറഞ്ഞീടുന്നു സന്തതം. 1800

ഭേദമില്ലാത പരബ്രഹ്മരൂപിയെ-
 ബ്രോധം വരുത്താവതോ പറഞ്ഞേവനും?
 തന്നുടെ വായ്ക്കുടങ്ങാത ഫലത്തിനെ
 മനിലാരാനും വിഴുങ്ങി നിന്നീടുമോ?
 നാവിനെപ്പോലുമായിട്ടിരുന്നീടുന്ന
 ഗോവിന്ദനാമത്തിനുണ്ടോ കുറവുകൾ?
 പൃഥ്വിയിലുള്ള മണൽത്തരിയെണ്ണി-
 മുത്തമനാമഫലം പറയാവതോ?

ഭേവലോകം ദാനമായിക്കൊടുക്കീലും
ഭേവഭേവൻനാമമൊന്നിനോടൊക്കുമോ? 1810

നാരായണനാൽ നിയുക്തയാം മായയെ-
ന്നോരാതെ കണ്ടുഴലുന്നു ഭവാനമോ!
പിച്ചയാമിന്ദ്രജാലം കണ്ട മാനസേ
നിശ്ചയമെന്നു തോന്നീടും കണക്കിനെ.
രൂപഭേദേണ ലോകമിദം മാധവൻ
താപം കളഞ്ഞു ഭരിക്കുന്നു സന്തതം.
അങ്ങനെയുള്ള മുകുന്ദനെച്ചിന്തിക്കി-
ലെങ്ങനേ ശോകം ഭവിച്ചുകൂട്ടുന്നിതു?
ചക്രവാകത്തെപ്പഴിക്കുന്ന കാകവൽ
ചാക്രപാണിം പഴിച്ചീടരുതൊട്ടമേ". 1820

ഇത്തരമായുള്ള വാക്കുകൾ ബാലകൻ
സതപതം ചെയ്താതു കേട്ട ഹിരണ്യനും
ഇങ്ങൽ മുഴുത്തിട്ടു ചൊന്നാ "നമാത്യരേ!
കണ്ടിതോ കാലഭോഷം നിങ്ങളേവരും?
സ്നേഹേന താൻ വളർത്തിയും വൃഷഭവും
ഭേഹത്തിൽ വന്നു പാഞ്ഞിടും കണക്കിനെ
മറുളള മാനുഷരെക്കാളിവരുളളി-
ലേറമറിഞ്ഞോ പറയുന്നതിങ്ങനെ?
വൃഗേതയോ മഹാരോഗമുണ്ടാകയോ
ചിത്തേ വിരക്തി ഭവിച്ചതെന്തിപ്പൊഴേ? 1830

മൽപുത്രനായിജ്ജനിച്ചുകൊണ്ടിടവാ-
നല്ലപണ്ണേന ലഭിക്കാവതല്ലെടോ!
രംഭാപതിയാം നപുംസകവൽ തഥാ
വമ്പിച്ച രാജഭോഗം തൃജിക്കുന്നതും

സുന്ദരിമാരോടു ചേർന്നു ഭിന്നപ്രതി
 കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണിപ്പോ
 പിന്നെപ്പരസ്പരമചിന്തയുണ്ടാകയി-
 ലെന്നതു നിശ്ചയമെന്നറിയാനേ.
 കണ്ടിട്ടു മമ പ്രാബല്യമൊക്കെയും
 വേണ്ടാ വ്യഥാ യൗവനം കളകെന്നതും 1840

ഭോഗങ്ങളാവോളവും ഭുജിച്ചിട്ടു
 യോഗികൾക്കുള്ള തൊഴിലെ തൃപ്തിക്കെടോ!"
 എന്നവൻ പറഞ്ഞു കേട്ടു പ്രഹ്ലാദനും
 വന്നിതു ഭക്തിക്കു വിപ്ലവമെന്നോർത്തവൻ
 ചിത്തപരവശനായിട്ടു താതനോ-
 ടത്തരമായുടൻ ചൊല്ലിനാനാരോൽ.
 "സാധുവായുള്ള ഭക്തി ഭവനത്തിൽ
 നാഥ! ലോകത്തിലൊത്തതൊന്നാകിലോ
 പാരാതെ വിപ്ലവമെന്നു ചേർത്തിടിലോ
 നേരേ ഭഗവൽകൃപയാ ജയിച്ചിടും. 1850

സ്നേഹമെന്നിൽ വോദനങ്ങളിലെന്നോടു
 മോഹമെന്ന ഭോഗം ഭുജിക്കുന്നു ചൊല്ലുമോ?
 ഘോരവിഷയമാം വഹ്നിയിൽ വീഴാതെ
 നേരേ ഭരിപ്പവൻ സൽഗുരുവായതും
 പാവകേ* കൈതന്നെ നീട്ടുന്ന ബാലനെ-
 യേവനം വഹ്നിയിൽ തള്ളിവിട്ടിട്ടുമോ?
 തേനും പഴവും ഭുജിക്കും കണക്കിനെ
 ന്നും സുഖമുഖവും ഭുജിച്ചിട്ടുമേ.

ഓരാതെ കണ്ടു സുഖം ഭജിച്ചീടുകിൽ
പാരാതെ ഓർവമനുഭവിക്കും ദ്രവ്യം.

1860

ആദികാലേ ഹരിയെ ബുദ്ധിജിജ്ഞാശ്ചിപോ
വേദനാകാലത്തിലാവതുമില്ലമോ!
ഭൂരം വഴി തുണയെന്നിയേ പോയിട്ടു
വൈരിയെക്കണ്ടുകൊണ്ടാൽ ഫലമെന്തമോ!
സത്സംഗമില്ലായ്ക്കൊണ്ടുതന്നേ ഭവാനു
മത്സരമപ്യുതനോടു തുടന്നതും.
എന്നും ഹരിയെ ബ്രജിക്കയില്ലിങ്ങു ഞാ-"
നെന്ന ചൊൽ കേട്ടുടൻ കോപിച്ച ഭാനവൻ
മാനേന ദിഗ്ഗജാനാറ്റായ * തന്നുടെ
സുനവെക്കൊൽവാൻ നിയോഗിച്ചരുളിനാൻ. 1870

മത്തഗജങ്ങളുമപ്പൊഴേ ചെന്നിട്ടു
കുത്തിനാർ കൂട്ടത്തുമുത്തുളള ഭന്തങ്ങളാൽ.
തുമ്പിക്കരത്താലെടുത്തുയരത്താഴ്ത്ത
സംഭ്രമത്തോടെറിവാൻ തുടങ്ങും വിധയ
വിശ്വചക്രി വിശ്വഭാഷാഭാഷാ മാനസ
വിശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടിരുന്നീടിനാൻ ബാലനും
നേരേ ഗിരികളെയമ്മാനമാടുന്ന
സാരരായുള്ള ഗജങ്ങൾക്കു ബാലനെ
ഒട്ടുമനക്കുതാഞ്ഞിട്ടു വിന്നരായ്
വട്ടത്തിൽ നിന്നുഴന്നീടിനാരാമൻരായ്.

1880

ഭാനവനോടു ചൊല്ലിടിനാൻ "നിന്നുടെ
സുനവെക്കൊല്ലുവാനാവതല്ലെങ്ങുമാൽ"

എന്നതു കേട്ടു കോപേന ഭരണജനം
 പിന്നെയും ഭൂതൃജനത്തോടു ചൊല്ലിനാൻ
 “ഭൂതരാം നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാം ബാലനെ
 പ്രേതാധിപപുരത്തിനയച്ചീടുവിൻ
 ശിക്ഷയാ കാലം കരങ്ങളും ബന്ധിച്ചു
 പ്രക്ഷേപണം ചെയ്തു തീക്ഷ്ണിയിലിനി
 അല്ലാതെ കണ്ടിവൻതന്നെയിനാർക്കുമേ
 കൊല്ലാവതല്ലെ”ന്നു ചൊല്ലും ഭഗവതരേ

1890

ചൊന്നവണ്ണംതന്നെ ബന്ധിച്ചു ഭൂതരും
 വഹ്നികണ്ഡത്തിലാമ്മാറു ചാട്ടീടിനാർ.
 തൈലവുമായുവും കൊണ്ടുവന്നിട്ടവർ
 ബാലനു മീതേ ചൊരിഞ്ഞു നിന്നീടിനാർ.
 സന്തോഷമോടവർ ചെന്നു ചൊല്ലീടിനാർ
 വെന്തു പോയെന്നു ദൈത്യേന്ദ്രനോടാദരാൽ
 സന്തുഷ്ടനായിത്തെളിഞ്ഞസുരേന്ദ്രനും
 ചിന്തയും തീൻ തെളിഞ്ഞു മരുവിനാൻ.
 കേൾക്കു മഹീപതേ! ബാലനനന്തരം
 തീക്ഷ്ണി തന്നിൽ വീണീടും ഭഗവതരേ

1900

പാൽക്കടലിൽ മഹർദ്ദീപേ വിമോഹനേ
 ആക്കുമേറും നവരത്നമാം മണ്ഡപേ
 ഭോഗിതല്ലേ ഭൂമാപരിശോഭിതം
 ലോകനാഥം ഹരിം ചിന്തിച്ചു മാനസേ
 വഹ്നിയുമെത്രയും ശീതളമായിട്ടു
 ചന്ദനമെന്നപോലെ ചമഞ്ഞു തദാ.

* താപത്രയാഗിയെ വെന്ന ജനങ്ങൾക്കു
ഭീഷ്മമണിയാൽ ഭീതിയുണ്ടാകുമോ?

പാവകൻതന്നീനു ബാലനമതുതം

ജീവിച്ചു പോന്നതു കണ്ടു ഹിരണ്യനം

1910

ഭീഷണമായ് കരവാളുമിളക്കിട്ടു

രോഷേണ ബാലനെ വെട്ടുവാൻ ചാടിനാൻ.

എന്നതു കണ്ടു തുരുവുമൊത്തും

ചെന്നു കോപം തളർത്തിട്ടു ചൊല്ലീടിനാൻ

“മങ്ങാത ബാലനോ വീരനാം നിന്നുടെ-

യിങ്ങനെയുള്ള കോപത്തിനാളായതും?

സ്വപ്നം കടക്കുൻ ചുവന്നതെന്നാകില-

ന്നപ്പൊഴുതേ കടലേഴും വരണ്ടുപോം

കീർത്തി കേട്ടിട്ടു രിപുക്കളങ്ങൊക്കെയ്-

മാർത്തരായോടി മറഞ്ഞു കൊണ്ടീടിനാൻ

1920

എത്രയുമേറും പുകഴടയോരു നീ

പുത്രനെക്കൊൽവതനചിതമെന്നറി

ഇന്നിയുമൊട്ടു ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളു ണ-

മൊന്നിലുമാവതല്ലെങ്കിൽ വധിച്ചിടാം.”

എന്നവർ ചൊല്ലിക്കുമാരനെ വീണ്ടുടൻ

പിന്നെയുമഭ്യസിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചുതേ.

ധന്യനാം ബാലനെക്കൊണ്ടുപോയ് കാവ്യനം

മുന്നമേപോലേ പഠിപ്പിച്ചു മേവിനാൻ.

മംഗലനാകിയ പ്രാജ്ഞാബാലനം

ചങ്ങാതിമാരുമായഭ്യസിക്കും വിധേയ

1930

* ആശ്ചര്യമിതി, ആധിഭൂതിക, ആധിഭൈവിക എന്നീ
വിധതാപങ്ങളാകുന്ന അഗ്നി.

അപ്രയുക്തം ഭൂതനാ ന യഥാ തഥാ (1)

സബ്രഹ്മചാരികൾ ചോദിച്ചുരുളിനാർ:

“കല്യാണരൂപിൻ! സഖേ! പഠഞ്ഞീടണ-

മുള്ളവണ്ണം നിനഹിമകളൊക്കയും

എളോളമില്ലാമ ലോകത്തിലാശ താ-

നുള്ളിലെന്നുണ്ടു നിനച്ചു സന്തോഷവും

രാജാവു ചെയ്തിച്ച ഹിംസകളൊക്കയും

വ്യാജമീനം നിനക്കേലാഞ്ഞതെന്തുമോ!

ഞങ്ങളോടു പറയാമെന്നിരിക്കിലോ

മംഗലാത്മഭവേ! പറയേണമൊക്കയും.”

1940

ആദരവോടവർ ചോദിച്ചു നേരമ-

ങ്ങാദിദേവപ്രിയനും പഠഞ്ഞീടിനാൻ.

“ഓനവപുത്രരേ! കേട്ടുകൊണ്ടീടുവിൻ

മാനേന ഞാൻ പഠഞ്ഞീടുന്നതൊക്കയും.

ഓർക്കുന്ന നേരമിഷ്ഠമെന്നുള്ളതും

സൗഖ്യമെന്നല്ലയോ തോന്നുന്നു മാനുസ?

നിശ്ചലമെന്നു നിനയ്ക്കാലോ ചെറുമേ

പിച്ചുകളൊക്കയും കേട്ടുകൊണ്ടീടുവിൻ.

ഉണ്ടൊരു ചക്രം ജനനമരണമ-

നിണ്ടലായിട്ടു ജീവാത്മാവിനെത്രയും.

1950

ആദികാപേ മാതൃഗർഭാത്രമതിൽ

വേദനയോടു ജനിക്കുമജീവനം

മൃതപുരീഷങ്ങളോടു കലനാടൻ

ഗാത്രമെന്നിട്ടൊരു (2) പാത്രമുണ്ടായ് വരും.

---

(1) ഇരുമിന്നെറ പ്പോണ കൂടാതെ, (2) ഗാത്രമെന്ന ഒരു.

കശുലമാം മലമുത്രഗന്ധങ്ങളും
 വിസ്തൃതമാം ചില പാണ്ഡം പഴുക്കളും
 അമൃതകുലവന്നാദികളെന്നിവ-
 തമ്മതാൻ രൂക്ഷമായ് ഭക്ഷിച്ചതൊക്കെയും
 ജാരവഹ്നിസന്താപമൊരു പുറം
 ക്രൂരകൃമിബാധകൾ മറെറൊരു പുറം

1960

അതയുമല്ല ജരായുവെന്നുള്ളൊരു
 ചിത്രമായുള്ളൊരുരൂപ്പയിൽ ബലനായ്
 നാലു മുഴുമാം സിരയാലെയേററവും
 ചാലവേ കെട്ടിപ്പരവശം പൂണ്ടുടൻ
 ക്ഷുത്തുധാദികളാലേററമുപദ്രവ-
 മിത്തരമെല്ലാം പറഞ്ഞുകൂടിടുമോ?
 ഹന്ത വ്യഥകൾ പറഞ്ഞിടും തന്നുടെ
 ചിന്തയിലും ബഹുചിന്തയുണ്ടായ് വരും.
 പൂർവ്വജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്തുള്ള കർമ്മങ്ങൾ
 സർവ്വവുമപ്പോളറിയായ് വരുമഹോ!

1970

മുന്നിൽ ഞാൻ ചെയ്ത കർമ്മത്താൽ ഭവിച്ചിതു-
 മിന്നി ഞാനീശ്വരസേവ ചെയ്തിടുവൻ
 ഭക്ത്യാ മകന്ദനസ്സേവിച്ചു കൊണ്ടിനി
 മുക്തി വരുത്തുവനില്ല കില്ലേതുമേ
 ഇത്തരം ചിന്തിച്ചു ഭവിച്ചു കേവലം
 മത്തനായ് ഗർഭപാത്രേ വസിക്കാ ചിരം.
 മാതാവുതന്നുതേ ഗർഭത്തിൽ നിന്നുടൻ
 ജാതനാകിൽ ഹരിയെ * സ്മരിച്ചുട്ടിനി

ഭാനയമ്മാദികൾ ചെന്തേനന്നദിനം
പാനീയശാലകളും ചമച്ചീടുവൻ

1980

ഉത്തമവൃക്ഷങ്ങൾ*പദ്ധതിക്കന്തികേ
ബദ്ധമോദം ചമയ്ക്കുന്നതുമുണ്ടു ഞാൻ
ഭിക്ഷുകന്മാരേ വരുത്തി മാനേന ഞാൻ
ഭിക്ഷയും മാഗ്ഗായിക്കൊടുത്തിടുവൻ
സേതു മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളൊക്കെയു-
മാദരപൂർവ്വമാടീടുന്നതുമുണ്ടു ഞാൻ
ഭക്തരോടും സദാ ചേർന്നുകൊണ്ടീടുവൻ
ഭക്തിമാഗ്ഗ്ഞെയുമാചരിപ്പേനമം
ഇത്തരമുമു കണ്ടുള്ളകിനാവുപോൽ
ചിത്തേ നിനച്ചിട്ടിരിക്കും ബഹുവിധം.

1990

നിബ്ബന്ധമെല്ലാം നിനവോടനുഭവി-
ച്ചുകേന്തഭവിച്ചീടും ധരിത്രിയിൽ.
മുൻപ്കൃതനായ് വശംകെട്ടു പുഴുപോലെ
മെച്ചമേ രോദനംചെയ്യുമല്ലോ സദാ.
ഘോരമാകുമുരോപഭ്രവമിവ
പാരാതെ കേട്ടുകൊൾവിൻ നിങ്ങളേവരും.
ധാത്രിതന്നിൽ ജനിച്ഛാലുള്ള വേദന-
യെത്രയും ഘോരമത്രേ നിനച്ചോളവും
വ്യാധികളുണ്ടു പലതരം ചൈതന്യ-
ബ്ബാധിപ്പതിന്നു വിധിവശത്താലുമോ!

2000

ഇതുമുയ്യുമ്പു കടിക്കുന്ന നേരത്തു
വാച്ചു ഓരോരോ രോദിക്കും തെരുതെരെ.

പൈശാഹ്യമോടു കരയുന്ന നേരത്തു
 വേദനയുണ്ടുദരത്തിനെന്നമ്മയും
 ശേഷം നല്കുന്ന നേരമുള്ളോരഴി-
 ലേഷ ചൊൽവാൻ പണിയെന്നറിഞ്ഞീടുവിൻ.
 വേദന പൂണ്ടു കരയുന്ന നേരത്തു
 മോദന നല്ലവോർ പാലന്നമെന്നിവ
 തന്മമുതുമണിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നായ്
 സമ്മോഹമോടു കരഞ്ഞു വിറയ്ക്കയും.

2010

തന്മനിതന്നിൽ കടിക്കുന്ന നേരത്തു
 ചെമ്മേ കരമെടുക്കാവതല്ലാത്തമോ
 രോദിതനായ് വശംകെട്ടുടൻ പൈതലും
 വേദനയെന്നിയേ സൗന്ദര്യമില്ലാട്ടുമേ.
 ശൈശവമിങ്ങനെ പോകുന്നതര-
 മേശീടുമപ്പൊഴേ കൗമാരകാലവും.
 അക്കാലമുള്ളഴൽ ചൊല്ലേണമെങ്കിലോ
 വാക്കിനാലിന്നു വദിച്ചുകൂടിട്ടുമോ?
 പാലും പഴവും ഭുജിക്കേണമെന്നോർത്തു
 ബാലനും മാതാവിനോടു ചൊല്ലുംവിയെഴ

2020

ചേദം മുഴുത്തു നല്ലുവാനില്ലാത്തു
 മാതാവു ചൊല്ലും മൊഴി കേട്ടു പൈതലും
 പാൽതലംതന്നിലുരുങ്ങും മുറയിട്ടു-
 മാർത്തനായ് ഭൂതലത്തിൽ തലതല്ലിയും,
 ഇല്ലായ്മയുള്ളതു കിട്ടാഞ്ഞതിതാകിലോ
 മെച്ചമേ രോദനമുണ്ടാം സതതവും
 പമ്പരമോണവിലെന്നിവയാദിയാ-
 മമ്പതു കൂട്ടം ചമച്ചുകൊണ്ടുങ്ങനെ

സാരമായുള്ള പുരുഷാത്മമെന്നോത്തു
ഘോരമായുള്ള കാര്യം വെയിലേല്ക്കയും, 2030

കാടുകൾ കാട്ടി നടന്ന വിവശനാ-
യാടലോടേ കഴിഞ്ഞീട്ടും ദശാന്തരേ
അക്ഷരാഭ്യാസേ നിയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന
ശിക്ഷകളെല്ലാം പഠത്തൊലൊടുങ്ങുമോ?
ഒട്ടുമറിയാതെ കാലത്തു വേദന
പെട്ടന്നിവണ്ണമനുഭവിച്ചിട്ടുടൻ
യൗവനകാലത്തിലുള്ള ഭുവന്തെയും
ചൊവ്വോടു ചൊല്ലുവാൻ *വല്ലകിപ്പെട്ടാടുമേ.
മന്ദഗബാണം തറച്ചു വിവശനായ്
സമ്മതമല്ലാതെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യയും, 2040

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ
ചഞ്ചലമാക്കിച്ചമച്ചു വലിക്കയും,
സൗഖ്യമായോരോന്നു വേണമെന്നോക്കയാൽ
ഭുവമല്ലാതെ സുഖലേശമില്ലഹോ!
ഭുജ്ജനത്തോടു സഖിതപമുണ്ടാകയും
സജ്ജനത്തോടു ചേരാതെയിരിക്കയും,
വിത്തമാജ്ജിക്കേണമെന്ന നിനവിനാൽ
സത്തുക്കളോടു ധനങ്ങൾ പഠിക്കയും,
തന്നുടേ ദാരത്തിനൊന്നും കൊടാതെ മ-
ററമ്പുദാരത്തിനെക്കാമിച്ചു കൊൾകയും, 2050

മോഹമോടും ധനമെന്നോത്തു തന്നുടെ
ദേഹത്തെയും മറന്നിട്ടു നടക്കയും,

വാടു ചെട്ടൊന്നുമേ കിട്ടാത്ത സന്തത-
മാടലോടമിരുന്നീടും ദിവാതിശം.

ആത്മനാകുന്നതു ഞാനെന്നു മാനസേ
കാരുമായുള്ളതെന്തെന്നു മറിഞ്ഞിടാ.

കണ്ടവരോടു കയർത്തു പലതര-

മിണ്ടലായിക്കഴിയും കാലമത്രയും.

ആത്മിയോടക്കാലമങ്ങനെ പോയിടും
വൃദ്ധതയും വന്നുകൂടുമനന്തരം.

2060

ചൊല്ലാവതല്ല വാൽകൃത്തിലുള്ളഴ-

ലുള്ളിൽ നിനപ്പിനസുരക്ഷമാരരേ!

കൈകാൽ തളന്നു ബലവും കുറഞ്ഞുട-

നാകവേ രോമങ്ങളും വെളുത്തേററവും

പല്ലമുതിന്നു ചൊല്ലുമിഴിനിങ്ങളാ-

യെല്ലുകളും പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ

നേത്രത്തിൽ നിന്നു നീരുമൊഴുകിപ്പോ

ഗാത്രവും ശുഷ്കിച്ചുകൊണ്ടു വിവശനായ്,

ശ്വാസങ്ങൾ മുട്ടി ശ്വാസനൻ കുപിതനായ്

കാസവും പൂണ്ടു വീഞ്ഞത്രയുമാർത്തനായ്

2070

ഭാരിദ്രവും ചൊല്ലു കേളാത മക്കളും

ഭാരവും നിന്ദചെയ്യും പുനരേററവും

മാനസേ ഭാരസുതരെന്നൊരാശയാ

വാനരം പോലെ കുപിതനായ് കേവലം

ഭക്ഷണമോരോന്നിലാശയുണ്ടാമതു

ഭക്ഷിക്കിലൊട്ടുമേ കക്ഷിക്കു ചേർന്നിടാ.

ആധികം വ്യാധികളെന്നിവയൊക്കയും

ബോധിച്ചു കൂടിടമോ പറഞ്ഞീടുകിൽ?

ആ വയസ്സു പുരുഷായുസ്സെന്നതു

* കൂറം ചിലർ ആററിരുപതെന്നും ബലാൽ 2080

എന്നതിൽ പാതിയും നിദ്രയായ് പോയിട്ടു-
മൊന്നുചരിയാതെ പൈതലായൊട്ടു നാറു
സ്നാനാശനാത്മമായ് പോം ചില കാലവും
മാനേന മറുളള കാലവും പോയിടും.

പുണ്യകർമ്മം ചെയ്തതിന്നു കാലം നൃണാ-
മെണ്ണകിലില്ലെന്നു വന്നു കൂടുന്നുതേ.
കാലം ദിവസപ്രതി കഴിയുന്നതും
കാലൻ വരുന്നതുമോക്കിയില്ലൊട്ടുമേ.
പെട്ടന്നിഹലോകദുഃഖമിച്ചൊന്നതു;
കേട്ടുകൊറവിൻ പരലോകദുഃഖമിനി. 2090

സൽകർമ്മഹീനം വസിക്കും ദശാന്തരേ
x അർക്കജൂതരണഞ്ഞീട്ടമപ്പൊഴേ.
തൊണ്ടയിൽ ശ്ലേഷ്മയും ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടഹോ
മിണ്ടുവാനും വശമല്ലാതെ വന്നിടും.
വിങ്ങി നിന്നീടുന്ന ശ്വാസഭണ്ഡത്തിനാ-
ലങ്ങടനാർത്തനായ് വീണ്ടഴിയും വിധൗ
ബന്ധുവായുള്ള ജനങ്ങളും വന്നു നി-
ന്നന്തികേ കേഴുന്നതും കണ്ടു സംഭ്രമാൽ
ഭീഷണരാം യമദൂതരവരുടെ
വേഷവും കണ്ടു ഭയം പൂണ്ടു മാതസേ 2100

ആത്മരാം ബന്ധുക്കൾ നോക്കിയിരിക്കവേ
പേർത്തു യമഭേന്മാരുമടുത്തുടൻ

* യാതനാദേഹത്തിലാക്കിട്ടു ജീവനെ
 വേദന ചേർന്നതും പറയാവതോ?
 പാശേന കെട്ടി വലിക്കും ചില വഴി
 സൂചികൾ നാട്ടി നടത്തുവോരങ്ങതിൽ
 നന്നായ് വരുത്ത മണലിലിഴയ്ക്കയും-
 മൂന്നുതമാം ഗിരിമേൽ നിന്നുരുട്ടിയും
 അങ്കുശഞ്ചോദരേ കത്തി വലിച്ചിട്ടു
 സങ്കടം ചേർന്നതെത്രയും ഭീഷണം.

2110

ലോഹത്തിനാൽ പഴുപ്പിച്ചു ചാരു നാരിയെ
 ങോഹേന ചേർത്തു തഴുകിപ്പരേററവും.

ശപാക്കളെക്കൊണ്ടു കടിപ്പിക്കയും പുന-
 രാക്കുമേറും സുപ്തജാലങ്ങൾ ചൂറിയും
 പക്ഷിജാലം നയനങ്ങളിൽ കൊത്തിയും
 ക്ഷയിയിൽ മുൽഗരംകൊണ്ടു താഡിക്കയും.
 ആയുധജാലത്തിനാലുടലെങ്ങുമേ

കായത്തെ വെട്ടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുണ്ടുനെ

ഉപ്പും മുളകും കലക്കിച്ചു മച്ചുടൻ

തപ്പാതെ മെയിലെല്ലാം ചൊരിഞ്ഞീടുവോർ 2120

വൈതരണീനദിതന്നിൽ നീന്തിക്കയും,
 ദൂതർ കൊടിലുകൾ ചുട്ടു വലിക്കയും,
 കല്ലു ചുരത്തിയും പക്കിലിട്ടാട്ടിയും
 തല്ലിയും പാറമേൽ കൊണ്ടേയുരുട്ടിയും,
 ചെമ്പുകിടാരത്തിലിട്ടു വറുക്കയും,
 വമ്പോടു കാലസൂത്രത്തിൽ കിടത്തിയും,

തൈലപാത്രത്തിലിട്ടു കാച്ചുതീയും,
ശുദ്ധത്തിലാമ്മാറു കത്തിക്കിടത്തിയും
ചിത്രമിതിൽപരമുണ്ടു നരകങ്ങ-
ളിത്രയെന്നിന്നു പറയുന്നു ബാലരേ!

2130

ഘോരമായിട്ടിരുപത്തെട്ടു കോടി പോൽ
നാരകമെല്ലാമനുഭവിച്ചേററവും
കർമ്മശേഷത്തിന്നു തക്കവണ്ണം വന്നു
ചെമ്മേ ജനിക്കുമജീവനും ഭൂമിയിൽ.
ഇതു ദേവത്തിന്നു പാത്രമാം ജീവനു
നിദ്രയിലും സുഖമെന്നു ചൊല്ലാവതോ?
ഭാനവപുത്രരേ! കേൾപ്പിനിന്നാ നിങ്ങൾ
മാനവന്മാരുടെ ദേവമെപ്പേരുമേ.
ധാത്രിയിങ്കൽ ദ്രവ്യസ്വപ്നനരകിലോ
പുത്രരില്ലാത്തു ദേവം പുനരേററവും.

2140

സന്താനമുണ്ടെന്നിരിക്കിലോ കേവലം
ഫന്ത! ദ്രവിണമില്ലാത്തതിസങ്കടം.
കാമികളായ് വിരഹേണ ദേവം ചില-
ക്കാമയംകൊണ്ടു വലഞ്ഞതിസങ്കടം.
കെല്ലോട്ടു സംസാരസാഗരം താനിതു-
മുൾപ്പൂവില്ലാത്തുപായങ്ങളൊന്നുമേ
പ്രാണനശ്നയുടെ തൃജിക്കുന്നിതു ചിലർ
കാണമാറില്ലയോ ദൈത്യകുമാരരേ!
കാലു രണ്ടുള്ളവർക്കിതു ദേവം പാരിൽ
നാലു കാലായവറിന്നു ചൊല്ലാവതോ!

2150

വക്കികൾക്കുള്ള ദേവം ഘോരമെത്രയും
വൃക്ഷത്തിനുള്ളഴൽ ചൊല്ലുന്നതാരഹോ!

ഭാത്തിനാൽ സംസാരനാഗരേ വീണിട്ടു
 നീന്തുനീതു മഹാബുദ്ധിമാനൈങ്കിലും.
 മറെറാരാലംബമില്ലാത്തീൽ ഭവാംബുധൗ
 തെററൻ വീഴ്വതു കുറമല്ലൊട്ടുമേ.
 മല്ലാരിതൻ ചരണാംബുജമാകിയ
 നല്ലോരു കല്പകശാഖിയിരിക്കവേ
 കാളം നൽക്കനിയുണ്ടെന്നിരിക്കിലും
 മോദേന * നൈംബം ഭൂജിക്കും കണക്കിനെ 2160

ബ്രഹ്മമാമാനന്ദമുണ്ടായിരിക്കവേ
 നന്മയിൽ മറെറാനന്ദമുണ്ടോ ഭൂവി?
 ലോകമിദം ഹരിതന്മയമാകയാൽ
 ലോകത്തിലുള്ളവരെബ്ഭജിച്ചീടിലേ
 ന്നലും പൂവയുമെന്ന കണക്കിനെ
 നാളികനാഭനും ലോകവുമായിട്ടും.
 സംശയമെല്ലാം കളഞ്ഞിട്ടു നിങ്ങളും
 ക്രസാതെ ചിന്തനം ചെയ്തു മകന്മനെ.
 തന്നിലിണങ്ങാത കന്നിനെക്കൊണ്ടുപോയ്
 പിന്നെയൊന്നോടണച്ചീടും കണക്കിനെ 2170

ഓരോ വിഷയേ കളിക്കും മനസ്സിനെ
 നാരായണചരണത്തിലാക്കീടുവിൻ.
 സത്തുക്കളോടു ചേർന്നു വസിച്ചീടുവിൻ
 സകത്യാ ഭഗവൽകഥകൾ കേട്ടീടുവിൻ.
 കീർത്തിച്ചുകൊള്ളുവിൻ നാമങ്ങളാദരാ-
 ലോൽനീടുവിൻ ഹരിതൻ ചരണത്തെയും

എന്നുടെ താതാജ്ഞയാലുള്ള ബാധകൾ
പന്നഗശായി താനല്ലയോ കാത്തതും?
കാത്തുകൊണ്ടിടുവാനോത്തു കണ്ടിടുവിൻ
ഭക്തവാത്സല്യമിവണ്ണമില്ലാക്കുമേ.”

2180

ഇത്തരം വാക്കു കേട്ടോരു സഖികളും
ചിത്തമോദന ചോദിച്ചിതു പിന്നെയും:-
“സത്സംഗഹീനനസുരനരപതി
മത്സരം വിഷ്ണുവോടുള്ള രാജ്യമിതിൽ
ഇപ്പോഴായിത്തവ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിനെ-
പ്പെട്ടന്നറിയിച്ചതാരെടോ സാദരം?
ചൊല്ലേണമെങ്ങോടുള്ള വണ്ണമിടം
കല്യാണസിന്ധോ! സഖേ! കനിഞ്ഞേറാവൂം”
കല്യാമാദമവർ ചോദിച്ചു നേരത്തു
മല്ലാരിദാസനും ചൊല്ലിനാനപ്പാഴേ:-

2190

“മൽപിതാവു തപം ചെയ്തതിന്നായ്പുരാ
കെല്ലോടു പോയോരു നാളിലമരണം
ദൈത്യേയവീരനേയും ജയിച്ചെന്നുടെ
മാതാവുതന്നെയും കൊണ്ടുപോകു വിധയ
വീണ്നാധരമുനി കണ്ടു വഴിയീനു
പാണികൾകൊണ്ടിങ്ങു വീണ്ടിട്ടു പോന്നടൻ
തന്നുടെ പണ്ണശാലയ്ക്കൽ വെച്ചുങ്ങനെ
വിന്നത തീർത്തു പാലിച്ചുകൊണ്ടിടീനാൻ.
എന്നുടെ മാതാവിനുള്ളഴൽ പോക്കുവാ-
ന്നത തത്ത്വപാപദേശം ചെയ്തു മാമുനി.

2200

അമ്മയും തത്ത്വപാപദേശത്തെയൊക്കയും
ചെമ്മ മറന്നിതു രാജഭോഗത്തിനാൽ.

ഗർഭസ്ഥനായന്നു കേട്ടിരുന്നീടിനേ-

നെപ്പേരും മാമുനി ചൊല്ലും മൊഴികളെ.

ഞാനവയൊന്നും മറന്നതില്ലൊട്ടുമേ

നാനും മുനികൃപയാലറിഞ്ഞീടുവിൻ.

ഉള്ളതത്രേ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു

കള്ളമെന്നു ദൈതേയനനയരേ!!”

എന്നു വേദപ്പൊരുളാം ബ്രഹ്മമുന്തിയെ

നന്നായ് പ്രകാശിച്ചു ചൊല്ലും ഭഗാന്തരേ 2210

സമ്മതി വന്നു ദനുജകുമാരരും

നിർമ്മലൻ പ്രജാഭനൈത്താഴുതീടിനാൻ.

“നിന്നുടെ സംഗമുണ്ടായതു കാരണം

ധന്വരായ് ശുദ്ധരായ് വന്നുകൂടി വരും.

അജ്ഞാനമല്ലാമകന്നിതു ദൂരവേ

പ്രാജ്ഞനാം നിന്നോടു ചേരുകയാലെടോ!

കോപങ്ങളല്ലാമകലെ നിങ്ങീ തുലോം

താപവുമില്ല നിൻവാക്കുകൾ കേൾക്കയാൽ”

എന്നുരചെയ്തവരൊന്നിച്ചിരുന്നിട്ടു

നന്നായ് പരബ്രഹ്മരൂപമുറപ്പിച്ചു 2220

നിശ്ചലരായ് തിരുനാമത്തെയും പുന-

രുച്ചരിച്ചിട്ടിരുന്നാരവനീപതേ!

ആഗമിച്ചീടിനാൻ ഭാഗ്വതം തത്ര

വേദഗേന കണ്ടിതു ബാലകന്മാരെയും.

തിണ്ണമായുള്ളോരു ഭക്തിയെപ്പുണ്ടിട്ടു

കണ്ണമടച്ചു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ

ബാലരെക്കണ്ടിട്ടു കാവ്യനും ചിന്തയാ

നാലു ഭാഗത്തുമാലോക്യ നിന്നീടിനാൻ.

മാനസേ വേവുറു ഭീനതായ് കേവല-
മാനസം താഴ്ന്നി നിരൂപിച്ചിതിങ്ങനെ:— 2230

“നമ്മെയറിയാതെ വന്നിവരോടൊ
സന്മാഗ്ഗമെല്ലാമറിയിച്ചതാരഹോ!
ഔഷ്ണാം പ്രഹ്ലാദവാക്യമോ കേവലം
പെട്ടന്നു കഷ്ടമായ് വന്നാരിവർകളും.
ഒന്നുകൊണ്ടും നമുക്കിങ്ങ വസിപ്പതു
നന്നാകയില്ലെ”ന്നറച്ച ഭൃഗുസുതൻ
ഇങ്ങലും പുണ്ടു വിറച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ
മണ്ടിനാൻ ദൈത്യരാജേന്ദ്രസ്വ സന്നിധേന.
“ദൈത്യേന്ദ്ര! കേരക്ക വാക്യം മദീയം ഭവാനു
മാല്യോദിനം കർമ്മകാരിതും(?)പോയി ഞാൻ 2240

കാലവിളംബനമെന്നിയേ വീണ്ടിങ്ങ
ബാലകന്മാരുടെ ചാരത്തു ചെന്നതേ.
പുണ്ടുകൊണ്ടാർ പരബ്രഹ്മഭാവത്തിനെ
വീണ്ടുവരുവതിൻമുമ്പേയവർകളും”
എന്നു പറയുന്ന നേരത്തു ബാലരിൽ
പിന്നെയൊരുവനും വന്നു ചൊല്ലിടീനാൻ:
“മോക്ഷമെന്നും ഭക്തിയെന്നും ബഹുവിധം
ശിക്ഷയാ ബോധം വരുത്തിയിട്ടെങ്ങടെ
മാനസമെല്ലാമിളക്കിച്ചമച്ചതു
ഭാനവേന്ദ്ര! തവ ബാലകനെന്നറി” 2250

എന്നു ചൊല്ലുന്ന നേരത്തു ദൈത്യേന്ദ്രനും
വന്നൊരു കോപം പൊറുത്തുകൂടായ്കയാൽ
പാപകന്തന്നെ വിളിച്ചു ചൊല്ലിടീനാൻ
“ഭൃഗുസാതെ കൊല്ലുക നീ മമ ബാലനെ.

ഭോജനംതന്നിൽ കൊടുക്ക വിഷമിന്നു
 വേദം വളർക്കും തനയനെക്കൊല്ലുവാൻ”
 ഭോജനംതന്നിൽ വിഷത്തെയും നല്കിനാൻ
 വ്യാജേന പാപകന്മ പുന്നരാദരാൽ.
 ഒന്നുമറിഞ്ഞീല ബാലകനെങ്കിലും
 പന്നഗശായിതാൻ കാഞ്ഞുകൊണ്ടിടിനാൻ. 2260

ഏകമേലാഞ്ഞ നേരത്തു ഭാനവ-
 നന്നേരമാരണരോടു നിയോഗിച്ചു:
 “മാരണകർമ്മം കൊല്ലവിനെന്നുടെ
 ദാരകന്തന്നെ വിരവോടു നിങ്ങളും”
 അങ്ങനെയൊന്നു ചൊല്ലിപ്പർക്കും
 മങ്ങാതെ ബാലനരികിലാമൊരു പോയ”
 ഭക്തപ്രവരനെ ഹോക്കിത്തളിവിനോ-
 ടുകതികളിങ്ങനെ നിന്നു ചൊല്ലിടിനാൻ:
 “നിന്നുടെ താതാജ്ഞയാ വന്നിതെങ്ങളും
 നന്മ! നിന്നെ വധിച്ചതിന്നെന്നറി. 2270

വിപ്രരാലെന്നിയേ മൽസൃതന്തന്നെയും
 ക്ഷിപ്രം വധിക്കാവതല്ല മററാർക്കുമേ
 ഏന്നു നിയോഗിച്ചയച്ചിതു ഭാനവ-
 നെന്നതിനാലിഹ വന്നിതു ഞങ്ങളും.
 കണ്ടിതോ കാലദോഷം മാമകമിദം
 വിണ്ടുചർവ്വെരി ചൊല്ലിടിനാനിങ്ങനെ
 എന്തിന്നു നീ വൃഥാ ചാകുന്നിതിങ്ങനെ
 സന്തതം വിഷ്ണുഭക്തിം തൃജിച്ചീടേടോ!
 ഇപ്പൊഴുതേ ഭക്തി വേണമോ ബാലക!
 കെല്ലോടു വേണമെന്നാലുണ്ടുപായവും 2280

മാനസേ ചിന്തിച്ചുകൊൾക മകന്ദനെ
ഭാനവൻ ചൊല്ലുന്നതും കേട്ടുകൊൾക നീ
ലംഘിക്കവേണ്ട ജനകവാക്യത്തെയും
പങ്കജനാഭസ്മരണയുമാമെടോ!”

ആരണരേഖം പറയുന്ന നേരത്തു
ചാരുശീലനസുരാത്മജൻ ചൊല്ലിനാൻ:
“പന്നഗശായിതന്നെബ്ഭജിച്ചീടുവാ-
ന്നിന്ന നാളെന്തുമുണ്ടോ പറഞ്ഞീടുവിൻ?
നാരായണനുടെ നാമമോതീടുകി-
ലാരെയെന്നാകിലും പേടിക്ക വേണമോ? 2290

ഉല്പാദനേത്രനെസ്സേവിച്ചുകൊള്ളു വാൻ
കല്പനയിക്കുന്തെയെന്നു വന്നീടുമോ?
എന്തു പറകിലുമെന്നുടെ ദേവനെ-
യന്തണരേ! വെടിഞ്ഞീടുകില്ലേതുമേ”
എന്നുള്ളവാക്യം നിശ്ചയ ഭൂദേവരും
വന്നോരു കോപേന ചൊല്ലിനാരിക്കുനെ:
“അന്തകന വശമായിട്ടിരിപ്പവ-
നന്തരവാക്കുകൾ ചിന്തയിൽ കൊൾവതോ?”
എന്നരചെയ്തു കണ്ഡമതിലഗ്നിയെ
നന്നായ് വളർത്തി ഫോമം തുടങ്ങീടിനാൻ. 2300

ആദിചാരക്രിയ ചെയ്യും ദശാന്തരേ
ഭാഭിർയുതമൊരു ഭൂതവും ജാതമായ്.
ഘോരമായുള്ളൊരു കൺമിഴിതന്നീനു
പാരം ചിതറുന്നു തീപ്പൊരിയേററവും.
ഊഹാരനാഭന ലോകങ്ങളൊക്കെയും
സങ്കലം പുണ്ടു മറഞ്ഞിതു മേൽക്കുമേൽ.

ശുദ്ധം കവാലവും കൈയിലേന്തി ഭൂത-
മാലോകനേന ഭവീഷ്യിച്ചു ഭിക്ഷുകൾ

* അഷ്ടാദശഭുജൈരായുധമോരോന്നു
പെട്ടന്നിളക്കി ജപിച്ചതിഭീമമായ്.

2310

പാദപാരേണ കലുഷിച്ചമഞ്ഞിതു
മേദിനിയും കടലേഴും കലുഷിതായ്.
ഭീതിയോടും നഗര്യം വസിക്കും ജനം
വാതിലുമെല്ലാമടച്ചുകൊണ്ടിടിനാർ.
ഘോരമാകുന്നോരു മാരണദേവത
ഭാരകന്തന്നോടണഞ്ഞു സംക്രമനായ്
കൂർത്ത ശുലത്തിനാലാഹ്വനിച്ചീടിനാൻ
പോറ്റും സുകുമാരമേനിമേലേററവും.
കുണ്ഡ കൂണ്ഡത്തി ജപ്താ മനതാരതിൽ
വിഷ്ണു പുരാണമുത്തിം സ്മരിച്ചുങ്ങനെ

2320

ഭക്തിയായുരളൊരു ചട്ടയും പൂണ്ടിട്ടു
ഭക്തപ്രവരനിരന്നുകൊണ്ടിടിനാൻ.
ആകും പണിപ്പെട്ടു മാരണനും പുന-
രാകലം ബാലനില്ലാഞ്ഞതു കാണ്മയാൽ
ധാത്രീസുരരോടണയുന്ന നേരത്തു
ത്രോത്രിയരും ഗമിച്ചീടിനാരാഞ്ഞായ്.
അഞ്ചരായുരളൊരു ഭൂസുരർ തങ്ങളെ
യജ്ഞാഹവീതവും പോയതറിയാതെ
ഏങ്ങുമെ ചാഞ്ഞു പൊറത്തുകൂടാഞ്ഞിട്ടു
ശാർഗ്ഗ്വിപ്രിയനവിഭക വന്നു ചൊല്ലിനാൻ: 2330

“കല്യാണവാരിയേ! പ്രല്ലാഭ! മാമക-
 മല്ലൽ കളഞ്ഞു പാലിച്ചു കൊള്ളേണമേ”
 എന്നു പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണർ തന്നെയും
 ധന്യനും കണ്ടു കൃപ പുണ്ടിതാടരാൽ
 ഭുജം പരേഷാം നിരീക്ഷിച്ചുമാട്ടുമേ
 ഉൾക്കാമ്പിലില്ലിനിലൈശ്വരമഹമെടോ!
 അന്തണർക്കുള്ളഴൽ പോക്കുവാനായിട്ടു
 ചിന്തിച്ചു കേശവൻതന്നോടു ചൊല്ലിനാൻ:
 “ശ്രീപതേ! ഞാൻ തവ ഭാസനെന്നാകിലോ
 താപം ഭിജാനാമകററീടവേണമേ” 2340

ശാർഗ്ഗ്വിയോടിങ്ങനെ ചൊന്നോരു നേരത്തു
 മങ്ങി മറഞ്ഞു മഹാഭൂതമപ്പൊഴേ
 ആധി വേറിട്ട ഭൂദേവരുമെത്രയും
 പ്രീതരായാശിയും ചൊല്ലി നടന്നുടൻ
 നിർജരവൈരിതൻ ചാരത്തു ചെന്നിട്ടു
 ലജ്ജയും പുണ്ടു നിന്നീടിനാർ മെല്ലവേ.
 കൊമ്പു മുറിഞ്ഞ വൃഷഭം കണക്കിനെ
 വമ്പുകളെല്ലാം കളഞ്ഞു ചൊല്ലീടിനാർ:
 “ബാലനെക്കൊൽവാൻ തവാജ്ഞയാ ഞങ്ങളും
 കാലേ നിനച്ചു ചെയ്തുള്ള കർമ്മത്തിനാൽ 2350

മങ്ങാത ബാലൻകരുണയില്ലെങ്കിലി-
 നെങ്ങളും ജീവിച്ചു പോരികയില്ലെടോ!”
 ഇങ്ങനെ ചൊല്ലീട്ടു ഭൂദേവരൊക്കയും
 തങ്ങൾ ഗേഹം പ്രവേശിച്ചു വാണീടിനാർ.
 അന്തണർ പോയോരു നേരമനന്തരം
 ചിന്തയാ തന്മകനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ:

“ഇതു സാമത്വമെവിടെ നിന്നിങ്ങനെ
പുതു! ഭവിച്ചതുമെത്രയുമതുതം
ശംഖരനേക്കാളധികമായ് വന്നതേ
നിന്മഹാമായകളോത്തു കാണുംവിയെഴു

2360

വേദിയരാലുത്തവിച്ച ഭൂതത്തെയും
മോദന നിന്നു ജയിച്ചതുമതുതം!
ഇന്നല്ലയോ മമ നന്മനെന്നതും
നന്നായറിഞ്ഞുകാണേനഹമാദരാൽ
വാസുദേവൻ മുതലായുള്ളമരതം
ഭൂസുരതം മുനിമാരിവരൊക്കയും
ഓത്തു കാണുമ്പോളല്ലേമാം നമ്മുടെ
ദൈത്യബലത്തിനു തുല്യമല്ലെന്നറി”
വീരനാം ദൈത്യനേവമുരയ്ക്കും വിയെഴു
ദാരകൻ കൈതൊഴുതിട്ടു ചൊല്ലിടിനാൻ:

2370

“സാരസസംഭവപുത്രനായ് വന്നിട്ടു
നേരേ പിറന്നവനല്ലോ പിതാവിഹ;
ജ്ഞാനമോ നിന്നോളമില്ല മററാഴ്ക്കുമേ
ദാനവേന്ദ്ര! ഞാനറിവതുമെന്തേഹോ!
അപ്പുതൻ തകലുളേളാരു വിശ്വാസവും
നിശ്ചലഭക്തിയിവണ്ണമില്ലാഴ്ക്കുമേ
എന്നെ നന്നായ് പരീക്ഷിപ്പു നിനല്ലയോ
പിന്നെയും പീഡ ചേർന്നുതു നീ വൃഥാ?
ഭക്തനൊരു ഭയമെത്തുകില്ലെന്നതും
ചിത്തേ ധരിച്ചല്ലയോ വിഷം തന്നതും
കാത്തുകൊള്ളും ഹരിയെന്ന ഭാവം മമ
ചിത്തേ ദൃഢമായ് ഭവിച്ചതുകൊണ്ടിനി

2380

കൈവെടിഞ്ഞീടുകയില്ല ഞാനെന്നുമേ
 ദേവോധിദേവനെയെന്നറിയേണമേ
 നാളികനാഭൻമഹിമകളൊക്കെയു -
 മാലോകനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു ഭവാൻ
 വാക്കിനാലൊന്നു മനസ്സിൽ മറെറൊന്നു താൻ
 വാക്കുകളെന്നോടു ചൊൽവതെന്തിങ്ങനെ?"
 എന്നവൻ ചൊല്ലുന്ന വാക്കുകൾ ഭാനവൻ -
 തന്നുടെ ചിത്തത്തിലേററതില്ലൊട്ടുമേ 2390

ബാലകവാക്യമാം പാലു കടിച്ചിട്ടു
 നീലോരഗം പോലെ കോപിച്ചു ഭാനവൻ
 കിങ്കരന്മാരോടു ചൊന്നാൻ "തനയനെ -
 ശ്ലക്കാവിഹീനം പിടിച്ചു ബന്ധിച്ചിനി
 തുംഗമായുള്ള ഗിരിതന്മുക്കളീന്നു
 തങ്ങാതെ ഭൂമിയിൽ തള്ളവിനഞ്ജസാ."
 ചൊന്നവണ്ണംതന്നെ ചെയ്താരവർകളും,
 കുന്നിന്മുക്കളീന്നു വീഴും ഭശാന്തരേ
 നാരായണം നരകാന്തകം മാനസേ
 പാരമുറപ്പിച്ചു വീണിതു ബാലനും. 2400

കണ്ടു നിന്നീടുന്ന മാരുതദേവനും
 രണ്ടു കരത്തിനാലും താങ്ങി മെല്ലവേ
 ഭൂതലേ വെച്ചു പുണർകൊണ്ടെത്രയും
 പ്രീതനായങ്ങനെ പോയ് മറഞ്ഞീടിനാൻ.
 അന്തം തനയനു വാരാന്തതു കണ്ടു
 ചിന്തയാ ശംബരനോടു ചൊല്ലിടിനാൻ:
 "കൊല്ലുക മായയെക്കൊണ്ടേൻ മകനെ നീ
 നല്ല കനലുകളാകുന്ന മാരിയാൽ"

എന്നവനോടു നിയോഗിച്ചതു കേട്ടു
ചെന്നു വരിച്ചു തുടങ്ങിനാൻ മായയാ 2410

ഘോരമായുള്ള കനൽക്കട്ടകൾ വന്നു
ഭാരകൻ മേനിമേൽ വീഴുന്ന നേരത്തു
ചക്രധരം ചാരുകോമളം ശ്വാമളം
നക്രേശമട്ടനം ചിന്തയായ് മേവിനാൻ.
ശൈശവിയുടെ മായ ശംഖരമായയെ
നേരേ മറിച്ചുണ്ടയച്ചു വിട്ടീടിനാൾ.
മോചിതമംഗാരജാലം നിജമെച്ചി-
ലേറ്റുന്നതു കണ്ടു സംഭ്രമാൽ ശംഖരൻ
ആത്മനായ് ദൈത്യേന്ദ്രപാരത്തു ചെന്നിട്ടു
ധാത്രി തന്നിൽ മറഞ്ഞീടിനാൻ മെല്ലവേ. 2420

പുത്രനെക്കൊല്ലുവാനുള്ള തൊഴിലുക-
ളിത്രയല്ലിന്നുമുണ്ടെന്നവയൊക്കെയും
മറ്റും പറഞ്ഞുതുടങ്ങുകിൽ കാലവും
മററൊന്നിനില്ലെന്നറിക ധാത്രിപതേ!
അന്തം തനയനില്ലാഞ്ഞസുരൻ പുന-
രന്തേ നിജഭേന്ദാരോടു ചൊല്ലിനാൻ:
“ഏതു ചെയ്തും വധിയായ്ക്കിൽ നമുക്കിവ-
നായിരേപക്ഷമതിനില്ലൊരു സംശയം.
ഇന്നു സമുദ്രയമുഷ്ടിട്ടു ബാലനെ-
യുന്നതായുള്ള പാറയുമേറുവിൻ 2430

ആഹാരമാക്കണം മൃഗനിവന്ദസൽ
* ഗ്രാഹത്തി”ന്നെന്നു പറഞ്ഞതാരനന്തരം

ഭ്രൂനാം ബാലനെപ്പാശത്തിനാലവർ
 നിദ്രയിൽ ബന്ധിച്ചു പതുവേ കൊണ്ടുപോയ്
 അംബുധി തന്നിലമുഴ്ന്നു വീരവോടു
 വന്ദലതന്നെയുമേറ്റി വന്നിട്ടവർ
 ഭാനവനോടറിയിച്ചതു കേട്ടുടൻ
 ഭീനതയും കളഞ്ഞു മരുവീടിനാൻ.
 ആനന്ദവാരിയിൽ താങ്ങുകിടക്കുമി-
 സ്സനവും മുങ്ങിക്കിടക്കും ഭഗാന്തരേ

2440

ഉഗ്രമായുള്ള ബന്ധവാഗ്നിയെന്നോത്തു
 നിർത്തിച്ചു ഭൂരവേ * ജലജ്ജലം
 എന്നതുകണ്ടു വരണനും വന്നിട്ടു
 തന്നുടെ കയ്യിനാൽ പാർത്തും തന്നെയും
 തട്ടിക്കളഞ്ഞു പ്രാറ്റാദനെ മെല്ലവേ
 കെട്ടുമഴിച്ചുടനാലിംഗനം ചെയ്തു
 തീരത്തിലാമ്മാറു ചേർത്തിട്ടനന്തരം
 വാരിധിനാഥനും പ്രീതനായ് ചൊല്ലിനാൻ
 “പുണ്യവാനേവ ഞാൻ നിന്നുടെ മേനിയെ-
 ക്കണ്ണിനാൽ കാക്കയാൽ; ധന്യനായ് വന്നു ഞാൻ:

2450

സ്വപ്നദിയാദിയാം തീർത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു
 മൂന്നുമേ തന്നെ പരിശുദ്ധനേകിലും
 മംഗലനായ നിൻ സംഗത്തിനാലിന്നു
 പൊങ്ങിന പുണ്യവാനായ് ചമഞ്ഞീടിനേൻ
 ഒന്നിനുമാശയില്ല നിനക്കെങ്കിലു-
 മിന്നു ഞാൻ നല്ലെന്നു മനങ്ങളാദരാൽ

നേരേ പരിഗ്രഹിക്കെ"ന്നു ചൊല്ലിട്ടുട -
നാരാദ്യ * പാശിയും പോയ് മറഞ്ഞീടിനാൻ.

അപ്പതി പോയൊരു നേരത്തു ബാലന-

മുറപ്പുവിലിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചിതാദരാൽ:- 2460

"എപ്പോഴുമുള്ളിലിരിക്കുന്ന നാഥനെ-
യിപ്പോഴെന്നിക്ക കാണാൻ കഴിവെത്തുമോ?

അണ്ണവം തന്നുടെ തീരത്തിരുന്നവ-

നണ്ണോജനേത്രനെയൊക്കും ദശാന്തരേ

വൈകുന്നള്ളഴൽ പോക്കവനെന്നോർത്തു

ദേവനും വൈനതേയോപരി പൊങ്ങിനാൻ

രണ്ടു പാടും ചാമരങ്ങൾ വീച്ചീടവേ,

വിണ്ടലർ പൂമലർകൊണ്ടു പൊഴിക്കവേ,

കോടിചന്ദ്രാഭ തേടും കട പൊങ്ങവേ,

പാടി നാകസ്മൃതികളാടിക്കളിക്കവേ, 2470

ശംഖനാദം പല വാദ്യം മുഴങ്ങവേ

പങ്കജനാഭനമ്പോടെഴുന്നള്ളിനാൻ.

വാരിജലോചനൻ തന്നെക്കുനീവോടു

ചാരത്തു കണ്ട യോഗീന്ദ്രപ്രവരനും.

ശ്യാമളകാന്ത്യാ വിളങ്ങിച്ചു ഭിക്ഷകൾ

പൂമകൾകാന്തൻ പുരുഷോത്തമൻ പരൻ.

ദേവദേവനുടെ പൂമേനി വാഴ്ത്തുവാൻ

നാവിനു വൈഭവമില്ല നമുക്കെടോ!

പൊന്നിൻകിരീടപ്രഭകൊണ്ടു മാനസേ

ഖിന്നത ചേർക്കും നവകോടി സൂര്യനും 2480

വണ്ടിൻനിരകളും കൊണ്ടലുമിണ്ടലായ്
 മണ്ടുമേ കന്തളകാന്തി കാണുംവിയെഴു.
 പാരിജാതകസുമമണിഞ്ഞങ്ങനെ
 താരങ്ങൾ മേലേ വിളങ്ങും കണക്കിനെ
 പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രൻ നെഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
 ചഞ്ചലം നല്ലും നിടിലന്തിലാ മാറു
 * മാലയത്താലുല്പപുണ്ഡ്രമതിനുള്ളിൽ
 മേളം കലരും തിലകവും മോഹനം.

മുല്ലബാണനുടെ വില്ലിനെപ്പോർ ചെയ്തു
 വെല്ലുന്ന ചില്ലിക്കൊടിയിണ ഭംഗിയും

2490

വാരിജം തന്നിതരും നേരല്ല ചൊല്ലുകിൽ
 ചാരു മിഴിയിണ കാണുന്നതാകിലോ
 പോററും ജനത്തിനുള്ളൊരഴൽ പോക്കുവാ-
 നേററും കരുണ കലൻ കടാക്ഷവും,
 കണ്ണാടിയോടു തീർ കൊണ്ടു പോരുന്ന
 ഗണ്ഡത്തിൽ മിന്നുന്ന കണ്ഡലകാന്തിയും,
 എറപ്പുവിനുമഴുലുള്ളിലുണ്ടെപ്പൊഴും
 കെല്ലോടു നാസികയ്ക്കൊപ്പം വരായ്ക്കയാൽ.
 ചെമ്പല്ലവാധരം കണ്ടു കമ്പിട്ടു പോയ്
 ചെമ്പരത്തിമലരെന്നിഹ ചൊൽവതും;

2500

ചിന്തയുണ്ടാകുന്നു മുത്തിനു മാനസേ
 ഭന്തത്തിനോടു സമാനമല്ലായ്ക്കയാൽ;
 സുന്ദരമാം മുഖകാന്തിയെക്കണ്ടു തോ-
 ററിന്ദവും പത്മവും കമ്പിട്ടു കൂപ്പിനാർ.

കുഞ്ചുതാൻ കണ്ണത്തിനോടുടൻ തോററല്ലോ
 അഞ്ചുധി തന്നിൽ നിന്നീടുവാൻ കാരണം.

നാരായണോരസി മേവുന്ന ഫാരങ്ങൾ
 താരകളേക്കാൾ പ്രകാശമുണ്ടേററവും.

കേശസ്തഭവും വനമാല തുളസിയും
 കണ്ണുരിലേപവും ശ്രീവത്സകാന്തിയും

2510

ഇന്ദിരാദേവി കുടികൊണ്ടരുളുന്ന
 സുന്ദരമാം തിരുമാറും മനോഹരം.

ചെമ്പൊൽക്കരങ്ങളോ തുന്വിക്കരത്തിന
 കമ്പം വരുത്തി മേവീടുന്നിതേററവും.

എത്രയും ദിവ്യമായുള്ള തോംകൊണ്ടു
 ചിത്രം വിളങ്ങും കടകാംഗദങ്ങളാൽ

മേളം കലൻ മേവീടുന്ന തുക്കരം
 നാലിലും ശംഖു ചക്രം ഗദ പത്മവും

ബ്രഹ്മാണ്ഡമെല്ലാമടങ്ങുന്ന കക്ഷിയിൽ
 നിർമ്മലമായുള്ള നാഭീനളിനവും

2520

മങ്ങാത പീതാംബരം പൂണ്ട മധ്യവും
 തൊങ്ങൽ പലതരം ഭംഗി പൂണ്ടിങ്ങനെ

ഉന്നിദ്രകാന്തി കലൻ രത്നങ്ങളാൽ
 മിന്നുന്ന കാഞ്ചിയും മേളവുമങ്ങനെ

കാർമുകിൽ വണ്ണവും പീതാംബരാഭയും
 കാർമേഘവും മിന്നലെന്ന കണക്കിനെ

മത്തേകകുന്ദത്തെ വെന്ന ജംബനവും
 പൊൽത്തുണുപോലേ വിലസും തുടകളും

ചെപ്പിനു ശില്പം പഠിപ്പിച്ചുമേവീട്-
 മുല്ലലലോചനൻചാരുമുഴുകഴൽ

2530

കേതകിമൊട്ടിനും കേകികണ്ണത്തിനും
 ഖേദമുണ്ടാക്കുന്ന ജാനപായങ്ങളും
 പൊന്നുംചിലമ്പും മണികളാലേററവും
 മിന്നും നെരിയാണിയുമതിമോഹനം
 തുവപ്പതുമലക്വതു കുറുതു-
 ബന്ധി പൂവടി കാണുന്നതാകിലോ
 ശില്പമായുള്ള വിരലും നഖങ്ങളും
 പത്മരാഗേ പേൻ വളം കണക്കിനെ
 പങ്കുജം തന്നിതളോടു തുല്യം വിരൽ
 തിങ്കൾശകലമല്ലോ നഖപംക്തിയും.

2540

ഭക്തനുള്ളോരഴൽ പോക്കേണമെന്നോർത്തു
 മുക്തിഭൻ പ്രത്യക്ഷനായി നിന്നീടിനാൻ.
 അഗ്രേ വിളങ്ങുന്ന നാഥനെക്കണ്ടുടൻ
 വ്യഗ്രമകന്നു പ്രശ്നാഭനമാദരാൽ
 മാനമില്ലാതൊരു ഭക്തിയുണ്ടാകയാ-
 ലാനന്ദബാഷ്പനദിയിൽ മുഴുകിട്ടു
 പൂമകൾകാഞ്ഞനെക്കണ്ടു സന്തോഷേണ
 കോൾമയിർക്കൊണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചേററവും
 നാഥൻ തിരുമുഖം നോക്കിനോക്കിപ്പുതം
 ബോധം മറന്നു വീണാൻ ധരണീതലേ.

2550

ദുഷ്ടപാ ഹരി നിജഭാസം കരുണയാ
 പെട്ടെന്നെടുത്തു തഴുകിട്ട മെല്ലവേ
 അങ്കേ കിടത്തി മുക്കുൻ തിരുവടി
 തങ്കരംകൊണ്ടു പൊടികളഞ്ഞാദരാൽ
 ബാല! കളക മോഹഭ്രമമെന്നതു
 പാലൊത്ത തുമൊഴി കേൾക്കയാൽ മെല്ലവേ

കണ്ണമടച്ച ശീശ്രമെഴുന്നേററവൻ
 ഒണ്ഡായമാനം നമസ്കരിച്ചാദരാൽ
 അഞ്ചലി പൂണ്ട സഗൽഗദവാക്കിനാൽ
 കഞ്ചവിലോചനനോടു ചൊല്ലീടിനാൻ:— 2560

“തെററന്ന ഞാൻ ചെയ്ത കുററങ്ങളൊക്കയും
 പോററീ! പൊറുത്തരുളേണം കൃപാനിയേ!
 നിൻമടിയിലിരുന്നേനടിയനതു
 നന്മയല്ലൊട്ടുമേ പാറ്റുകണ്ടോളവും”
 ഏന്നുരചെയ്തു വണങ്ങുന്നവനോടു
 മന്ദസ്തിതം ചെയ്തരുളി മുക്കുനും:
 “മാതരം പൈതൽ ചവിട്ടുമാറിലൂയോ
 ചേതസി നീ പിഴയെന്നു ചിന്തിക്കൊലാ
 ഉന്നതഭക്തി പൂണ്ടീടും ജനങ്ങളു-
 മെന്നുടെ ജീവനേക്കാൾ വലുതെന്നറി. 2570

ഭക്തിയാകുന്ന പാശേന ബന്ധം തനി-
 കത്തലായുള്ള പാശക്കുയമായ് വരും
 ഒന്നിലുമാശയില്ലാ നിനക്കെങ്കിലു-
 മിന്നു വേണ്ടും വരും നൽകുന്നതുണ്ടു ഞാൻ”
 എന്നരുൾചെയ്തതു കേട്ടു പ്രഭാഭനം-
 മന്നോരമേ ഭഗവാനോടു ചൊല്ലിനാൻ:
 “പങ്കജലോചന! നിന്നുടെ ഭക്ത-
 വൻകടൽ തന്നിൽ നിന്തിക്കളിച്ചീടുവാൻ
 സന്തതമെത്തുകിലിന്നടിയനു മ-
 റെററു വരും വേണ്ടതു കരുണാനിയേ! 2580

വേധാവു മുഖായ വാനവരൊക്കയും
 നാഥ! ഭവന്തമീക്കി ചൂകൊണ്ടീടുവാൻ

സേവ ചെയ്യുന്നിതു കേവലമാശയാ
ജീവപത്രത്തുചമപ്പൊഴും മായവ!
അങ്ങനെയുള്ള നിന്നെക്കണ്ടുകിട്ടുകി-
ലെങ്ങനെ തൃപ്തി വരുന്നിതു മാനസേ?
ഞാനിഹ കണ്ടുള്ള സൗഖ്യമോർത്തിടീനേൻ
ധ്യാനം ഭഗാംശവുമില്ല ജഗൽപതേ!
വാസനയാക്കും തടുക്കരുതെങ്കിലും
ഭാസനാമെന്നിൽ കരുണയുണ്ടാകണം. 2590

ഉള്ളിലടക്കിയിട്ടിന്റിയമൊക്കവേ
വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയും കായ്കനി തിന്നിട്ടു
പഞ്ചാഗ്നിമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നും വിവിധമായ'
വെഞ്ചമയയോരോ തപസ്സുകൾ ചെയ്തും
നിൻമറിമായമറിഞ്ഞുകൂടായ്ക്കാൽ
കർമ്മങ്ങൾ പൂണ്ടു കളിക്കുന്നിതോറവും.
ബന്ധവും മോക്ഷവും ഭോമവും ഭേദിയും
ചിന്തിക്കിലോ തവ ധായയത്രേയതും
നിമ്ബലമാനസം തന്നെ നിലയനം
നന്മ തേടും മഹതാം മതമായതും 2600

കാരുണ്യവാരിധേ! തപച്ചരണാംബുജം
നേരേ മനതാരിൽ പെച്ചുകൊണ്ടീടുന്ന
സമ്മതനായുള്ള ഭക്തന്റെ മാനസം
നിമ്ബലമത്രയുമെന്നു ചൊല്ലുന്നുതേ.
എന്നതിനാൽ മമ ജന്മജന്മങ്ങളി-
ലുന്നതഭക്തി വന്നീടുവാൻ നൽവരം
വേണമിതെന്നിയേ ഭക്തി മറെറാന്നമേ
കാണിപ്പോലും കൊതിയില്ല ജഗൽപതേ!"

എന്നവൻ ചൊന്നതു കേട്ടു മകനും
വെണ്ണിലാവഞ്ചിച്ചിരിച്ചുരുളീടിനാൻ: 2610

“ദേവകളെക്കണ്ടുകൊള്ളേ നമെങ്കിലു-
മാവോളവുമെല്ലതല്ലെന്നറികേടോ!
മാമപി കണ്ടുകൊൾവാനതിലും പണി
മാമനിമാർക്കുമസാധ്യമിതെന്നറി.
മുക്തി നിനക്കു നല്കേണമെന്നിട്ടിഹ
വ്യക്തമായ് മുത്തിം ധരിച്ചു വന്നേനഹം
മങ്ങാതെ ഭക്തിയത്രേയപേക്ഷിച്ചു നീ-
യങ്ങനെയൊരുതാരല്ലെന്നു ചൊന്നതും?”
പൂമകൾകാത്തനളും ഹൊഴി കേട്ടു
കോമളബാലനും ചൊല്ലിനാനപ്പൊഴേ:- 2620

“ഭക്തി വളിച്ചുള്ള സജ്ജനത്തിന്നു നീ
മുക്തി കൊടുപ്പതുമതുളതമല്ലയോ!
താപത്രയമായ നല്ലോരിരുട്ടിന്നു
ദീപമായുള്ളതു ഭക്തിയത്രേ ദ്രവം.
* അഷ്ടാംഗയോഗമുണ്ടാകിലെല്ലാർക്കുമേ
പെട്ടന്നു മോക്ഷം കൊടുക്കുമല്ലോ ഭവാൻ
സ്വപ്നമായുള്ള തിരുനാമമൊന്നിനോ-
ടല്ലത! നീയുമെതിരല്ല പാക്കിലോ.
ഭക്തിയത്രേ നിന്നിലും വലുതായതു
ഭക്തബന്ധോ! നിരൂപിച്ചു കണ്ടോളവും 2630

തന്നീടുക മഹാഭക്തിതന്നേ ഭവാ-
നിന്ദിതമാതു ചേരുന്ന പുണ്യാംബുധേ!”

* യമം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യാഹാരം, യുനോ
ധാരണ, സമാധി.

നിശ്ചലഭക്തിയെ തന്നെയുറച്ചുവ-
 മച്ചുതനോടു ചൊല്ലിടും ഭഗാന്തരേ
 കണ്ടിതു പ്രഹ്ലാദനുണ്ടായ ഭക്തി വൈ-
 കുണ്ഠനും പ്രീതിയോടേവമുള്ളിനാൻ:-
 “എന്തു നിൻ ചിന്തയിലിച്ഛയതൊക്കയും
 ചന്തമായ് തന്നേനിതെന്നറിഞ്ഞീടു നീ.
 ഞാനിനിപ്പോകുന്നു വൈകുണ്ഠലോകത്തു
 ഭീനനായിടൊലാ പോയെന്നു മാനസേ.

2640

‘മാതാഷഡ്വിംബത്തിലും പാൽക്കടലിലും
 പേർത്തു വൈകുണ്ഠത്തിലുമിരിക്കും ഹരി.’
 മുഖരായുള്ള വരിങ്ങനെ ചൊല്ലുവോ-
 രുഖരോദം ഭക്തരുള്ളിലിരിപ്പു ഞാൻ.
 തന്നുടെ ഗേഹത്തിലഗ്നി പിടിക്കിലോ
 മന്നിലാറെങ്കിലും നോക്കിയിരിക്കുമോ?
 എന്നതുപോലെ മൽഭക്തനു സങ്കടം
 വന്നാലതു കണ്ടിരിക്കയില്ലേഴു ഞാൻ.
 ടുഷ്ടനെക്കൊല്ലുവാനായിട്ടിനി മേലി-
 ലെട്ടുനാളുള്ളിൽ വരുന്നതുമുണ്ടോടാ?

2650

പെട്ടന്നു തൂണിൽ നരസിംഹമായ് ജനി-
 ച്ചിഷ്ടമായന്നു കാണാം നിനക്കിനിയും.”
 മേൽ വരും കാര്യമരുൾചെയ്തു മെല്ലവേ
 ദേവനും തത്ര മറഞ്ഞരുളീടിനാൻ.
 മായവൻ മന്ദം മറഞ്ഞതു കണ്ടുള്ളി-
 ലായി പുണ്ടേററവും കേണു കമാരനും,
 ഒട്ടു നാൾ വേല ചെയ്തിട്ടു യത്നംകൊണ്ടു
 കിട്ടിയോരത്നം കളഞ്ഞവനെപ്പോലെ

ദേഹസുരണയുമെന്നിയേ ശോകിച്ചു
മോഹവും നീക്കിയിരുന്നാനന്തരം.

2660

കൂന ലോകത്തെയും മൂന്നാമളന്നോരു
ദേവനും പ്രത്യക്ഷനായിക്കരുണയാ
താങ്ങിയെടുത്തു തഴുകി നിന്നീടുന്ന
മംഗലയോഗിയെ വീക്ഷിതമാശയാ
വന്ന കണക്കെത്തരണി പൂർവാദ്രിമേൽ
നന്നായുടിച്ചു തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങിനാൻ.
ഭാനുവിനെയെക്കണ്ടു പ്രാണാഭനും തദാ
മാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നീടിനാനാദരാൽ;
ഉത്തമന്മാർ പരബ്രഹ്മാവിഞ്ഞിട്ടു
ചിത്തപത്മേ കണ്ടിരിക്കും കണക്കിനെ.

2670

അർക്കൻ പ്രകാശിച്ച നേരം തമസ്സക-
ളാക്കയും നീങ്ങി മറഞ്ഞിതു ദൂരവേ;
മാനസത്തിങ്കലുള്ള സ്വകാരങ്ങളും
ജ്ഞാനേന മാഞ്ഞു പോയിടും കണക്കിനെ;
വാരിജമെല്ലാം വിരിഞ്ഞു ശോഭിച്ചതേ
ശൗരികഥ കേട്ട ചിത്തം കണക്കിനെ;
അർക്കനെയെക്കണ്ടു വന്ദിച്ചു യോഗീന്ദ്രനും
തൽക്ഷണം തന്നെ രാജ്യമകംപുക്കാൻ,
കാരണപുരുഷനെയെക്കണ്ടു തോഷണ
പാദം തെളിഞ്ഞു പുണർകൊണ്ടങ്ങനെ.

2680

“നാരായണാഖിലാധാര! ജഗന്നാഥ!
കാരണപുരുഷ! ചിന്തയ! സന്തത!
ദാശരഥേ! രാഘരാമ! ദയാനിയേ!
ആശരാഭേ! ഹരേ! കേശവ! മാധവ!

വിഷ്ണോ! മകന്ദ! ഗോവിന്ദ! മരാനന്തക!
 കൃഷ്ണ! കരുണാകര! കമലാപതേ!
 നന്ദതന്ത്രജ! വൃന്ദാരകവന്ദിത!
 വൃന്ദാവനേ പശുവൃന്ദരക്ഷാകര!
 മീനായി വേദങ്ങൾ വീണ്ടുകൊൾവാൻ പുരാ
 ഭാനവനെക്കൊലവെയ്ക്ക ഭാമോദര! 2690

വിണ്ടലർ പണ്ടു പാലാഴി കടഞ്ഞ നാൾ
 തിണ്ണന്ന മുങ്ങും മലയുയർത്തിടുവാൻ
 വണ്ണം തിരങ്ങോരു ക്രമംകൃതി പൂണ്ടു
 തിണ്ണം മലയെച്ചുവക്കും മധുരിപോ!
 ഇമ്മഹിതനെ ഹിരണ്യാക്ഷഭാനവ -
 നംബുവിൽ കൊണ്ടുപോയ് താഴ്ന്നു ഭഗാനരേ
 * പോതിയായ് ഭാനവൻതന്നെയും കൊന്നിട്ടു
 ധാതിയെ വീണ്ടോരു ധാതിധരപതേ!
 ഈരേഴുലോകമുള്ളേണമെന്നിട്ടു
 നേരോടു വാമനനായിപ്പിറന്നിട്ടു 2700

ഈരടിയിട്ടുളന്നുകൊണ്ടിടുന്ന
 നാരായണ! സരസീരഹലോചന!
 ഉഗ്രരാജേന്ദ്രോരസുരരാജാക്കളെ
 നിഗ്രഹിച്ചീടുവാൻ ഭാഗ്വതരാമനായ്
 വിക്രമം പൂണ്ടു മുപ്പേഴുവട്ടം കൊന്ന
 ചക്രപാണേ! ഗോപതേ! മധുസൂതേ!
 മിത്രവംശത്തിൽ ഭഗവതപുത്രനായ്
 ചിത്രമായ്വന്നു പിറന്നിട്ടു സംഗരേ

പത്രികൾകൊണ്ടു രാത്രിഞ്ചരവീരരെ
മിത്രാത്മജാലയേ പേൽത്ത രാമ! ഹരേ! 2710

രോഹിണിക്കുരൂപം നല്ല കമാരനായ്
നീ ഹലരാമനായ് വന്നു ജനിച്ചുടൻ
ആഹവേ ഭൃഷ്ഠരസ്സംഹരിച്ചീടുന്ന
മേഘവണ്ണ്! കടൽവണ്ണ്! ജഗൽപതേ!
ഭൂഭാരമെല്ലാമകരേണമെന്നിട്ടു
ശോഭയോടമ്പാടി തന്നിൽ വളന്നു നീ.
വൈവേം കാട്ടിക്കളിച്ചുകൊള്ളും പന്ത-
നാഭ! നരകരിപോ! നളിനേക്ഷണ!
ആക്കുമോടേ കലികാലത്തു വന്നു നീ
മൂർഖരെയൊക്കയും സംഹരിച്ചീടുമേ 2720

ഇന്നു നരസിംഹരൂപമായ് കേവലം
വന്നു ദൈത്യേന്ദ്രനെസ്സംഹരിച്ചീടുടൻ
ഖിന്നത ലോകത്തിനുള്ളതു പോക്കുന്ന
പന്നഗശായിൻ! പുരുഷോത്തമ! ഹരേ!
കാരുണ്യഭാജന! ശാശ്വതപൂരണ!
പുണ്യപുരാണധാമപ്രഭോ! ഗോവിന്ദ!
സാനന്ദമെൻ നന്ദനന്ദന! മാം വിന്ദ*
മാം വിന്ദ ഗോവൃന്ദലാളനതൽപര!
ഏതു നാളിങ്ങനെ സംസാരസാഗരേ
അതു പതിച്ചു കിടന്നു വിവശനായ് 2730

സംസാരവങ്കടൽ തന്നിലുളളോരഴൽ
കംസരിപോ! ഭവാൻ താൻ കളയേണമേ.”

---

* മാം വിന്ദ = എന്നെ പരിഗ്രഹിച്ചാലും

ഏന്നിവണ്ണമയരെപ്പറയുന്നതു
 നിന്ന മഹാജനം കേൾക്കും ഭഗാന്തരേ
 നന്നെന്നത്രയുമെന്നു ചൊല്ലിദൂതം
 ചെന്നു വണങ്ങി സ്തുതിച്ചു ഭക്ത്യാ ചിലർ,
 ഭ്രാന്തിയത്രേയിതു ചൊന്നാരിതി ചിലർ.
 എന്തെടോ മുന്നമേയുണ്ടിതെന്നാർ ചിലർ,
 ശാന്തനാകുന്നോരു പ്രഹ്ലാദനിങ്ങളനെ
 ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ പറഞ്ഞു വീഥികളിൽ 2740

നേരേ വരുന്നതു കണ്ടോരസുരകൾ
 പാരാതെ ഭാനവനോടു ചൊല്ലിടിനാർ.
 “നിന്നുടെപുത്രനെസ്സാഗരേ കൊണ്ടുപോയ്
 നന്നായമുഴിക്കുളഞ്ഞാരസുരകൾ
 എന്ന വിശേഷമോ കേട്ടുതല്ലോ പുന-
 രിന്നവൻ ജീവിച്ചുയൻകൊണ്ടിടിനാൻ”
 എന്നവർ ചൊല്ലുന്ന നേരമസുരനും
 വന്നോരു കോപാൽ ചുവന്നിതു കണ്ണുകൾ
 “ദുഷ്ടനെക്കൊല്ലുവാൻ സാഗരമദ്ധ്യത്തി-
 ലിട്ടു മലയേറിക്കൊന്നുവെന്നോളു ഞാൻ 2750

കഷ്ടമേ ജീവിച്ചുപോന്നാകിലിന്നിനി-
 ത്താഴ്ച പിടിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങു വന്നീടുവിൻ”
 എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടുവരപ്പൊഴേ
 ചെന്നു കുമാരനെക്കൊണ്ടുവന്നീടിനാർ.
 വന്ദനം ചെയ്തു പിതാവിനെക്കണ്ടിട്ടു
 നിന്നിതു ബാലനമെന്നുമാദരാൽ.
 പുത്രനെ നോക്കിയസുരനമപ്പൊഴേ
 മുതുകവേ നാത്തു കരവാട്ടുമായ് ദൂതം

ചൊല്ലിനാൻ മല്ലാരിതൻപ്രിയൻ തന്നോടു
 “കൊല്ലവൻ നിന്നെ ഞാനില്ല കില്ലേതുമേ. 2760

ഓഷ്ണമുലോ! ഹരിതന്നെ വെടികയോ
 വെട്ടുകൊണ്ടുതകൻവീട്ടിനു പോകയോ
 രണ്ടിലൊന്നിന്നു വരുത്തുന്നതുണ്ടു ഞാൻ
 കണ്ണുമുലോ! രണ്ടിലേതെന്നു ചൊല്ലു നീ.
 ഏല്പാം നിനച്ചിന്നു ചൊല്ലുകിലെന്നോടു
 കൊല്ലവൻ നിന്നെ ഞാനില്ല കില്ലേതുമേ.
 വല്ലാത്ത വാക്കു പറയരുതിന്നിമേൽ
 .....”

* സന്ധി രണ്ടിങ്ങനെ ഭാവന വൻ ചൊന്നതു
 മന്ത്രികൾ കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചുണ്ടുസാ 2770

എന്തിവരുത്തരം ചൊല്ലുന്നതെന്നുള്ള
 ചിന്തയാ ബാലനെ നോക്കിനിന്നിടിനാൻ.
 അപ്പോൾ ഹിരണ്യനോടായിക്കൂ പാനിധി
 കെല്ലോടു ചൊന്നതു കേൾക്കേടോ ഭൂപതേ!
 “എങ്ങും നിറഞ്ഞിരുന്നീടുന്ന ഭേവനെ-
 യെങ്ങനെ കൈവെടിയുന്നു ഞാനോക്കിലോ?”

അങ്ങനെ കേട്ടു ഹിരണ്യനതന്നേര-
 “മെങ്ങുമുണ്ടെങ്കിലിതുതൂണിലുണ്ടോ ഹരി?”
 “തൂണിലുമുണ്ടു തുരുമ്പിലുമുണ്ടുഹോ!
 കാണുകിൽ നിന്നിലുമെന്നിലുമുണ്ടുടോ!” 2780

സ്തംഭത്തിലുണ്ടെന്നു കേട്ടു കോപം പൂണ്ടു
 വമ്പോടു സ്തംഭത്തിലൊന്നു തച്ചീടിനാൻ.

പാടവമോടവൻ താഡിച്ച നേരത്തു
 കോടയിടിപോലെ നാടമുണ്ടായിതേ.
 തെറ്റൊന്നതു കേട്ടു ഞെട്ടിനാൻ ഭാനവൻ
 മറുത്തു വർകളും മണ്ടിനാൻ ഭീതരായ്
 ഈരേഴു ലോകം പൊടിപെടുമാറുള്ള
 ചോരനാഭം കേട്ടു നേരത്തു ഭാനവൻ
 എട്ടു ദിക്കിലും നോക്കുന്ന നേരത്തു
 പെട്ടെന്നു സ്തംഭത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു

2790

ചോരമാകും നരസിംഹാകൃതി പുണ്ട
 വാരിജനേതനെന്നുണ്ടാനസരനം.
 വട്ടമായുള്ള മിഴിയിന്നു ചെങ്കനൽ-
 കടകൾ പൊട്ടിച്ചിതരുമാറങ്ങനെ
 പശ്ചാത്തീയാ മൊട്ടുവെല്ലുന്ന ഭംഗങ്ങൾ
 ഭൂപാ ലലമനം പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു.
 കണ്ണങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു ഭണ്ഡമുണ്ടാകുന്ന
 ചണ്ഡർക്കു മാനസേ.....
 മന്ദരം തന്നുടെ കന്ദരം തന്നെയും
 നിന്ദ ചെയ്യും മുഖകന്ദരം പാക്കിലോ

2800

നീണ്ടുരുണ്ടുള്ള ഭൂജങ്ങളെക്കണ്ടുമ്മി-
 ലിണ്ടലായ് കണ്ടവരൊക്കെയും മണ്ടിനാൻ.
 ഭാരണപാദചാരേ ജനിച്ചുജ്ജ്വല
 മാരുതൻ മേരുവെക്കൂടെയിളക്കുന്നു.
 സൂര്യകോടിപ്രഭാധാരമാണം ഹരിം
 പൂർണ്ണമാണം വപരാത്യരൂപം ഭജേ.
 ഉഗ്രമാകും നരസിംഹത്തെയമ്പിനോ-
 ടശ്ശേ നിരീക്ഷ്യ ചിന്തിച്ചിതു ഭാനവൻ:

“ഇങ്ങനെയുള്ള മുഗന്തെയൊരിക്കലും
മെങ്ങുമേ പണ്ടു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുമില്ലവോ! 2810

മെച്ചമായ് വന്നുകൊണ്ടിടുന്നിങ്ങനെ
നിശ്ചയമിനിയ വിജ്ഞവെന്നുള്ളതും.
എത്രയും നന്നാമോ കണ്ടുകിട്ടിയതാ-
ശ്ശുരുവക്കൊപ്പവ”നെന്നോത്തു ഭാനവൻ
വാളുമിളക്കിയടുക്കുന്നതു കണ്ടു
ബാലനും കാലു പിടിച്ചു ചൊല്ലിടുന്നാൻ:
“താത! നീ മുഖരെപ്പോലെയെന്തിങ്ങനെ
നാഥ! തുടങ്ങരുതല്ലോ മഹാമതേ!
ഇന്നിവൻ പന്നഗശായി താനെന്നതു-
മൊന്നുമറിയാഞ്ഞതെന്തു ഭവാനാമോ? 2820

എന്നതറിയാതെ ചെന്നെതിർത്തീടുകിൽ
കൊന്നീടുമേ ഹരിയെന്നതറിഞ്ഞുകൊൾ.
ഇഴരേഴുലകിന്നു വേരായ് മരുവുന്ന
നാരായണൻ നരസിംഹമായ് വന്നതും
പാവകനോടുന്നെന്നു തുണപോലെ
ദേവധിനാഥനോടേക്കുരുതൊടുമേ.
മല്ലാരിയെച്ചെന്നു കൈവണങ്ങീടുകിൽ
നല്ലതു വന്നുകൂടാ ഭവാനേററവും
ഓരാതെ ചെന്നെതിർന്നിതെന്നാകിലോ
നേരേ മുതന്നെന്നു നിണ്ണയിച്ചീട നീ” 2830

എവം ബഹുവിധം പ്രാണാവക്യങ്ങൾ
ദേവരി കേട്ടു കപിതനായേററവും
തുള്ളുന്ന വാളുമായ് ബാലനെ വെട്ടുവാൻ
വല്ലഭമോടുമോങ്ങീടും ഭഗാന്നരേ

എന്നതു കണ്ടു നരസിംഹരൂപിയു-
 മൊന്നു കരിച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ടിടിനാൻ
 കയിലെ വാളും പരിച്ചുക്കുറിഞ്ഞിട്ടു
 പയ്യവേയൊന്നു തച്ചാനസുരേന്ദ്രനെ.
 ദാനവൻവൻപടക്കൂട്ടങ്ങളൊക്കെയും
 ഭീനരായ് മുന്നമേ പോയൊളിച്ചിടിനാൻ. 2840

തല്ല കൊണ്ടപ്പോളസുരനും കോപിച്ചു
 മല്ല കൊണ്ടേറു മുക്കുനനോടേറവും
 യുദ്ധോവലോകായ നാകവാസികളും
 സതപരമന്തരീക്ഷേ നിരന്നീടിനാൻ.
 ദാനവനും ഹരിയും തമ്മിലുള്ള പോ-
 രാനയും സിംഹവുമെന്ന കണക്കിനെ
 ഒന്നുകൊണ്ടും ജയം വാരാഞ്ഞ നേരത്തു
 തന്നെ മറന്നു കോപിച്ചു മല്ലാരിയും.
 മായവൻതന്നുടെ കോപം വിലോകിതും
 ഭീതിയുണ്ടാകയാലെന്ന കണക്കിനെ 2850

ആയോധനം കണ്ടു നിന്ന തരണിയും
 പോയ് മറഞ്ഞിടിനാനാബുധി തന്നിലും.
 പോരും പൊരുതെന്നോത്തു മുക്കുനനും
 വീരോടു ചെന്നു പിടിച്ചു ഗതശ്രമം
 പാരം ചുഴറിപ്പിടിച്ചു വേഗത്തോടു
 വാരത്തിലാമ്മാറു വെച്ചിട്ടു തന്നുടെ
 കൂത്ത് നഖങ്ങളാൽ മാറു പിളർന്നിട്ടു
 ചീത്ത് കോപാൽ കുടർമാലയും മുടിനാൻ.
 നാഥൻ നഖംകൊണ്ടു മാറു പിളർക്കുമ്പൊ-
 ളാതുരനായ് വന്നു ദാനവവിരനും 2860

ഘോരനാദേന മുക്തനെ നോക്കിട്ടു
 പാരാതെ ചൊല്ലിനാനേരും വിവശനായ്:
 “ആന കുതിരകൾ തേരുകളെത്രയും -
 മാനത്തലവരായുള്ള പടകളും
 അററമില്ലാതോളമുള്ള ശത്രുക്കളും
 മറ്റും പലവകയുണ്ടായിരിക്കവേ
 ആയുധഹീനനാമെന്നെയെന്തിങ്ങനെ
 മായയാ കൊൽവതു ധർമ്മമല്ലാട്ടുമേ
 ആയോധനേ ശൂരരായവരൊക്കെയും -
 മായുധഹീനനെക്കൊല്ലമാറില്ലല്ലോ.”

2870

എന്നവൻ തന്നോടരുളി മുക്തനും
 “മുന്നം വരഞ്ഞ നിരൂപിച്ചുകൊൾക നീ
 ഇന്നിദൃശഗ്രീവനായിപ്പിറക്കെടോ!
 നന്നായിരുപതു കൈകളോടും മുദാ
 അന്നു ഞാൻ മാനഷനായിപ്പിറന്നിട്ടു
 ജന്മേ സന്ധൈര്യം വധിക്കുന്നതുണ്ടല്ലോ.”
 ഏവമരുൾചെയ്ത നേരത്തു ദേവദാരി-
 ജീവനും ദേവലോകേ ഗമിച്ചു തദാ.
 ദൈത്യേന്ദ്രജീവിതം പോയോരു നേരത്തു
 പ്രീത്യാ നരമലർ പെയ്യാരമരകൾ.

2880

ഭദ്രഭീവാളം മുഴങ്ങിച്ചു ദേവകൾ
 റാന്നി കലൺ പുകഞ്ഞു തുടങ്ങിനാർ:—
 “മായവായ മധുസൂദനായ നമോ
 നാഥ! കരുണാകരായ തന്മൈ നമഃ
 സാധുജനപരിപാലായ തേ നമഃ
 ശ്രീധര! ഭൂമിധരായ തന്മൈ നമഃ

തതപായ സത്യാസ്വരൂപായ തേ നമഃ
 സത്യാത്മകായ സൗമ്യായ തസ്മൈ നമഃ
 ഉത്തമായ പുരുഷോത്തമായ നമോ
 മുകുതിദാനായ മുകുന്ദ തസ്മൈ നമഃ

2890

കാരണായ കരിമോക്ഷദായ നമോ
 നാരായണായ നരാഹരയേ നമഃ
 പങ്കജലോചന! നിൻകൃപയെന്നിയേ
 സങ്കടവൽകടലേക്കടക്കാവതോ?
 അന്നന്നു വന്നുള്ള സങ്കടമൊക്കയും
 മുന്നമേ തീർത്തു പാലിക്കുന്നതാകിലും
 ഇന്നു ഹിരണ്യനെക്കൊന്നു പാലിക്കയാൽ
 നന്നായ് സുഖിച്ചു വാണീടാം ചിരം വിഭോ!”
 ആദിത്യേന്ദ്രാർ പുകണ്ണു പലതരം
 മോദനേ പൂമലർ തുകിനിന്നേററവും

2900

നാരസിംഹാകൃതി പൂണ്ട മുകുന്ദന്റെ
 ഭാരണകോപമകററുവാൻ മാനസേ
 കെല്പില്ലയാത്തമരന്മാരുമപ്പൊഴേ
 ഉല്പലമാതുരനോടു ചൊല്ലീടിനാർ:
 “ചെന്താരിൽമാതേ! ഹരിപ്രിയേ! നിന്നടെ
 കാന്തസ്വ രോഷം കളക നിൻ വാക്കിനാൽ
 മല്ലാരികോപമകററുവാൻ മാനസേ
 വല്ലഭോഷ്മിപ്ത നിനക്കെന്നിയേ.
 നാഥൻ ജഗന്മയനെന്നു വരികിലും
 പാതിമെയ് നീയല്ലയോ ജഗന്മാഹനേ!”

2910

വൃന്ദാരകന്മാർ പറഞ്ഞതു കേട്ടു-
 നിന്ദിരാഭേവിയരുചെയ്തിതാദരാൽ

“പന്നഗശായിതൻ കോപത്തെ ഞാനഹോ
 മുന്നമൊരുനാളും കണ്ടതില്ലിങ്ങനെ
 പാരം ഭയമുണ്ടു കാണുകിൽ മാനസേ
 ചാരത്തു ചെന്നുകൂടാ കേവലം മമ”
 ദേവിതാനേവം പറയുന്നനേരത്തു
 ദേവകൾ പ്രഹ്ലാദനോടു ചൊല്ലിടിനാർ:
 “ബാല! സഖേ! നരസിംഹരൂപമിദ-
 മാലോകിതും ധൈര്യമില്ല ഞങ്ങൾക്കഹോ! 2920

നീയങ്ങരികത്തു ചെന്നു വന്ദിക്കിലോ
 നായകനേററം കരുണയുണ്ടായ് വരും
 ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയൊരു കാര്യമാദരാൽ
 ഇങ്ങനെ ചെയ്യൂണ”മെന്നു ചൊല്ലിടിനാർ.
 ഇത്തരം ദേവകൾ ചൊല്ലുന്നനേരത്തു
 ഭക്തനും ചെന്നു ഹരിയെ വണങ്ങിനാൻ
 പാരമായുളളൊരു കോപവും ഭക്തനെ-
 ച്ചാരത്തു കണ്ടു കളഞ്ഞു മകനും
 സിംഹം മൃഗാണാം ഭയാനകമെങ്കിലും
 സ്നേഹമുണ്ടാം നിജപൈതലിലെപ്പോലെ. 2930

ഐത്രയും കൃദ്ധനായുള്ള സുപ്തനിന്നു
 ചിത്രമാമൗഘധം കണ്ടകണക്കിനെ
 ഭോഗേന്ദ്രശായിപദേ വണങ്ങിടിനാൻ
 യോഗീന്ദ്രനായുള്ള പ്രഹ്ലാദനാദരാൽ
 ഉത്തമശ്ലോകനെ വാഴ്ത്തിനിന്നിടിനാൻ
 ഭക്തിപരവശനായി നിന്നേററവും
 “ശ്രീപതേ! ദേവാദികളും ഭവാനുടെ
 രൂപത്തെ മാനസേ ചിന്തിച്ചുകൊള്ളുവാൻ

എങ്ങനെയെന്നറിയാത്തുഴലുന്നിതു
മംഗലദേവത തരുന്ന ദൈവമേ!

2940

ഗ്രന്ഥനായുള്ള നിന്നെയിന്നെങ്ങനെ
മൃഗനാം ബാലനടിയനറിയുമോ?
ഗംഗാധരൻ പോലുമെളുതാകുമോ
കംബധര! തവ പ്രീതിവരുത്തുവാൻ?
ഭക്തികൊണ്ടല്ലയോ വാരണവീരൻ
മുക്തിപദത്തെക്കൊടുത്തു യോനിയേ!
ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമേറെയുണ്ടെങ്കിലും
ഭക്തിയില്ലായ്മയിൽ പ്രയോജനമെന്തുമോ!
കണ്ടാൽ വിടനെങ്കിലും ഭഗവൽസ്തുതി-
യുണ്ടെന്നിരിക്കിൽ വിശുദ്ധനത്രേയവൻ

2950

ആനന്ദരത്നാകര! നിന്നെയിങ്ങനെ-
യാമെന്നറിഞ്ഞു പുകഴുന്നിതു ഹരേ!
ശില്പമായാനനം കണ്ടുകിട്ടീടുവാൻ
ഒപ്പുനം തന്നിൽ നോക്കീടും കണക്കിനെ
നിന്നെ സ്തുതിപ്പാൻ തുനിയുന്നതൊക്കെയും
തന്നെസ്തുതിക്കുന്നതായ് വരുമോശിലോ.
എന്നതുകൊണ്ടിനി ഞാൻ പുകഴുന്നതി-
നിന്നു തിരുവുള്ളമാകേണമേററവും.
ആദികാലേ ശിശു പേരും മൊഴി കേട്ടു
മോദിച്ചുകൊള്ളുന്ന മാനുഷരെപ്പോലെ

2960

ഇങ്ങനെ ഞാൻ പുകഴുന്നതിന്നേററവു-
മങ്ങു തിരുവുള്ളമായ് ഭവിക്കേണമേ.
ദുഷ്ടരെക്കൊല്ലേണമെങ്കിലോ മാനസേ
പെട്ടെന്നു ചിന്തിച്ചുകൊൾകിൽ മതിവരും

എന്നെ രക്ഷിപ്പതിന്നായ് നിനച്ചല്ലയോ
ഇന്നു നരസിംഹരൂപമായ് വന്നതും?

ഇങ്ങനെ നിൻ ഹരിരൂപമോർത്തിടകിൽ
പൊങ്ങിന ഭീതികളെല്ലാമകന്നു പോം.

നാഥ! വരണമേററം നീ പിളർന്നിലും
ചേതസി ഭീതിയെനിക്കില്ല നിണ്ണയം.

2970

ശ്രീപതേ! പാലിച്ചുകൊള്ളേണമെപ്പൊഴും
താപത്രയാംബുവിൽ വീണുകൊള്ളാതെ മാം.

തപൽകടാക്ഷം ചെറുമില്ലാത്തിലോ പുന-
രിക്കണ്ട ലോകവുമില്ലെന്ന നിണ്ണയം.

കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമില്ല കാണകിൽ
ബ്രഹ്മനും കർമ്മം ബലനല്ലോ വിഭോ!

പിച്ചയാ സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ഭോഗങ്ങളും

ഇല്ലമത്രേ നിരൂപിച്ചു കണ്ടോളവും.

കർമ്മഫലമറിയാതെയന്ദിനം

കർമ്മങ്ങളോരോന്നു ചെയ്തു മോഹത്തിനാൽ 2980

നിമ്ബലാ നിന്മേനി ചിന്തിയാതേ സദാ
ജന്മങ്ങളെല്ലാം കഴിയുന്നിതേ വൃഥാ.

ഒന്നിനമുള്ളിൽ വിരക്തി വന്നീടാതെ
നന്ന നിന്മായതൻ വൈഭവമെത്രയും

എന്നതോർത്താലഹം ദാനവനെങ്കിലും

നിന്നേ നിരീക്ഷിതും ഭാഗ്യമുണ്ടായി മേ

ധന്യനാം നാരദസംഗമെന്നുണ്ടായി-

തന്നതന്നേ പരിശുദ്ധനായ് വന്നു ഞാൻ

ഭക്തരെ രക്ഷിച്ചു കൊള്ളു വാനല്ലയോ
മുന്തിം ധരിച്ചു പോരുന്നു കൃപാനിയേ! 2990

ദേഹമെന്നുള്ളൊരു മോഹേന മാനസേ
സ്തേഹേന നിന്നെ നിരൂപിക്കയില്ലമോ!
നേത്രങ്ങൾ രൂപഗുണത്തിൽ ചലിക്കയും
ശ്രോത്രങ്ങൾ ശബ്ദത്തിലാമ്മാറിഴയ്ക്കയും
നാസിക നല്ല സുഗന്ധേ വലിക്കയും
വാസനയാൽ രസേ ചേർക്കും രസനയും
സംഗേ വലിക്കുന്നു ഗാത്രം മനസ്സിനെ-
യങ്ങമിങ്ങും വലയുന്നിതു മാനസം.

രണ്ടു ദാരം വേട്ട മാനുഷരെപ്പോലെ
കണ്ടുകൊണ്ടാലുമജീവനുള്ളൊരഴൽ. 3000

തുംഗകാരുണ്യാൽ ഭവാംബുധി തന്നീന്ന
താങ്ങിക്കര കടത്തേണം മധുരിപോ!
ഏന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ലേതുമേ
ഇന്ദിരാവല്ലഭ! ചിന്തിച്ചിതാകിലോ.
സ്വപ്നം കടക്കണ്ണുകൊണ്ടൊന്ന നോക്കുകി-
ലപ്പൊഴുതേ ഗതി വന്നുകൂടും ദുഃഖം.
വിഷ്ണോ! മകന്ദ! ഗോവിന്ദ! ജയ ജയ
വൃഷ്ണീപതേ! കൃഷ്ണ! രാമ! ഹരേ! ജയ
ഭക്തബന്ധോ! പരബ്രഹ്മമുതേന്ത! ജയ
ഭക്തിമുക്തിപ്രദാനൈകമുതേന്ത! ജയ 3010

വാരിധിയിൽ പള്ളികൊണ്ടവനേ! ജന
നാരായണ! നരകാരേ! ജയ ജയ

അപ്പുത! വൈകുണ്ഠ! ഭാമോദര! ജയ
 സച്ചിദാനന്ദമൂർത്തി! മാധവ! ജയ
 വിശ്വമൂർത്തി! വിശ്വപാല! ജയ ജയ
 ശാശ്വത! ശൈലഭര! മുരാഭര! ജയ ജയ
 ശംഖചക്രായുധപാണേ! ജയ ജയ
 പങ്കജനാഭ! ഭഗവൻ! ജയ ജയ
 വാസുദേവ! വസുധാധിപതേ! ജയ
 വാസവസേവ്യ! വരദ! ജയ ജയ

3020

ഇഷ്ടനായുള്ളോരു മൽപിതാവിന്നിഹ
 പെട്ടന്നു മോക്ഷമേകേണം കൃപാംബുധേ!”
 ഭക്തി പൂണ്ടിതഥം പുകഴുന്നതു കേട്ടു
 ചിത്തം തെളിഞ്ഞരുൾചെയ്തു കൃപാനിധി:
 “ചിത്തശുദ്ധ്യാ മമ നാമങ്ങളെപ്പൊഴും
 കീർത്തിച്ചു മനപന്തരം ഭൂവി വാഴൂ നീ
 ചൊല്ലോടു ഭാനവരാജനായ് കേവല-
 മുദ്വിയിൽ ധർമ്മതെയും നടത്തീടുക.
 മന്നവനായിട്ടു ലോകസുഖങ്ങളെ-
 യൊന്നൊഴിയാതെ ഭൂജിച്ചു ഭിന്നപ്രതി

3030

സാരമായുള്ളോരു മൽപദംതന്നോടു
 ചാരതെ ചേരാമൊടുക്കം നിനക്കെടോ!
 എന്നെടുരിശിപ്പവർക്കു മോക്ഷപ്രാപ്തി
 വന്നീടുവാൻ ഭണ്ഡമില്ലതിനാലിനി
 നിന്നുടെ താതനു മോക്ഷമതെന്നിയേ
 പിന്നെ നരകാന്തരൂതിയുണ്ടാകുമോ?

എന്നു നിന്നെസ്സതനായി ലഭിച്ചവ-
ന്നു തന്നെ മുക്തനായവനിന്നോ!

പെയ്തു പരലോകകർമ്മം ജനകനു
വൈകാതവണ്ണം വിധിപൂർവ്വമായി നീ. 3040

പട്ടാഭിഷേകവും പെയ്തുകൊണ്ടെത്രയും
തുഴുഗ്ഗ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിടുക ഭൂമിയെ.”
എന്നരുൾപെയ്തു വൃന്ദാരകനാരെയും
മനം കടാക്ഷിച്ചുനശ്ശെയും നല്ലിനാൻ
ഇന്ദിരാവല്ലഭൻതാനമനന്തരം
മനം മറഞ്ഞരുളീടിനാൻ ഭൂപതേ!
ഉത്തമസ്തോകനരുളും മൊഴികളെ-
യുത്തമാംഗേ വഹിച്ചിട്ടു പ്രജാഭനം
താതനുള്ളൊരു പരലോകകർമ്മങ്ങൾ
ചേതസാ കർത്തുമുദ്രകതനായിടിനാൻ. 3050

ദൈത്യരമരകളോടും മുനികളും
ദൈത്യഗുരുവോടു വേദിയർ തന്നോടും
ഒന്നിച്ചു താതനരികത്തു ചെന്നിട്ടു
ഖിന്നനായ് കണ്ണനീർ വാർത്തുകൊണ്ടാദരാൽ
പട്ടിനാൽ മുടിയലങ്കരിച്ചുററവും
കൊട്ടിച്ചു വാദ്യഘോഷത്തോടും കൂടവേ
ഗന്ധന സഞ്ചിതമായ ചിതയതിൽ
മന്ത്രേണ വെച്ചു തീയും ജപലിപ്പിച്ചുടൻ
സ്മര ജനകം ഭവിപ്പിച്ചു ഗംഗയിൽ
സ്നാനവും പെയ്തുദകാദികർമ്മങ്ങളും 3060

സ്വപ്നം മഹി വസു ഗോക്ഷമെന്നിവ-
 യെണ്ണമില്ലാതവണ്ണം കൊടുത്തീടിനാൻ.
 ഉത്തമന്മാർ പുകഴുന്നതു കേട്ടി തൻ-
 പത്തനം പുക നതപാ ജനനീപദേ
 അമ്മയ്ക്കു സങ്കടമുണ്ടായതൊക്കയും
 നിമ്ബലവാചാ കളഞ്ഞു കുമാരനും.
 ശിഷ്യാവലോകായ നാരദമാമുനി
 പുഷ്പവുടായെഴുന്നള്ളും ദശാന്തരേ
 മാമുനീന്ദ്രനെഴുന്നള്ളുന്നതു കേട്ടി
 ദാമോദരപ്രിയൻ തൃഷ്ണനായേരവും

3070

പാരാതെ ചെന്നെതിരേറു പാദങ്ങളെ
 നേരേ പിടിച്ചു വണങ്ങിനിന്നാദരാൽ
 പൊൻമയസിംഹാസനത്തിലിരുത്തിട്ട്
 നന്മയാലംബ്യപാദ്യേന പൂജിച്ചുടൻ
 കൃതപാ പ്രദക്ഷിണം നതപാ മുഹൂർത്തം
 സൂതപാ ബഹുവിധം നിൽക്കുന്ന നേരത്തു
 ചിത്തമോദം കലനേററം വിധിസുതൻ
 ഭക്തനെ നോക്കിത്തളിഞ്ഞു ചൊല്ലീടിനാൻ:
 “സുനോ! ഹരിപ്രിയ! ലീലാവതീസുത!
 ജ്ഞാനം നിനക്കുപദേശിച്ചതാരെടോ?

3080

പത്മനാഭേധികപ്രിയനായതു-
 മത്തുതമത്തുതമോത്തുകണ്ടോളവും
 താപസശ്രേഷ്ഠനെക്കുന്വിട്ടു പയ്യവേ
 താപം കളഞ്ഞു ചൊല്ലീടിനാൻ ബാലകൻ:

“ചിന്തയിലെല്ലാമറിഞ്ഞിരിക്കും ഭവാ-
 നെന്തുമോ മാം പരീക്ഷിക്കേണമോ ബലാൽ?
 നാരദൻതന്നുടെ ശിഷ്യനെന്നുള്ളതും
 പാരിലെല്ലാവരും ചൊല്ലുന്ന സന്തതം.
 തപൽകടാക്ഷത്താൽ ഭഗവൽസ്വരൂപത്തെ-
 യിക്കണ്ഠകൊണ്ടു കാണാൻ തരം വന്നതും 3090

നന്ദിതനാകേണമെന്നെക്കുറിച്ചിനി-
 യിനിയും നന്നായനഗ്രഹിക്കേണമേ.
 എന്നതു കേട്ടരുൾചെയ്തു മഹാമുനി
 മന്ദസ്ഥിതം ചെയ്തു സുന്ദരവാക്കിനാൽ.
 “നില്ക്കുമ്പൊഴുമിരിക്കുമ്പൊഴും പോകിലും
 ഭവസുഖാദികളുണ്ടാം പൊഴുതിലും
 പേർത്തുമയരെയ്തിരുനാമമുച്ചരി-
 ച്ചാസ്ഥയാ ശോകമെല്ലാം കളഞ്ഞീടേടോ!
 നാരായണാജ്ഞയാ വേണ്ടും ഗുണങ്ങളും
 പാരാതെ കൈവന്നുകൂടും ഭഗവന്തരേ 3100

സ്ഥാനത്തുറയ്ക്കിലുമസ്ഥാനമെങ്കിലും
 മാന്ദസേ മേവുന്ന ദേവനെസ്സന്തതം
 ഏകാഗ്രബുദ്ധ്യാ നിരൂപിച്ച ശുദ്ധനാ-
 യാകാംക്ഷയോടു വസിച്ചുകൊണ്ടിട്ടു നീ”
 എന്നരുൾചെയ്തു മുനിവരനും മദാ
 തന്നുടെ പണ്ഡിതാലയെഴുന്നള്ളിനാൻ
 താപസശ്രേഷ്ഠനും പോയോരനന്തരം
 താപമകുന്നുള്ള ദേവകളൊക്കയും

ദൈത്യപ്രവരരോടും കലന്ദങ്ങളെ
ദൈത്യതുരുവൊടും മാമുനിമാരൊടും

3110

മാനിച്ചു പ്രഹ്ലാദനാകിയ ബാലനെ
മന്നാവനാക്കി വാഴിച്ചു കൊണ്ടീടുവാൻ
പത്തനമെല്ലാമലങ്കരിച്ചുതയും
ചിത്തമോദത്തോടു നാനാജനങ്ങളും
ഏകാശം പൊട്ടുമാറുള്ള വാദ്യത്തെൊടും
പട്ടാഭിഷേകവും ചെയ്തു കുമാരനെ.
ദാനവരാജനായോരു പ്രഹ്ലാദനും
ദീനതയെന്നിയേ മൂന്നു ലോകത്തെയും
പാലിക്കുമന്നാളിലുള്ള സൗഖ്യങ്ങളെ-
ച്ചാലേ പറയുന്നതെന്തു മഹീപതേ!

3120

ധർമ്മമല്ലാതെയധർമ്മിപ്പെടുമേ
കർമ്മങ്ങൾ വണ്ണത്തിനുള്ളതിങ്ങേവനും
സത്യമല്ലാതെയസത്യവുമില്ലഹോ
നിത്യം ഹരിസ്തൂതി ചെയ്യുമെല്ലാവനും
മിത്രമെന്ത്യേ ശത്രുവില്ലതു കാലത്തു
ശാസ്ത്രവിധിയെന്നിയേ ചെയ്യയില്ലേടോ!
സൗഖ്യമെന്ത്യേ ദുഃഖമില്ലൊരു ജീവനും-
മക്കാലമായിരും വ്യാധിയെന്നുള്ളതും
ബാലമരണവും ചോരഭയങ്ങളും
പേലവമെന്നുള്ളതുമില്ല ഭൂപതേ!

3130

കല്യാണനാശനമിക്കഥയൊക്കയും
ധർമ്മജന്തനോടൊന്നുചെയ്തു നാരദൻ

ചിത്തം തെളിഞ്ഞിതു ചൊല്ലുന്ന മത്സ്യനും
 ഭക്തിയോടിക്കൂടെ കേൾക്കും ജനത്തിനും
 നല്ല കഥയിതു കേൾപ്പതിന്നാശയാ
 ചൊല്ലുചൊല്ലെന്നു കേട്ടീടും ജനത്തിനും *
 അല്ലലകുന്ന വാണീടാമൊടുക്കത്തു
 നല്ലോർ ഭക്തിയും മോക്ഷവും കൈവരും.
 നാരദൻ ധർമ്മജനോടരുചെയ്തോരു
 ചാരുകഥയിതു ശ്രീശുകമാമനി

3140

ഭൂപതിയാകിയ ശ്രീപരീക്ഷിത്തിനെ-
 യാമോദമോടു കേൾപ്പിച്ചവയൊക്കെയും
 സുതനും ശൗതനകനോടറിയിച്ചിതു
 സാരം കേട്ടു പൂജിച്ചാരവർകളും.
 എന്നുരചെയ്തു ഗോവിന്ദനെച്ചിന്തിച്ചു
 നന്ദിച്ചിരുന്നാരും കിളിമകളുമന.

3146

ഇതി ശ്രീമഹാഭാഗവതേ
 പ്രഹ്ലാദോൽപത്തി സമാപ്തം.

കൊച്ചി

മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റി വക

പുസ്തകങ്ങൾ.

1	ജപ്പാൻ (പുത്തേഴത്തു ഗോവിന്ദമനോൻ; ക.	0	10	0
2	ചന്ദ്രാരാധൻ (നാഭകം)	0	10	0
3	കിഷ്കിന്ദവധം ആട്ടക്കഥ (സാബ്ബാജ്ഞം)	0	5	0
4	മുത്തരാസവയംവരം ആട്ടക്കഥ	0	4	0
5	ഭാഗവതം ഇരുപത്തിനാലുപുതം	0	10	0
6	ഗൌരീചരിതം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
7	കാലഭക്തവധം ഇളിത്ത	0	6	0
8	തോണയ്യലം പാമ്പ്	0	10	0
9	രാമായണം 24 പുതം	0	8	0
10	ചാണക്യസൂത്രം (കിളിപ്പാട്ട്)	0	12	0
11	വേതാലചരിതം (")	1	4	0
12	വിഷവൈദ്യം പാട്ട്	0	2	0
13	ജ്യോതസ്സിക (വിഷവൈദ്യം)	0	8	0
14	പാർവ്വതീപരിണയം (കിളിപ്പാട്ട്)	0	8	0
15	മനുഷ്യാലയചന്ദ്രിക തപ്പശാസ്ത്രം (സാബ്ബാജ്ഞം)	0	12	0
16	രാവണോത്തരം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
17	വിപ്ലീനാഭിഷേകം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
18	സഗ്രീവസഖ്യം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
19	അംഗുലീയാങ്കം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
20	ഉദ്യമനപ്രവേശം ഭാഷാചമ്പു	0	8	0
21	മണിമേഖല	1	0	0
22	ചിഖപ്പതികാരം	1	8	0
23	ശ്രീരാമായണമധ്യം (കിളിപ്പാട്ട്)	2	8	0

* തിരുപോയി.

24	സംഗകരണപ്രസ്ഥാനം (കെ. ഏം)	1	0	0
25	സാഹിത്യ ഭൂപ്പണം 1-ാം ഭാഗം	1	8	0
26	സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ ചിന്തിയസമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്	2	8	0
27	ആയുർവാദിശാസ്ത്രകളുടെ പരസ്പരബന്ധം (ഡാക്ടർ ഏൽ. ഏ. മവിവർ)	1	12	0
28	ശിക്ഷണ (ഗദ്യം)	1	0	0
29	നവ്യായുധങ്ങളുടെ രത്നങ്ങൾ (കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചത്)	1	0	0
30	ഏഴുതൂണുകളുടെ രത്നങ്ങൾ (ഏഴുതൂണുകളുടെ കൃതികളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചത്)	1	8	0
31	കേരളീയരുടെ അർത്ഥശാസ്ത്രം	3	0	0
32	ടി. ടി. പദാനുകൂലനിക	0	12	0
33	ത്രിപുരഭാഗം ഭാഷാപദ്ധതി (സർവ്വഭാഷാ)	0	8	0
34	തൃപുരഭാഗം ഭാഷാപദ്ധതി	0	8	0
35	മുതലാളിത്തം നാടകം (ഭാഷാഗദ്യം)	0	8	0
36	കേരളഗദ്യം ഭാഷാപദ്ധതി (സർവ്വഭാഷാ)	0	8	0
37	ധനശാസ്ത്രരത്നം (പി. എൻ. മൂസ്സൂസ്)	2	8	0
38	തെക്കേമലയാളഭാഷാപദ്ധതി (സർവ്വഭാഷാ)	0	8	0
39	മുതലാളിത്തം (ഗദ്യം) 1-ാം ഭാഗം	1	2	0
40	ടി. (ടി.) 2-ാം ഭാഗം	1	2	0
41	സാഹിത്യഭൂപ്പണം 2-ാം ഭാഗം	2	0	0
42	സംഗകരണശാസ്ത്രങ്ങളും അവയുടെ നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും	0	12	0
43	പ്രവാചകൻ (കിളിപ്പാട്ട്)	0	10	0

അപേക്ഷിക്കേണ്ടും മേൽവിലാസം:—

സിക്രട്ടറി, ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റി,
എറണാകുളം.